

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

126345 Sayı: 2002-19 37 * Yıl:2 * 13-26 Eylül 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

BURJUVA PARTİLERİN İSTİKRAR VAATLERİ VE SEÇİM TELAŞI

Halka değil devlete istikrar

Seçimlere hayır

✓ Tarihinin en derin ekonomik ve siyasi krizini yaşayan TC devleti, halk kitlelerinin gözünde meşruluğu ve güvenilirliği iyice kaybolmaya yüz tutmuş parlamentolarını yenilemek için 3 Kasım'da seçime hazırlanıyor. Emperyalizme olan bağlılıkları sonucu uyguladıkları ekonomik ve sosyal politikalarla ülkeyi yangın yerine çeviren egemen sınıf partilerinin elinde yine IMF programları ve yanına ekledikleri AB balonu var. İstisnasız bütün düzen partileri iktidara geldiklerinde IMF'nin sunduğu programları uygulamayı şimdiden garanti vermiş durumdadır. Bu programların emekçi halkımıza açlık, yoksulluk ve zulümden başka hiçbirşey vermediği yaşanan acı deneylerle ortadadır. Bu yüzden halkın mevcut düzen partilerine ve onların parlamentolarına olan güvensizliği had safhaya çıkmış bulunmaktadır. Kamuoyu araştırmaları sandık başına gitmeyecek seçmen oranının hiç de azımsanmayacak düzeyde olduğunu gösteriyor. Böylesi bir tabloda parlamento-yu ve seçimleri halk kitlelerine alternatif olarak sunmak en hafif deyimle siyasi körlüktür.

Halk Savaşına evet

✓ Egemen sınıflar saltanatlarını sürdürme noktasında tam bir kilitlenme yaşıyorlar. Ne halkın ekonomik ve sosyal beklentilerini karşılayabilecek bir programa ne de halkı eskisi gibi yalan ve demagojik söylemlerle aldatabilecek argümanlara sahiptirler. En büyük koz olarak kullanmayı düşündükleri AB balonu bile çok geçmeden ellerinde sönmeye yüz tutmuş durumdadır. Emperyalizme bağımlılık ve uşaklık kilitlenmenin esas nedenidir. Bu kilitlenme ancak emperyalizme ve feodalizme karşı verilecek kararlı bir savaşla açılabilir. Bunun yolu ise halkın güvenini iyice yitirmiş olduğu parlamento ahırına girmekle değil Proletarya Partisi'nin önderliğinde sürdürülen Halk Savaşını büyütüp yaygınlaştırmayla sağlanabilir. Bu gerçeklik, geçtiğimiz süreç açısından yakıcılığını en şiddetli bir şekilde hissettirmektedir. Bu yakıcılığı tüm benliğimizde hissederek adımlarımızı hızlandıralım. Bir kez daha; seçimlere hayır! Halk Savaşına evet!

Bugüne kadar ne dediler, ne yaptılar? Halk yararına hiçbir şey.

İşçi-köylü'den

3 Kasım seçimi ve istikrar arayışları
Sayfa 30

Baraj aşma kaygısı ve ittifak arayışları

50 yıldır uygulanan IMF politikaları değil mi ülkeyi bugünkü berbat ekonomik koşullara mahkum eden diye soran ve alternatif bir ekonomik program öneren tek bir parti bile yok.

Seçime 1,5 aydan az bir zaman kalmasına rağmen ülkede burjuva siyaset açısından dahi yeterli bir politik atmosfer oluşmadı. Ağustos ayını IMF'nin temsilcisi Kemal Derviş'in hangi partiye gireceği sanal merakıyla geçiren partiler, şimdi de baraj korkusuyla ittifak arayışlarıyla gündemi işgal ediyorlar. Bir yandan da el altından seçimi ertelemenin o da olmazsa seçim barajını indirmenin yollarını arıyorlar. İşin aslı şu ki, korkuyorlar. Yoksunluğa ve yoksulluğa mahkum ettikleri yığınların kahredici öfkesinin özneleri olmaktan korkuyorlar. Korktukça da suyu daha çok bulandırarak, toplumun ilgisini ülkenin gerçek sorunları yerine tali bir takım sorunlar üzerinde toplama-ya çalışıyorlar.

Şubat 2001 krizi sonrası bir plan dahilinde emperyalist haydutlar tarafından ülkeye gönderilen Kemal Derviş'in hangi partiye katılacağı sanki kendi tercihine bağlıymışcasına ülke ve sorunlarının çözümü açısından çok değerli 1 aylık zamanı bu boş merakla harcadılar. Burjuva siyasetin sağ cenahında Tayyip Erdoğan'ın AKP'sinin

remoninin ardından D. Baykal'ın elini sıkıverdi.

Kuşkusuz son 10 yılda koalisyondan bıkmışlık getiren emperyalist güçler için solda ve sağda güçlü birer partiden oluşan siyasal arena en tercih edilelidir. Bir de bunların yanına buçuk parti konulurursa bu demokrasi tadından yenmez. 3 Kasım seçimi bu amaca ulaşmak için bulunmaz bir fırsat veriyor. Zira yıllar yılı emperyalist merkezlerce belirlenen politikaları uygulayan ANAP, DYP, DSP, MHP gibi partiler halk nezdinde önemli oranda itibar ve güven yitirmiş ve buna bağlı olarak oy oranları %10'luk seçim barajının altına düşmüştür. 80'li ve 90'lı yıllar boyunca ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekme işlevini başarılı bir şekilde yerine getirmiş bu partilerin artık tasfiye edilme ya da CHP örneğinde olduğu gibi bir süre meclis dışında kalarak dinlendirilme zamanları geldi.

Bu gerçekliğin telaşıyla son çırpınışlarını oynayan ANAP ve MHP bir kapışma görüntüsüyle seçimi erteletme çabalarına girdiler. A. Öcalan ve PKK'yi tek seçim sermayesi yapan MHP

mediklerini açıkladı. Tüm bunlar burjuva siyasetin gedikli siyasi parti ileri gelenlerince 3 Kasım'ın **tasfiye seçimi** olarak görülmesini sağlamaktadır. Emperyalist efendileri dinlenmiş CHP'yi Kemal Derviş, Bayram Meral, Fikret Ünlü gibi şahsiyetlerle parlatmaya çalışırken, onlar da tasfiyeyi engellemek için ittifak arayışlarına girmiş durumdadır. Amaç barajı aşmak olunca siyasal anlamda birbirini en olmadık sözlerle eleştiren partiler arasında seçime yönelik ittifak görüşmeleri yapılabilir. DYP ile BBP arasında yapılan görüşmeler bu duruma tipik örnek teşkil ediyor. DYP lideri T. Çiller geçmişte BBP'yi eli kanlı katilleri meclise sokmakla itham etmiş, ancak baraj korkusu basınca ittifak yapmaya kalkışmıştır. Her ne kadar bu iki parti bir seçim ittifakı yapmamış ve bunun nedeni DYP'lilerce Musa Serdar Çelebi ve Ökkeş Şendiller gibi cina-yet zanlısı BBP'lilerin adaylığına koyulan kota olarak gösterilmek istenmişse de, asıl sorunun liste başına ya da seçilebilecek yerlerine yerleştirilecek BBP'li sayısı olduğu aşikar. Zira DYP, BBP ile yapılan görüşmeler üzerinden birkaç gün geçmeden BBP'den farkı olmayan A. Türkeş'in oğlu Tuğrul Türkeş tarafından kurulan ATP ile seçim ittifakı yaptı. Böylece T. Çiller partisinin %8,5 ile %10,5 arasında gezinen oy oranını baraj sınırının üzerinde tutabilmeyi umuyor. Tasfiye seçiminde barajı aşan parti 80 ila 120 arasında milletvekili çıkarabilecek. BBP'liler ise şanslarını Erbakan Hocanın müritlerinin toplandığı SP ile şansını denemeye çalışıyor. Sola mı yerleşeyim? Sağa mı? Diyerek papatya falı bakan İsmail Cem'in YTP'si seçim için sönük kalan M. Ali Bayar'ın DTP'si ile flört ediyor.

Burjuva siyasetin sol cenahında konumlanan ÖDP, EMEP, SHP, SDP ise uzun süre Kürt burjuvazisinin temsilcisi HA-DEP ile ittifak görüşmeleri yürüttükten sonra ÖDP'nin kısa bir süre önce kendilerinden ayrılan SDP'lilere koydukları kısmi ambargo nedeniyle ikiye ay-

rıldılar. EMEP, SDP ve HA-DEP, HA-DEP'e açılan kapatma davası sonrası stepne olarak kurulan DEHAP çatısı altında seçime gitmek için anlaşıldılar. ÖDP ile SHP ise ÖDP çatısı altında seçime girecekler.

Görüldüğü gibi sol cemahta da sağ cemahta da ittifakın bini bir para. **Tek amaç öncelikle barajı aşip meclise girebilmek, sonraki hedef ise koalisyon ortaklığı.** Bu sayede sömürden pay kapmak. Ancak işler ittifaklarla çözülecek gibi değil. Kamuoyu yoklamalarında 8,8

değişikliği gerektiriyor. Zira bu meclis geçtiğimiz yıl yaptığı bir değişiklikle seçim kanununda yapılan değişikliklerin bir sonraki seçimlerde uygulanabileceği kuralını getirdi. Şimdi salt seçim kanununu değiştirmekle baraj aşığı çekilemeyecek. Aynı zamanda bu anayasa kuralının da değişmesi gerekmektedir.

Dün emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayanlara bugün yolun sonu görünüyor. Emperyalist merkezlerce hazırlanan senaryo gereği birçokları %10'luk barajın altında kalarak

gibi bir oy oranına sahip olan DYP bile yaptığı ittifakla barajı aşmak açısından yeterince güvende sayılamaz. Üstüne üstlük yapılan bu ittifaklara bu partilerin seçmen kitlelerinin nasıl tepki vereceği de bilinmiyor. ÖDP, EMEP ve SHP'nin HA-DEP'le yapacağı bir ittifakın seçmen- den olumlu bir tepki alma olasılığı varken ÖDP ve SHP'nin dışında kaldığı ittifak güçsüz kaldı. Bu durum DEHAP ittifakının en fazla %7-8 lik bir oy oranıyla meclisin dışında kalmasını sağlayacak gibi görünüyor.

Burjuva partilerin barajdan kurtulmak için buldukları tek yol ittifak değil. İttifaklarla birlikte barajı %5'e çekme girişimleri ile zayıf bir olasılık da olsa 11 Eylül'de Milletvekili Listeleri açıklandığında oluşacak küskün milletvekillerinin oluşturacağı bir hareketle seçimi gelecek yıla ertelemek halen oynanabilecek kozlar arasında. Seçim kanununun değiştirilerek barajın düşürülmesi anayasa de-

siyasal ömürlerini tamamlayacaklar. Ancak işin tehlike arzeden boyutu seçimle gönderilen uşakların yerini yeni uşakların alacak olması. Yukarıda mercek altına aldığımız konuların seçime giden bir ülkenin yegane tartışma konuları olması durumun tipik göstergesi. **Barajı aşması muhtemel olan da, altında kalacak olan da ülkede uygulanan ve halkın yarısını işsiz, açsız bırakan ekonomi politikaları konusunda bir çözüm önerememekte.** Varsa yoksa IMF programı uygulanacak, uluslararası finans kuruluşları ile iyi geçinilecek söylemleri. İyi de 50 yıldır uygulanan IMF politikaları değil mi ülkeyi bugünkü berbat ekonomik koşullara mahkum eden diye soran ve alternatif bir ekonomik program öneren tek bir parti bile yok. Bu şartlar altında 3 Kasım seçimlerinin sayısal bir oyun olmaktan öte bir anlamı bulunmuyor. 2,5 partili demokrasi ile bir dört-beş yıl daha yitirilecek.

Barajı aşması muhtemel olan da, altında kalacak olan da ülkede uygulanan ve halkın yarısını işsiz, açsız bırakan ekonomi politikaları konusunda bir çözüm önerememekte.

önlenemeyen yükselişi, sol cemahta ise baraj altı genel görünüm içinde sivriyen Baykal'ın CHP'si emperyalist haydutların siyaseti yeniden yapılandırma projelerinin en önemli iki yapıtaşını oluşturmaktaydı. Siyasal ve fiziksel ömrünün son yıllarını yaşayan Bülent Ecevit ve partisi DSP, Hüsamettin Özkan ve İsmail Cem önderliğinde kurulan YTP aracılığıyla tarih kitaplarının tozlu sayfalarına soluk birer resim olarak kaydedildikten sonra CHP, Kemal Derviş için tek adres haline geldi. Hazret de Amerikalara kadar gidip kafasındaki son lekeleri de aldırarak uzun, sıkıcı bir se-

yasalaşan AB uyum paketine yöneliverdi. Meclisten geçen yasalarla DSP ve ANAP'ı A. Öcalan ve KA-DEK'e yataklık etmekle suçlayan MHP, yasanın bazı maddelerinin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvuru yaptı. Ömrünü uzatmak için bir şarj olma politikasıyla manevra yapan bir diğer parti olan ANAP ise, Yılmaz usanmaz AB'ci olarak MHP'nin bu hareketinden sonra hükümetin seçim hükümeti olarak bile devamından endişe duyduğuna dem vurarak hükümetten çekildiğini açıkladı. Bu gelişmeler üzerine açıklama yapan Ecevit ise, DSP cephesi olarak çekilmeyi düşün-

Alevi oyları yine pazarlanıyor

3 Kasım 2002'de yapılacak olan erken seçim tartışmaları, her seçim döneminde olduğu gibi bu yıl da, belli bir oy potansiyeli taşıyan kesimleri tavlama çabalarıyla burjuva partilerin manevralarıyla yoğunlaşmakta.

Ezilen-emekçi halkın yıllardır çektiği zulüm uygulayıcısı burjuva partilerin barajı aşamama endişesiyle takındıkları bu "halk sever"

'99 seçimine kadar CHP'nin hanesine yazılan Alevi oyları Deniz Baykal'ın CHP'nin başına geçmesiyle İstanbul il başkanlığı seçimini kazanan aday hakkında ilk defa bir Alevinin kazanmamış olmasına sevindiğini belirtmesi üzerine belli bir dağılma yaşadı. **Alevileri oy deposu olarak gören SHP ve CHP gibi partilerin hükümeti döneminde**

barajı aşma telaşıyla Alevileri birden bire hatırladığı, jestler yaptığı bir sürece denk gelen 31 Ağustos 2002 tarihinde yapılan toplantının amacı; seçime girecek burjuva partilerini açık artırma ya sokarcasına yarıştırmak, Alevileri en çok vaat veren partiye yedeklemektir. Ki bunun toplantı ardından gerek açıklama yapan Cem Vakfı Başkanı İzzettin Do-

Bu doğrultuda Alevi oylarını pazara çıkaran, başını Cem Vakfı'nın çektiği Alevi örgütlerinin etiket yaptığı noktalar bazı yönleriyle Alevi kitlesinin taleplerine değinse de öz olarak onların asıl taleplerini ifade etmemektedir. Biraz açacak olursak;

* Alevi-Bektaşî-Meslevî yurttaşların, din hizmetlerine genel bütçeden ayrılan payın en az üçte birinin ayrılması

* Diyanet İşleri Başkanlığı'nın A'dan Z'ye yeniden yapılanması

* Alevi İslam anlayışının din ders kitaplarına konması

* Devlete ait TV ve radyolarda bütün inanç gruplarının kendilerini ifade etmesi için belli saatlerin tahsis edilmesi

* Cemevlerine devletçe destek sağlanması

* Sazın okullarda müzik aleti olarak öğretiminin tavsiye edilmesi gibi altı öneri. Alevi oylarının etiketi olarak sunulmuş.

Burada şunu belirtmek zorundayız; insanca yaşam standartlarının gerisinde bir yaşam dayatılan halkımızdan eğitim ya da sağlığı esirgeyenlerin 3-5 Cemevi yaptırması, devrimci-demokrat türkülerin çalındığı radyolara tahammül edemeyip kapatanların birkaç saatliğine Alevi kültürünü yansıtmaması zor bir şey değildir. Ancak tüm bunları yapanların, bu kültürle yetişmiş aydın, sanatçı, devrimci onlarca insani Sivas'ta olduğu gibi diri diri yakması, katletmesi ve bunu bizzat yapanları salıvermesi asla unutulacak şeyler değildir.

Alevi oylarının nasıl satılığa çıkarıldığından bahsettik. Bu pazarın sadık müşterilerinden CHP seçim çalışmalarında Alevilere ilk jestini Hacı Bektaş şenliklerinde yaptı. Diğer partilere nazaran daha ilgiyle karşılanan Deniz Baykal Şenliğin

olduğu günlerde Cem Vakfı Başkanı İzzettin Doğan ve birkaç grubun desteğini cebine koydu.

Yine aynı günlerde seçim bildirgesini açıklayan DSP ise Nevşehir'de Hacıbektaş adıyla bir üniversite kurulmasının yanısıra İzzettin Doğan'ın şartlarının önemli bir kısmını karşılamayı vaad etti.

Alevilere oynayan partilerin başında gelen YTP ise İsmail Cem ve Hüsamettin Özkan gibi üst düzey yöneticilerini Alevi kuruluşlara ve dedelere seferber etti. İzzettin Doğan'ı bizzat evinde ziyaret eden DYP Cem Vakfıyla eski dostluğunu palazlarken Tansu Çiller Cem Radyo'da yaptığı konuşmada "Ben Alevilerin bütün haklarının verilmesinden yanayım ve vereceğim" diyerek "yapacağım, edeceğim"lerini sıraladı.

ANAP lideri Mesut Yılmaz'sa ince taktiğini AB'ci kimliğiyle oynuyor. "Aleviler ve AB" konulu sempozyum öncesi Alevi Vakıf, dernek başkanları ve dedelerle görüşen Yılmaz AB'ye adım atmak için Alevilerden destek istedi.

Alevi oyları konusunda şans en düşük olan MHP ise aday koyacağı Alevi dedeyi arama telaşını sürdürmekte.

Alevi oylarını pazarlayanların da, müşteri olanın da durumu böyleyken bugün Alevi mezhebine sahip halkın beklentilerini de halkın diğer kesimlerinin beklentilerini de bugün hükümet olacak hiç bir burjuva parti gerçekleştiremez. Zira tüm bu zulüm ve sömürünün sorumluları olanların iktidar olma hırsıyla giriştikleri bu oyunlar ortadadır. Alevilerin de, sünnilerin de pazara çıkarılacak gelecekleri yoktur. Egemenlerin ve onların partilerinin tek düşündüğü bu seçim sezonunda da birilerini seçim mezesi yapmaktır.

pozlarını bir "oy avı sezonu" olarak tanımlamak yerinde olacaktır.

Erken seçimlere iki aydan az bir süre kala oy avcılarının en çok göz diktiği kesimi ise nüfusu 15-20 milyon arasında olan Aleviler oluşturuyor. Yüzyıllardan gelen ezilmişlik ve horlanmışlıkla kendiliğinden gelen bir muhalif kimliği taşıyan Aleviler bu yönleriyle devletin de özel ilgi alanına girmiştir. Kemalizmi en rahat kabul gördüreceği kesim olarak görülen Aleviler taşıdıkları ilerici-aydın nitelikleri kullanılarak hep sisteme yedeklenmeye çalışılmıştır.

12 Eylül sonrası dönemde önce SHP'nin, ardından

yaşanan Çorum, Maraş, Sivas gibi katliamlar, bu partilerin Alevilere ilişkin samimiyetsizliğini gösterirken, faşist devletin katliamcılığının parlamentodan, hükümetten öte olduğunu da deşifre etmiştir.

'99 seçimlerinde geniş bir yelpazeye dağılan Alevi oyları seçim arifesi yaşadığımız şu günlerde yeniden pazarlanmaya başladı. Başını 90'lı yıllarda yapılan Cem Vakfı'nın çektiği 600 Alevi-Bektaşî-Meslevî örgütünden 1300'ü aşkın temsilcinin katıldığı Alevi Zirvesi tam da bahsini ettiğimiz oy pazarının tezgahı oldu.

Birçok burjuva partinin

ğan'ın konuşmalarından gerekse de DYP, DSP, CHP ve YTP Genel Başkanlıklarına fakslanan talepler listesinden anlayabiliriz.

Kuruldukları günden beri devletle daha bir içli-dışlı olan Cem Vakfı, Ehli Beyt Vakfı gibi kurumların bu süreçte halkın güveninin günbe gün eridiği partilere oy vermemesi çağrısını yapmasını elbette ki bekleyemeyiz. Ki şunu da unutmamak gerekir ki genel Alevi kitlesi üzerinde oynanmaya çalışılan bu oyun HADEP'e yakınlaşan Kürt-Alevileri'nin yanısıra diğer reformist partilere kayabilecek Alevi oylarını da toparlamanın manevrasıdır.

Sınıfsal yaklaşım

CAN ÇEKİŞMENİN YENİ BİR KİLOMETRE TAŞI OLARAK 11 EYLÜL

Bir 11 Eylül günü (1973) Şili'deki Allende yönetimine karşı yaptıkları askeri darbe ve ardından gelen katliamlar, işkenceler ve azgınca bir faşist zulüm diktası döneminin açılışına vesile olmalarını, ABD Dışişleri Eski Bakanı Kissinger şu sözlerle açıklıyordu :

Halkın sorumsuzca yaptığı tercihler nedeniyle bir ülkenin komünistleşmesine seyirci mi kalacağız?"

Tam 7 yıl bir gün sonra, bu sefer 12 Eylül'de (1980) Türkiye'de askeri faşizme geçiliyor ve Pinochet'yi aratmayacak bir zulüm ve terör altında, ülkemizin başta komünistler olmak üzere, devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever bütün muhalif dinamikleri, ezme ve yok etme operasyonuna maruz kalıyordu. Perde gerisinde yine ABD emperyalizmi vardı.

Tarihler Eylül'ün yine aynı günlerini gösteriyordu ve bundan tam bir yıl önce 11 Eylül'de (2001) saldırıya uğrayan bu sefer ABD oluyor, askeri ve ekonomik güçlerinin kumanda merkezi ve simgesi niteliğindeki hedefler (Pentagon ve DTM) vuruluyordu.

Faillerine yönelik spekülasyonların hala yapılageldiği ve bundan sonra da yapılacağı 11 Eylül eylemlerinin; "kağıttan kaplan" benzetmesini hatırlatırcasına ABD'ye büyük bir prestij kaybı sağladığı, "erişilemez", "dokunulamaz" imajını bozduğu, "saldırılmaz" statüsünü paraladığı, bu çerçevede de dünya mazlumları cephesinde "bayram" havası yarattığı, o günün yaşanan gerçekleriydi.

ABD'nin kendi tezgahı olduğu yolunda "senaryo"dan öteye gidemeyen iddiaları bir kenara bırakıp, eylemlerin devrim cephesinde yarattığı havanın geçici olduğunu da bir tarafa yazarak, ertesi günden itibaren bu saldırıların dünyadaki dengeleri ve karşı-devrimin yönelimini hangi boyutta etkilediğini, nasıl sonuçlar doğurduğunu değerlendirmemiz gerekiyor.

Pearl Harbour baskını, özgün koşullarıyla değerlendirip, vurduğu hedefleri de dikka-

te olarak saymazsak, ABD'nin kalbi, beyni konumundaki yerlerin, üstelik gerçekleştirilen tarzda ilk kez vurulması, tam anlamıyla büyük bir "şok" niteliğindedir. Devamındaki gelişmeler de özellikle ABD önderliğindeki emperyalistlerin giderek artan bir biçimde saldırı ve yönelimiyle beraber, yeni bir döneme çıkış noktası olduğunu göstermektedir.

11 Eylül, ne yeni bir çağın başlangıcı ne de 3. emperyalist paylaşım savaşının ilanıdır. Ama, ABD'nin kendi kotarılmışcasına yararlandığı bir fırsat haline getirilmiş ve dünya çapında olağanüstü hal ve sıkıyönetime geçilmesinin gerekçesi olarak kullanılmıştır.(1) Emperyalizm, ne "küreselleşme" adını verdikleri süreçle beraber nitel ne de 11 Eylül sonrasında nicel yönde bir değişime uğramıştır. Sonuçlarından yola çıkacak olursak, ne proleter devrimleri çağı kapanmıştır ne de emperyalist cephe de faşizme geçildiği yolundaki bir belirleme geçerlilik taşımaktadır.

11 Eylül ile geçilen evre, ABD önderliğinde geliştirilen azgınca saldırganlığın, giderek koyulaştırılan terörün(2), kendi ürettikleri yasa ve anlaşmaları dahi tanımazlığın (Cenevre Sözleşmesi, BM İşkenceyle Mücadele Sözleşmesi, vb.), her türden baskı ve zulmü pervasızlaştırmanın meşrulaştırılmaya çalışıldığı bir özellik taşımaktadır. Emperyalist şeflerin, faşizmin felsefi kavramlarıyla konuştuğuları ve hareket ettikleri bu süreç, anti-emperyalist, anti-faşist direnç noktalarına yönelimle sınırlı kalmakta, diğer emperyalist güçlerin kontrol/denetim altına alınmasını, yoldan çıkan faşist, gerici uşak ve işbirlikçilerin tam bir itaatle hizaya getirilmesini de hedeflemektedir.

"Böl-Yönet" stratejisine "Yok Et" in eklendiği, kendileriyle olmayan herkesin düşman ilan edildiği, "güvenlik" bahanesi ve "anti-terörizm" gerekçesinin bayrak edinildiği, "öteki" kavramı ve "göçmenlik"(3) statüsü ile potansiyel suçlu tanımlamasının yapıldığı(4) , işkencenin ve yargısız

infazın yasallaştırıldığı (ABD, İsrail, Guantanamo), düzmece mahkemelerin oluşturulduğu (UCM) ve ona bile tahammülün gösterilmediği, 11 Eylül'le geçilen bir yıllık süreçte; BM'in 1368 ve 1373 sayılı kararlarını takiben(5) neredeyse bütün ülkelerde çıkarılan "terör" kanunlarıyla, mevcut yasalardaki temel hak ve özgürlüklerin budanması, sosyal hakların kısıtlanmasıyla, kitleler üzerindeki baskı ve zulüm koyulaştırılmıştır.(6, 7)

12 Eylül'ün 24 Ocak'ın bir devamı ve gereği olduğu gibi, 11 Eylül sonrası dönem de ciddi bir ekonomik sarsıntı ve gerileme içerisine giren ABD emperyalizminin "yeniden paylaşım" yolunda adım atmasının zorunlu sonucu olarak şekillenmektedir.(8)

"Yeni Dünya Düzeni" denilirken, 21. yüzyılda dünyanın yeniden düzenleneceğinden söz edilirken kast edilen buydu. ABD emperyalizmi boyutlu bir kan kaybına girmişti. Petrol ve enerji havzalarına çöreklenmeli, savaş/silah sanayisini canlandırmalı ve elinden kaymakta olan dizginlere yeniden yapışmalıydı. 2. Bush ve ekibi bu amaçla iş başına gelmişti. Tüm petrol ve silah tekellerinin doğrudan temsilcilerinden oluşan bu kabine, 11 Eylül'den çok önce planlarını yapmış, verdikleri demeçlerle program ve hedeflerini açığa vurmuşlardı.(9)

"Küreselleşme"(10) diye adlandırılan dönemin ana çıkış noktası, sermayenin/sömürünün önünün düzlenmesi, her türden engelin ortadan kaldırılmasıdır. Bu siyasetin en etkili aracı emperyalist işgal ve saldırı savaşlarıdır. Daha 6 ay dolmadan Kızıldeniz'den Pasifik Okyanusu'na kadar bütün Asya'da üslenen(11) ABD'nin; Afganistan'la başlayıp Filipinler, Yemen, Gürcistan, Somali ve Filistin'e uzanan saldırı ve müdahalelerinin, hazırlıkları büyük ölçüde tamamlanan ve giderek kanıksatılan Irak'la sürmesi ve onunla kalmayıp daha da genişlemesi kaçınılmaz gözükmektedir.(12) Bu plana diğer emperyalist güç ve koalasyonların (AB, Rusya, Çin vd) ne oranda katılacağı veya köstek olacağı henüz belli değildir.

Bu süreci belirleyecek faktörlerden birisi emperyalistler arasındaki denge (ittifaklar ve savaşlar) ise diğeri ve esası da devrimlerdir. Savaş makinelerini bozacak yegane güç halkların gücüdür. Emperyalist sal-

dırganlığa ve savaşlara son vermenin, diğer bir deyişle kalıcı, adil ve gerçek barışı tesis etmenin tek geçerli yöntemi, bizim gibi ülkelerde halk savaşı yoluyla proletarya önderliğindeki demokratik devrimlerdir. Şiddeti bertaraf etmenin yolu, halkın devrimci şiddetini uygulamasından geçiyor.

11 Eylül bahanesiyle атаğa kalkan emperyalist-faşist ve her türden gerici koalisyonu durdurmak, güçlü bir direniş hattı oluşturmak için, ortak düşmana karşı en geniş kitleleri seferber etme görevi ile yüz yüzeyiz. Türkiye'de 12 Eylül'ün hala bütün kurumları ve yasalarıyla ayakta olması, bu görevi başaramamamızdan ötürüdür. Ülkemizdeki 12 Eylül gibi süreçlerin dünya çapında büyük bir paranteze alınmasını amaçlayan, 11 Eylül'le devreye giren dönemin kurumsallaştırılmasının, dünya halklarına ve proleter dünya devrimine vereceği zarar çok daha büyüktür. 11 Eylül'le girilen süreci bu kavrayışla ele almak durumundayız.

1) Ülkemizdeki kesintisiz 33 yıllık Sıkıyönetim ve OHAL sürecinin başlangıcına Maraş (1978) katliamının gerekçe kılınması gibi.

2) Mary Robinson, BM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı, 10.06.2002,

"ABD, İngiltere, Almanya ve Kanada'nın yanı sıra Mısır, Rusya ve Özbekistan gibi daha bir dizi ülkede terörizmle mücadele adı altında insan hakları ihlalleri artıyor."

3) Jörg Haider, Avusturyalı Faşist Lider, 28.06.2002, "İrkçi ve faşist olarak damgalandım ama şimdi AB benim 10 yıl önce savunduğum görüşlerin benzerini ortaya koydu."

4) ABD'de 11 Eylül sonrasında "terörle mücadele" kapsamında kararlaştırılan, ülkeye giriş yapan yabancıların parmak izi ve fotoğraflarının alınması uygulamasına, beş ülke (İran, Irak, Libya, Sudan ve Suriye) kapsamında 11 Eylül 2002'de başlanıyor. Ayrıca ABD'de yaşayan ve vatandaş olmayanlara da adres değişikliklerini 10 gün içinde bildirme yükümü getirildi.

5) 117 Devletin BM Terörle Mücadele Komitesi'ne sunduğu raporlar neticesinde, şimdiye kadar, çoğu devrimci ve yurtsever 1334 örgüt "terörist" ilan edildi.

6) Josep Pique, AB Dönem Başkanı, İspanya Dışişleri

Bakanı, 31.12.2001,

"Terörizme karşı mücadelede yıllardır kaydedemediğimiz ilerlemeleri 11 Eylül'den sonra birkaç haftada kaydettik. Bir numaralı önceliğimiz, en büyük tehdit olan terörizmle ortak mücadeledir. Sloganımız, 'Küresel Alanda Daha Fazla Avrupa'dır.'"

7) Javier Solana, AB Konseyi Genel Sekreteri, 24.04.2002,

"11 Eylül'den sonra AB de kendi güvenlik stratejisini değiştirdi. AB'de aynı zamanda yapısal değişiklik oldu."

8) V.İ. Lenin, Bütün Eserleri, Cilt 27, sf. 383

"Devletlerin iç ve dış politikalarını belirleyen, iktidardaki sınıfların ekonomik çıkarlarıdır. Diplomatik kurnazlıkların karmaşasında ve bulanık suda avlanmaktan hoşlanan ya da başka türlü yapamayan kişiler, sınıflar, partiler ve gruplar tarafından bazen yapay olarak oluşturulup arap saçına döndürülen labirentlerde kaybolmak istenmiyorsa bu gerçeğin hiçbir zaman akıldan çıkarılmaması gerekir."

9) ABD 4 Yıllık Savunma Değerlendirme Raporu, 2000

"ABD'nin Batı Avrupa ve Kuzey Asya'daki konuşlanmasında yetersizdir. Bu nedenle ABD'nin askeri konuşlanmasından yeniden yönlendirilecek, bu bölgeler dışında yeni üsler de gerekecektir. Dünya üzerindeki her alanın ABD'ye açık olması sağlanacak, kapatılan yerlere, örneğin bir ulus-devletin topraklarına zorla girmek, rejimini değiştirmek söz konusu olabilecektir."

10) Henry Kissinger , ABD Dışişleri Eski Bakanı, 12.10.1999,

"Küreselleşme, ABD egemenliğinin adlarından yalnızca birisidir."

11) Paul Wolfowitz, ABD Savunma Bakan Yardımcısı, 06.01.2002,

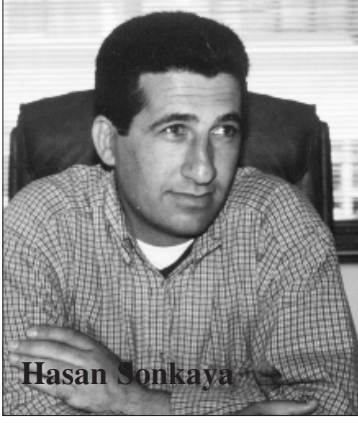
"Üslerin fonksiyonu, askeri olmaktan çok siyasi. Bunlar herkese geri gelme kapasitemizin olduğunu ve geri geleceğimiz mesajını vermektedir."

12) Richard Myers, ABD Genelkurmay Başkanı, 23.10.2001,

"Afganistan sadece küçük bir parça, 2. Dünya Savaşı'ndan beri en büyük plan söz konusu."

Deri-İş Tuzla Şubesi'nde üye sayısı artıyor

Hasan Sonkaya

Kartal: Sendikaların kan kaybettikleri, sendikacıların işçileri sırtından hançerlediği, patronlarla uzlaştığı, işçilerin ise sendikaya, sendikacılara güvenlerinin kalmadığı bir dönemde Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nin üye sayısı gün geçtikçe artıyor. Üye sayısının artış nedenini öğrenmek amacıyla Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı Hasan Sonkaya'nın görüşlerini aldık.

SÖYLEDİKLERİMİZLE YAPTIKLARIMIZ AYNI

Hasan Sonkaya: Sürecin kötüye gittiği, yıllardır verilen mücadelenin, mirasın bitme derecesine geldiği, işçinin kendi sendikacısına güvenmediği, eski militan duruşun tamamen yitirildiği, sendikacıların sermaye ve uzantılarına teslim olduğu bir dönem yaşanıyordu. Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi'nde 18 Kasım 2001 tarihinde Olağanüstü Kongre yaşandı. Bu kongrede sınıf mücadelesinde yer almak isteyen sınıf dostlarımızla hareket ederek yönetime geldik. Biz göreve geldiğimizde 43 fabrika sendikalydı. 850 sendika üyesi vardı. Şu an 60 fabrika sendikalı. 1436 üyemiz var.

Sendikacılık bir ekip işidir. Yönetime seçilen arkadaşlar, işçiler tarafından sevilen, sayılan kişilerdir. Söyledikleriyle yaptıkları birbirine uyuyor. Yönetimdeki ar-

kadaşlar işçilerin sorunlarıyla kendi sorunuymuş gibi ilgileniyor, çözümler üretiyor. Yönetim bir bütün olarak uyum içerisinde hareket ederek işçilere sınıf bilincini taşımaya çalışıyoruz.

Önümüze koyduğumuz hedefler şunlar;

1- Mutlak suretle üyelerimizin daha iyi koşullarda çalışması için çaba harcayacağız.

2- Bölgemizde sendikasız ve sigortasız işçi çalıştırmalarını engellemek için gerekli girişimlerde bulunacağız

3- Deri işçilerinin haricinde bölgede çalışan ayrı iş kollarında çalışan işçilerin örgütlenmesine de çaba harcayacağız. Burada bir örnek vermek istiyorum. İki iş yerini örgütledik. Biri Kristal-İş diğeri Teksif Bakırköy Şubesi'ne işçi kaydettirdik. Yani yönetim ve işçiler diğer dost sendikalarla dayanışma içerisinde olacaktır.

Fatih Belediyesi'nde anlaşmazlık

Fatih Belediyesi'nde çalışan işçiler, 1 Mart 2002 tarihinden beri sürdürdükleri Toplu İş Sözleşmesi'nin 6 ay geçmesine rağmen sonuçlanmaması üzerine 3 Eylül günü saat 11:30'da Fatih Belediyesi'nin önünde bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamayı yapan Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Kadir Doğutekin "Fatih semtinin bütün sorunlarıyla biz uğraşyoruz. Bunun yanında kendi sorunlarımızla da boğuşuyoruz. Ancak 4 kişilik bir ailenin geçim endeksinin 1 milyarı aştığı koşullarda sorunlarımızın altında eziliyoruz. Çocuklarımızı okula gönderemiyoruz. Amacımız grev yapmak değildir, ancak taleplerimiz kabul edilmezse yasal hakkımız olan grevi kullanmaktan çekinmeyiz" dedi. İşçi çocuklarının katılımının yoğun olduğu açıklamada; çocuklar "Okumak istiyorum", "Hakkımızı söke söke alırız" yazılı dövizler taşıran coşkulu bir şekilde slogan attılar.

Yonca grevi 4. ayını dolduruyor

Kartal: Limter-İş Sendikasına üye oldukları gerekçesiyle 26 Nisan 2002 tarihinde haksız bir şekilde işten atılan Yonca Teknik işçilerinin grevi 4. ayını dolduruyor. Limter-İş Sendikası yaptığı yazılı açıklamada; "26 Nisan günü başlayan grevimiz patronun yasadışı bir şekilde 'grev kırıcılarını' çalıştırması, yönetici ve grevci işçilere yönelik gözaltı ve polis saldırılarına rağmen kararlıca ve mücadele ruhuyla devam etmektedir. GİSAB'ı (Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) arkasına alan patron milyon doları bulan zararına rağmen bizimle masaya oturmuyor. Tersane işçileri yıllar sonra başlattıkları grev mücadelesini başarıyla tamamlayacaktır" denildi.

Bilinç

Uzun süredir gündemde olan kamu emekçilerinin toplu görüşme süreci, yapılan pazarlıklar ve görüşmeler sonucu tıkanmış ve görüşmelerden net bir sonuç çıkmadı. Toplu görüşmelerin tıkanması ile birlikte kamu emekçileri uyarı eylemlerine başlayarak taleplerinin kabul edilmesini istedik.

KESK'e bağlı sendikalar tarafından yapılan eylemlerin ilkinde kamu emekçileri Kızılay meydanını zorlamış ve kurulan polis barikatını aşmak için kısa süreli çatışma yaşanmış ve eyleme diğer bölgelerden gelen kamu emekçilerinin yolları kesilerek eylem alanına sokulmak istenmemişti. Ancak gösterilen ısrar ve sendika bürokratlarının yaptığı pazarlık sonucu kamu emekçileri bir araya gelirken, sendika bürokrasisi oluşan gergin ortamı yatıştırma telaşıyla pazarlık yaparak eylemi Sıhhiye Abdi İpekeçi Parkı'na hapsedme amaçlıydı. Devletin "Kızılay'da eylem yaptırmaz müdahale ederiz" tehditleri sendika bürokrasisini ürktülmüştü. KESK yönetimi kürsüden kamu emekçilerine "çatışacağız, Kızılay'a gireceğiz" derken kürsünün arka tarafında pazarlık yaparak

"saldırmayın eylemi parkta bitireceğiz" mesajlarını vermekteydi. Eylem sonunda ise KESK başkanı Sami Evren başbakana kendisine iki saat ayırdığı için teşekkür ederek eylemi bitirdi. 5 Eylül'de yapılan "isteksiz çalışma" eylemi ise "devleti uyarıyoruz" kılıfına büründürülerek kamu emekçilerinin önüne konuldu.

Egemenlerin girilen dış borç batağında boğulmamak için ezilen emekçi kesimlere yönelik başlattığı saldırı dalgasının bir yansıması olan bu süreç gerek KESK'in girdiği süreci gerekse de kamu emekçilerinin bugünden başlayan ve önümüzdeki günlerde daha da derinleşecek zorlu mücadele günlerinin sinyalini vermekte. Kamu emekçileri tarafından "sahte sendika yasası" olarak formüle edilen 4688 sayılı yasa, toplu sözleşme ve grev gibi önemli hakları emekçilerin elinden alan bir yasa. Toplu sözleşme sürecinde sendikayı sadece görüş belirtmekle sınırlandıran bu yasanın etkileri bugün çok daha açık görülmekte.

KESK'in bu saldırı dalgasının başladığı dönemde kendisini nasıl şekillendirdiği, formüle ettiği önemlidir. Bu yasanın

IMF ve SENDİKAL BÜROKRASIYE KARŞI "BARİKAT AÇILACAK BAŞKA YOLU YOK"

kaldırılması için bugün olduğu gibi kararlı mücadele imajları çizen sendika bürokrasisi, aslında saldırıyı püskürtme ve yasayı geri çekirmeden öte kendisini bu yasaya uydurma ve gerektiği noktalarda da zorlama taktiklerini aldı. Devletle oturlan pazarlık masalarında sendika bürokrasisine verilen sus payı, bu sonucu ortaya çıkardı. Uzunca bir süre tabanını KESK mücadeleyi bir anlamda tatile soktu. Ardından yaşanan özellikle egemenler cephesinden yapılan saldırılara karşı yaşanan suskunluk üye alımının ya da artırımının belirleyici bir sorun olmadığını kamu emekçilerine gösterdi. Tıpkı Türk-İş gibi alanları bir anlamda emekçilerin öfkelerini boşaltma yeri olarak kullanılan KESK, gelinen noktada onu da en asgari düzeye indirmiş durumda. KESK yönetimi artan hak gasplarına karşı alanlarda mücadele yerine sorunları pazarlık masalarında diyalogla, basın açıklamalarıyla, uzlaşma ile çözmeye çalışmaktadır. Dönem dönem hu-

kuk kapılarını da arşınlayan sendika bürokratları kamu emekçilerinin mücadelesini bu tarz yöntemlerle boğmaya ve pasifleştirme uğraşında. Bugün kriz batağında debelenen ve "IMF programını hayata geçiremezsek çökeriz" kabusunu yaşayan egemenler açısından izlenen bu yol da çok fazla bir etki yaratmamakta. Son toplu görüşmelerde sendika ağalarına söylenen "ücretlere istediğiniz zammı yaparsak IMF kızar" sözleri sorunun devlet açısından en net ifadesi aslında. Kıscası kamu emekçilerine verilen mesaj, "aldığınızla yetinin" olurken sendika ağalarına da "ortalığı karıştırıp işimizi zorlaştırmayın" olmakta. KESK'in yönetimi açısından ise sorunu fazla büyütmeyi onlar da istememekte. Bütçeden ayrılan paydan biraz daha kıvrıntı verin, susalım diyorlar.

Bugün asıl hedefe konulan devletle uzlaşma çabası, yaklaşan seçim sürecinde alınan tavırla da kendini göstermekte. Kendilerini emekçi cephesinin temsilcileri ola-

rak ifade eden sendika bürokratları sistemle ne kadar çok bütünleştiklerini daha çıplak göstermektedirler. Adeta Derviş'in gözde adamı olma yarışında dönen adaylık sorununda işçi sınıfı ve emekçilere yönelen kapsamlı saldırıların sorumlularından yana tavır göstererek emekçinin haklarını savunma rolünü oynamaya çalışmaktalar. Yakalarına takılan IMF rozeti ile alanlarda utalmaz bir şekilde "emekçi kardeşlerim" naralarını atacaklar. **KESK ve KESK yöneticileri yukarıdaki tablonun bir parçası olmak istemiyorlarsa yukarıdaki eleştirilere kulak vermek zorundalar.** Sendika bürokratlarının taşıdığı sarı sendikal anlayışın bugünkü biçim artık sistemle tam anlamıyla bütünleşmek biçimindedir. Sorunu kaba anlamda siyaset yapmaya indirgeyerek "biz emekçilerin temsilcisi olmaya devam edeceğiz" lafları bugüne kadar gösterdikleri pratik duruşlarda olduğu gibi bundan sonra da göstermeye devam edecekler.

Kamu emekçilerinin bugün sistemle uzlaşmaya çalışılarak birkaç kırıntı hakla yetinme aldatmacasına karşı gösterile-

cek duruş gelecek mücadele açısından belirleyici bir önemde. Bugün sadece sisteme karşı değil sendika bürokrasisine karşı kurulacak emekçi barikatı da önemlidir. Pervasızca saldıran sisteme karşı ancak militan ve alanlarda yürütülecek mücadele ile, kazanılacak hakların korunması ve sürekliliğinin sağlanması da bu yolla olacaktır. KESK yönetimindeki bürokrasinin bugün mücadeleyi oyalama çabalarına karşı somut ve haklı taleplerimizle alanları kuşatmak ve pazarlık masasını bu kuşatanın basıncıyla kullanmak durumundayız. KESK içindeki diri dinamiklerin öldürülmesi için uğraşan sendikal bürokrasiye karşı tabanın örgütlenmesi ve taleplerinde ısrarcı olması önemlidir. Tanık olduğumuz militan Kızılay eylemlerinin istenildiğinde ve hedeflendiğinde buraların öfke boşaltmaktan öte hakların kazanılacağı yerler olacağını göstermektedir. Ezilen emekçilerin üzerine çekilmek istenen karanlık tablonun parçalanmasının tek yolu ancak militan mücadele ile mümkündür. Sendika bürokrasisinin, IMF'nin ve usaklarının kurduğu barikat ancak böyle kaldırılacaktır.

Kamu emekçileri sefalet ücretine karşı eylemde

KESK toplu görüşmelerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 5 ve 7 Eylül'de Türkiye genelinde iş bırakma eylemleri gerçekleştirdi. Devletin kendilerine 75 milyon brüt ücret teklif ettiğini belirten KESK yöneticileri bunun kabul edilemez olduğunu söyleyerek talepleri kabul edilmezse eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Toplu görüşmenin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine 5 Eylül'de Türkiye genelinde protesto eylemlerine başlayan KESK üyeleri devletin dayattığı sefalet ücretine tepkilerini dile getiriyor. İlk olarak iş yaşlatma eylemlerine başlayan KESK üyeleri adına açıklama yapan başkan Sami Evren, devletin kendilerine 75 milyon brüt ücret teklif ettiğini ancak bunun kabul edilemez olduğunu vurguladı.

5 Eylül 2002

Ankara: KESK'in çağrısının ardından Ankara'da birçok işyerinde 2 saatlik iş bırakma ve oturma eylemleri gerçekleştirildi. İş bırakan BES üyeleri bakanlıklarda ve tüm vergi dairelerinde, SES üyeleri hastane önlerinde, BTS üyeleri Gar önünde, Tarım Orkam-Sen üyeleri Orman Genel Müdürlüğü'nün Eğitim-Sen üyeleri Ankara İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nün önünde, Eğitim-Sen 4 No'lu şube üyeleri Sincan Lale meydanında, Tüm Bel-Sen üyeleri Çankaya Belediyesi önünde, ESM üyeleri de TEDAŞ önünde eylemler yaptılar.

İstanbul: İş bırakma eylemi yaparak çeşitli güzergahlardan yürüyüşe geçen kamu emekçileri saat 11:00'de Aksaray Metro önünde toplandılar. Yaklaşık 300 kişinin bulunduğu alanda kamu emekçileri hükümete olan öfkelerini sloganlarla haykırdı. KESK Genel Örgütlenme Sekreteri **Güven Gerçek** yaptığı konuşmada toplu görüşmelerin 15 Ağustos'ta başladığını, bu süre içinde iktidarın gerçek yüzünün ortaya çıktığını, hükümetin kamu emekçileri yerine IMF ile anlaşacağını söyleyerek 13 yıldır sendikal hak ve özgürlükler için mücadele ettiklerini, en küçük hakları bile mücadele ile kazandıklarını belirtti.

Adana: BES, SES, Tarım

Orkam-Sen ve Haber-Sen şubelerine üye olan kamu emekçileri 1 saat boyunca iş bırakarak bölge müdürlükleri önünde basın açıklaması yaptılar.

Bursa: KESK'e bağlı sendikaların üyeleri Gençosman PTT binası önünde toplanıp basın açıklaması yaptılar. KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Sayım Gültekin kitle adına bir basın metni okuyarak "hükümet tavrını sürdürürse eylemlerimiz devam edecek" dedi.

Antalya: Eğitim-Sen Şube Başkanı Garip Erdoğan, ÇGD gazete evinde bir basın açıklaması yaptı. Birçok kurumda çalışan kamu emekçileri eylemlere destek verdiklerini duyurdular.

Kayseri: SES, Yapı-Yol-Sen, Eğitim-Sen, BES üyeleri bir saat iş bırakarak maaş zammını protesto ettiler.

Samsun: KESK Samsun Şubeler Platformu üyeleri Gazi Caddesinde bulunan Defterdarlık önünde alkış ve sloganlarla bir araya gelerek iş bırakma eylemi yaptılar.

Kocaeli: Demiryolu caddesinde toplanan yaklaşık 800 KESK'li sefalet zammını kabul etmeyerek insanca yaşayabilecekleri bir ücret istediklerini belirttiler.

Gaziantep: KESK üyeleri Büyükşehir Belediye binası önünde bir araya gelerek 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptı. Baskı, sürgün ve gözaltıları protesto eden emekçilere hitaben Eğitim-Sen Gaziantep Şube Başkanı Mehmet Bozgeyik bir konuşma yaptı.

Malatya: KESK Malatya Şubeler Platformu, 1 saatlik iş bırakma eylemi yaparak Malatya Garı önünde bir basın açıklaması yaptı.

7 Eylül 2002

Ankara: Ziya Gökalp caddesinde bulunan Eğitim-Sen 1

Nolu şube önünde toplanan kamu emekçileri SSK Ankara Hukuk İşleri binasına kadar talep zinciri oluşturarak oturma eylemi gerçekleştirdiler. Taleplerinin kabul edilmemesi halinde 16 Eylül'de alanlarda olacaklarını duyuran Sami Evren, "Bakanlar kurulunda kayıplarımızın karşılanması halinde 16 Eylül'de alanlara çıkmaktan vazgeçeceğiz. Biz bir merdiven sistemi önerdik. En düşük

leşme hakkımız, grev silahımız" vb. sloganlar atıldı.

KESK YÖNETİCİLERİNE GÖZALTI

İstanbul: 5 Eylül günü KESK MYK Üyesi **Güven Gerçek**, Eğitim Sen 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Toprak**, Tüm Bel-Sen 3 Nolu Şube Yönetim Kurulu Üyesi **Ali Koç**, Eğitim-Sen 4 Nolu Şube Sekreteri **Hüseyin Sümruk**, Eği-

mak üzere serbest bırakıldılar. Aynı şekilde SES Aksaray Şube Başkanı **Songül Beydilli**, ESM Şube Başkanı **Gürsel Ümit Sever**, KESK Basın Yayın Sekreteri **Nihat Değer** ve BTS Şube Başkanı **Hasan Bektaş** da gözaltına alınmak istendi ancak adreslerinde bulunamadılar. Gözaltılarla ilgili 6 Eylül günü saat 12:30'da KESK genel merkezinde **Güven Gerçek** tarafından bir ba-

ücrete en yüksek, en yüksek ücrete en düşük zam istiyoruz" diyerek Eylül itibarı ile 100 milyon artışın gerekli olduğuna vurgu yaptı. KESK'liler burada "insanca yaşamak istiyoruz", "Meslek hastalıklarına karşı koruyucu tedbir istiyoruz", "Taban aylık kişi başına 655 milyon olsun" vb. dövizer açtılar. Ayrıca "Sadaka değil toplu sözleşme", "Toplu söz-

tim-Sen 3 Nolu Şube Başkanı **Ali Ekber Işık**, Tüm Bel-Sen 1 Nolu Şube Yönetim Kurulu Üyesi **Şehmuz Erol**, İstanbul Emniyet Müdürlüğüne bağlı ekiplerce İstanbul Valisi Erol Çakır'ın emri ile gece saat 21:30'da zırlı araçlarla evleri basılarak Emniyet Müdürlüğüne götürüldüler. Gece saat 2:30'a kadar gözaltında kaldıktan sonra savcılığa çıkartıl-

sın açıklaması yapıldı. Gerçek "İkametgahları belli olan, yüzbinlerce kamu emekçisinin temsilcisi sendika yöneticilerinin tehlikeli birer suçlu gibi gündüz savcılığa çağırılmak yerine, valilik emri ile gece yarısı evlerinden gözaltına alınmaları ülkemizde demokrasinin kimler için olduğunun göstergesidir" diyerek gözaltıları protesto etti.

“Domates’te %100 düşüş var”

Türkiye’nin parsellenmiş bir pazar haline getirildiğini bilen köylüyle görüşmek için gittiğimizde üreticilerin öfkelerini, kullandığı her kelimedede bulmak mümkünken, nasıl sömürdüklerini yine en iyi anlatan üretici köylünün kendisi oluyor.

Turhal: Coğrafi konumundan kaynaklı zengin bir ürün yelpazesine sahip olan ülkemizde köylülüğü ve tarımı bitirmeyi hedefleyen emperyalist güçler ve onların yerli uşakları patron-ağalar sömürü saltanatlarına her geçen gün biraz daha hız katıyorlar. Son yıllarda üretmez duruma gelen köylü bir yandan ektiği ürünün karşılığını alamazken, bir yandan da ektiğini satamamanın sıkıntısını yaşıyor. Ürüne verilen düşük taban fiyatları, uygulanan kotalar, mazota-gübreye neredeyse hergün yapılan zam, Giresun’da köylüye fındığını yakıtıırken Amasya’da soğanı ırmağa döküyor, Kazova’da do-

matesi yollara serdiriyor.

Tüm geliri birkaç dönüm tarladan binbir çileyle aldığı ürün olan Tokat’ın Kazova bölgesindeki köylünün yaşadıkları bizlere aşına iken, onlar da kendilerine yaşatılanların farkında; Türkiye’nin parsellenmiş bir pazar haline getirildiğini bilen köylüyle görüşmek için gittiğimizde üreticilerin öfkelerini, kullandığı her kelimedede bulmak mümkünken, nasıl sömürdüklerini yine en iyi anlatan üretici köylünün kendisi oluyor.

- Domatesi nasıl üretiyorsunuz? Size ne kadara mal oluyor?

Yeter Teyze: Bu tarlaya 5 milyar harcadık, 2,5 milyar para aldık. Tarla-

mız icar, tohumu ithal, İsrail’den geliyor. 10 gramını 300 milyona alıyoruz. Bundan 3000 tane fidan çıkıyor. Bir kısmı fire gidiyor. Toprağı, suyu para. Buna özel gübre atılıyor. Zaten normal gübre de pahalı. İlaçlaması sorun, herşeyi sorun. 5 tane işçi çalıştırıyoruz. 6 milyon yevmiye veriyoruz. Tarlayı sürmek için motor kullanıyoruz. Günlük 10 milyon mazot yakıyor. Domatesin köküne ayrı toprak konuluyor. Gavur toprağın torbasını 10 milyona alıyoruz. Dışardan gelen gübreyi kullanıyoruz. Torbası 25 kg 50 milyon veriyoruz. Ben yevmiyeye gitsem daha çok kazanırım.

- Geçen sene domates ne kadardı?

Yeter Teyze: Geçen yıllar bu yıl arasında %100 düşüş var. Geçen yıl 400 bine satarken bu yıl 70 bine satıyorum, zararını siz hesaplayın. Domatesi kışın 1,5 milyona yiyorduk, şimdi 70 bin lira. Bu yıl aldığım para daha 2,5 milyar. 500’ü mazota, 500’ü ameleye, 1,5 milyar domatesin kendisine veriyoruz. Emeğimizden birşey kalmıyor, kalırsa kışın kuru ekmeğimize anca yetiyor.

- Fiyatların düşük olmasının nedeni ne?

Yeter Teyze: Fiyatların düşük olmasının nedeni komisyoncular. Burada fabrika olmadığı için domatesi komisyoncuya veriyoruz. O da salçalık diye alıyor. Bir kasa domates 23 kilo geliyor. Boş kasa 2 kg filan. Komisyoncu kasadan dara alarak 4 kilo kesiyor. Biz domatesi verirken 2 kg bizden başta çalışıyor. Buna biz de başkaları da bir şey demiyoruz/ diyemiyoruz.

- Tarladan kaç kişi geçiniyorsunuz?

Yeter Teyze: 15 kişiyiz. Herşeyimiz buna bağlı. Çocukları yetiştiriyor, okutuyor, iş bulamıyor. Hükümette dayın, emmin varsa seni bir yere tikiyor. Yoksam arkana bakıyon. Ağzınlan kuş tutsan yine bir şey alamıyon.

- Tarım Bakanlığı’na bağlı kuruluşlardan destek görüyor musunuz?

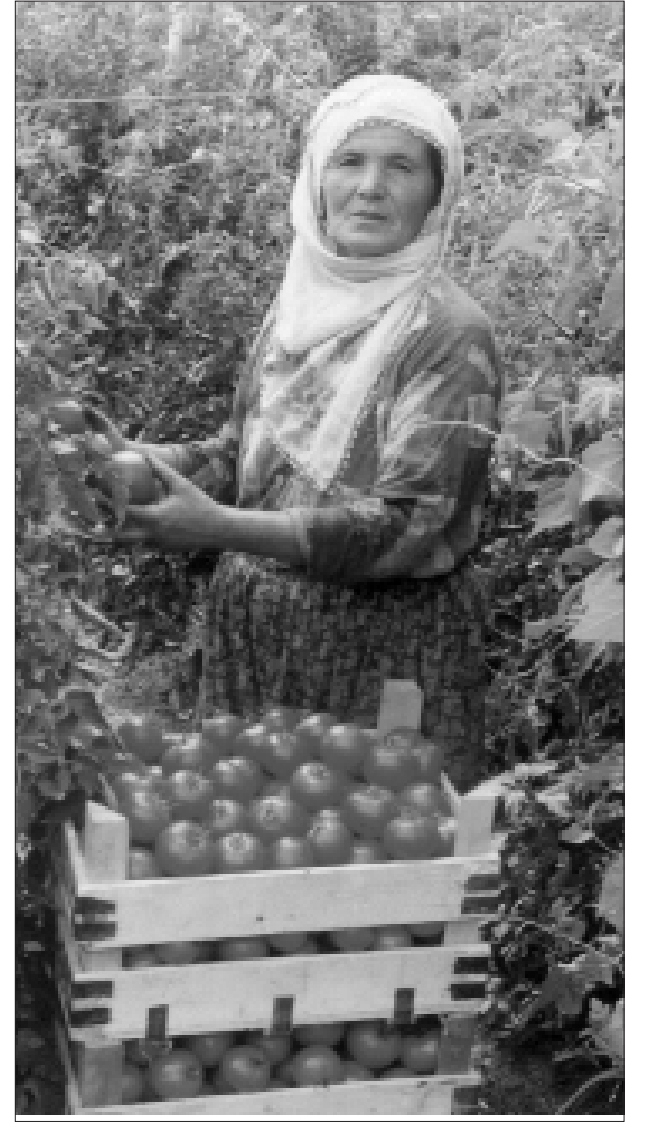
Yeter Teyze: Yok yavrum nerde. Bak domatesler kurudu, mantar oldu. Ziraatçı gelmiyor. Zorla kolundan tutup bir kere getirdik “ilaçla” diyor. Tamam da nasıl yapacak demiyor bize, öğretmiyor, ilacı göstermiyor “git satın al” diyor. İlaç pahalı güç yetmiyor. 1 tanesi 250 milyon 3-4 tane birden gerekiyor. Hepsini alamıyon, domatesin kurummasını izliyon. Tarım Kredi kendimiz almıyoruz. Çünkü hiçbir şey ifade etmiyor. Kooperatif parayı %30 faizlen alıyor, getiriyor %60 faizlen bana veriyor. Ben bu parayı bankadan alsam daha kârlıyım. Alanların hali ortada insanlar icralık, onlar bizi düşünmüyor para peşindeler.

- Üretici köylünün yaşadığı sıkıntıların sorumlusu sizce kim?

Yeter Teyze: Bütün bunların sorumlusu hükümet. Ben hükümet diyom kim olacak ki. Başka yerden Derviş’i getirdi, başımıza bela etti. Sanki bizde hiç akıllı yok. Bizim hükümet kanun etmiş illa burda değerlendiriyor. Dışardan gelenin toprağı da, tohumu da, fidesi de değerli bizimki değerlendirilmiyor. Neymiş burda çıkan gübre kurutuyormuş, öbürüsü büyütüyormuş. Türkiye şu anda parsellenmiş, pazara hazır durumda. Pancara kota koy-

muşlar üretemez duruma getirmek için. Neden, gavurun şeker kamışını satacaklar. Yani bizim hiç mi ziraatçımız yok. Şu domatesi normalde kurutursun, çekirdiğini çıkarırsın ekersin, bunu anlatan hiç kimse yok mu?

Yeter Teyze: Hepsinin de adı batsın. Seçim zamanı hükümete bir iyicesi gelsin diyoruz da onuda bulamıyoruz. O geliyor vaad ediyor beter çıkıyor. Öbürü ondan kötü çıkıyor. Gelen hükümet bizi düşünmüyor. Ben

Fındıkta IMF’nin kararı bekleniyor

Samsun: Üreticilerin büyük bir bölümünün geçimini fındıktan sağladığı Karadeniz’de fındığın harmana inmesine ve fındık hasadının sonlarına gelmesine rağmen fındıktaki taban fiyat bekleşişinin sürmesi üreticiyi perişan etti. 8 milyon fındık üreticisinin bulunduğu Karadeniz’de Fiskobirlik’in hala bir fiyat açıklamayışı fındığa bağlanan planları altüst ederken, IMF güdümlü tarım politikalarının sonuçları kendini bir kez daha hissettirdi. Daha önce üretici bahçeye girmeden açıklanan fındık fiyatları bu yıl bahçeden çıkıldığı halde açıklanmazken, tefeci tüccara düşen fırsatlar da bu arada çoğaldı. Yeni ürün fındık maliyetinin kilogram başına 2 milyon 40 bin lira olarak hesaplanmasına karşın bugün randımanlı fındığın kilosu 1 milyon 500 bin liradan işlem görüyor. Zararına satış yapan üreticiler bu yılki belirsizlikle ellerindeki fındığı çıkartırken Bakanlar Kurulu’nda bile gündeme gelmesine karşın bir çözüm üretilemiyor.

Öte yandan Ziraat Odaları ve üreticilerden bu duruma tepkiler yükselirken, Fiskobirlik yönetim kurulu üyelerinin TZOB’da düzenlenen toplantısında “IMF’ye verilen sözler nedeniyle Fiskobirlik ortada kaldı” yönündeki açıklamaları asıl IMF’den fındığa bir fiyat biçilemediğini ve IMF’nin beklediğini ortaya serdi. Yine 130 bin tonluk fındık fazlalığının Fiskobirlik tarafından alınmaması üreticiyi sefaletle sürüklerken; Giresun Ziraat Odası Başkanı Özer Akbaşlı fındık fiyatlarının açıklanmaması sonucunda fındık üreticilerinin mağdur edildiğini belirten bir açıklama yaptı.

Şu tohumu istese üretmez mi? İsrail’den getiriyor. 10 gramını bize 800 milyona satıyorlar. Bir fidanın maliyeti yetişene kadar 350 bini buluyor. Biz domatesi 350 bine satamıyoruz. Bu da birşey değil yavrum. En çok üzüldüğüm şey biz İsrail’e cephaneye gönderiyoruz. Filistin’i vuması için ya. O da beni yiyip bitiriyor.

- Yakında yeni seçimler var kime oy verceksiniz?

köylüyüm. Biri başa geçti mi düşünüyorum; bu bize ne sağlayacak? Gelen de ben bundan nasıl yararlanırım da daha zengin olurum diye düşünüyorum.

Normalde gelen adamın “bana oy verin ya da vermeyin ben sizlere hizmet için geliyorum” demesi lazım ama gelen “bana oy verene hizmet edecem” diyor. Onu da yapmıyor, senin anlayacağını hiç kimseye oym yok.

Turhal'da yoğunlaşan orman kesimleri “Devlete bedava hamallık”

Turhal: Daha çok geçimlerini hayvancılık ve tarıma dayalı ekonomi ile idame ettirmeye çalışan Tokat halkı üzerindeki oyunlar hiç bitmiyor. Özellikle son bir kaç aydır Yaylacık Dağı etrafında bulunan Turhal'a bağlı Kuytul, Erenli ve Karkın köyleri civarındaki ağaç kesimlerine hız veren TC, Orman Şeflikleri aracılığıyla ama asıl olarak jandarmanın kontrolü altında başlattığı orman kesim işlemlerine hız vermiş durumda. Bir tarafı seyreltilmiş, tek tek ağaçlarla diğer tarafı ise kesilmeyi bekleyen sık ormanlarla kaplı dağlık bölgede orman kesimlerinin ileri bir boyuta ulaştığını görmek mümkünken, kesilen ağaçlar doğranmış halde yaylalarda bekletilerek askeriyenin kontrolünden geçtikten sonra alınmayı bekliyor. Ağaç kesiminde çalıştırılanlarsa yine aynı bölgenin insanları. Koruculuk dayatmaları yüzünden hane sayısı 100'lerden-50'lerden, 20'lere-30'lara düşen Karkın, Kuytul ve Erenli'de baskılara dayanamayıp göçedenlerin dışında köyde kalanlara orman kesimi yaptırılıyor. Kesime çıkan Kuytul köylülerinden biri ile yapılan söyleşimizde ağaç kesimine ilişkin olarak “**devlete bedava hamallık yapıyoruz**” söylemi yaşadıklarını

özetliyor adeta. Yine köylü 13 milyona ormanları kestiklerini, 13 milyon da Orman İdaresi'ne yatırarak toplam 26 milyona ağaç kesimlerinin geldiğini belirtirken, devletin 70 milyona kesilen ağaçları sattığını söylüyor. Bir yandan köyün ormanlarının yokoluşu, diğer yandan da ucuza çalıştırılan köylüler kendi cep-

cezasına çarptırılıyor ya da bir-iki aylık hapis istemiyle yargılanıyor.

Devletin orman kesimleri ile hedeflediği ise apaçık ortada. Amaç; kendine bile ekip yiyemez, hayvanlarını otlatamaz duruma gelen köylünün hem ekonomik çelişkisinden yararlanmak hem de kendileri için tehlike arzeden gerilla-

yanı sıra bölgenin adeta askerler tarafından çember altına alınması ve köylere giriş çıkışlarda yapılan arama, kimlik kontrolleri köylüleri bunaltmış durumda. Yine aynı bölgede yaşayan bir köylü, devletin alevi-sünni ayrımını o kadar içten yaşamış olmalı ki bunun nedenini de bakın nasıl açıklıyor. “Git yukarıya sünni köylerin hiçbirinde bunlar yok. Mesela Osmanköy ormanının çok sık olduğu bir yer. Ama orada devletin bir baskısı, sıkışıklığı yok halka. Sadece alevi köylerin olduğu yerde var aramalar. Köylü ne yapacağını bilemez oldu. Akşam oluyor köylü vatandaş dağdaki sığırını almıyor. Neden? Dağdaki gezenden hiçbir şey kaynaklı değil. Biz onlardan değil, özel timin baskısından korkuyoruz.”

Evet, orman kesimlerinde köylüleri de kullanarak birçok amacına ulaşmak isteyen devletin asıl niyeti köylülere kazanç sağlamak değil. Tam tersine onların şu an içinde bulunduğu yoksulluktan yararlanarak ucuza çalıştırmak ve orman kesimlerinden medet umarak halkın öncülerini yoketmeyi hedeflemektir amaçları. Ama ne var ki bu durumda çıplakta kalan gerilla değil, halkın öfkesini alan devlet oluyor.

helerinden “mecbur” ve “bedava hamallık” olarak gördükleri ağaç kesiminde çalışmaya pek de gönüllü değil. Çünkü köylüler kendileri için kışa yakacak ağaç kesmek istese bunun bedelini ağır ödüyor. Kaçak iş sıfatı ile köylüler mahkeme kapılarında sürünerek yüksek paralı orman

yı çıplak arazide bırakacaklarını düşünerek imhasını sağlamak(!) Bu arada köylüyle de ihbarcılık ve işbirlikçilik ağımlı daha genişletecek ilişkiler yakalamak ve bunu gelecek günler için kullanmak da bu sayede hedeflenenler arasında.

Yine orman kesimlerinin

Tüm Siverek icraya veriliyor

Girdi fiyatlarındaki sürekli artış ve IMF politikaları ile ürünlere yeterli fiyat verilmemesiyle alınterinin karşılığını alamayan köylüler, Ziraat Bankasına olan borçlarından dolayı icralık olmaya devam ediyor.

Urfa'nın Siverek ilçesinde 1994 yılından bu yana Ziraat Bankası'ndan tarım ve hayvancılık kredisi alan köylüler, icraya verilmeye başladı. İlk etapta 1000 kişinin icraya verildiği Siverek'te, köylüler borçlarını ödeyemezse 5000 kişi icralık olacak. Konuyla ilgili açıklama yapan Siverek Ziraat Odası Başkanı **Cuma Polatoğlu** köylülerin icralık olmasının yıllardır uygulanan yanlış tarım politikasının sonucu olduğunu söyleyerek şöyle konuştu; “Çiftçi borç ödeyecek durumda değil ki ödeme yapsın. Çünkü girdi fiyatları sürekli artıyor. Üretilenlere yeterli fiyat verilemiyor. Durum böyle olunca çiftçi traktörünü dahi sattı. Yanlış politikalar üretenler bu yanlışlığı düzeltsinler. Yoksa Tüm Siverek icralık olacak”.

Köylüler suya hasret

Konya'nın Tatlı köyünde yaşayan köylüler su ihtiyaçları için belediyeden cevap alamayınca kendi imkanları ile başka bir köyden döşedikleri borularla sularını getirdiler. Köylüler önce Konya Belediyesi'nden yardım istediler. Ancak belediye, köylülerin sorunlarıyla ilgilenmeyince, kendi aralarında topladıkları paralarla birkaç kilometre ötedeki komşu köyden borular döşeyerek kendi su şebekelerini kurdular. Ancak bir süre sonra komşu köyün suyu da kendilerine yetmeyince iki köy arasında anlaşmazlık çıktı. Şikayet üzerine Konya Büyükşehir Belediyesi su getirmediği köyün su şebekesini kesti. Bu duruma tepki gösteren köylüler “su isteriz” sloganları ile belediye ekiplerinin üzerine yürüdüler. Jandarmanın müdahale etmesi sonucu köylüler, eylemlerine son vermek zorunda kaldı. Köylüler kendi döşedikleri boruların gözlerinin önünde kaldırılması ile susuz nasıl yaşayacaklarını düşünerek köylerinin yolunu tuttular.

Trakya Birlik ayçiçek avans* fiyatı: 400 bin (33 kilo sat 1 kilo al)

Trakya'da gündöndü (Ayçiçeği) hasadı yaklaşırken bir zamanlar “üreticinin” kurduğu ve söz sahibi olduğu Trakya Birlik Kurumu gündöndü avans fiyatını açıkladı.

Açıklanan fiyat 400 bin TL. Üretici bu fiyat üzerinden 1 kg tohum alabilmek için 33 kg ayçiçeği satmak zorunda. Buna gübre, mazot, ilaç, tarla kirası, sulama ve çapalama gibi giderleri eklersek Trakya köylüsünün elinde hemen hemen hiçbir şey kalmıyor. Üstelik üretici sattığı ürünün parasını da hemen alamıyor.

Oysa Kırklareli Ziraat Odası gündöndü kg maliyet fiyatını 520 bin TL olarak daha bir kaç ay önce açıklamıştı. Genel Merkezi Trakya'da olan ve büyük iddialarla köylü örgütlenmesine girişen Tür-Köy-Sen ise herhangi bir açıklama yapmadı. Tür-Köy-Sen pazartesi günleri bir kaç saat hariç genel merkezini sürekli kapalı tutuyor. Açıklanan gündöndü fiyatıyla ilgili olarak, Ziraat Odası (Kırklareli) Basın sözcüsü yerel Ön Adım gazetesindeki “çiftçinin sesi” isimli köşesinde

şöyle diyor: “Umarız taban fiyat 550 bin TL olarak açıklanır... Bir yıl çalışıp 520 bin TL'ye malettiği ürünü 30.000 TL karla satma şansı olmayan üretici kime güvensin.” Anlaşılan o ki Kırklareli Ziraat Odası basın sözcüsü de fiyat konusunda Bayram Meralcilik oynuyor ve anlaşmacılık oynayarak köylüyü kg'de 30 bin TL'ye mahkum ediyor.

Trakya'daki toprak dağılımının durumu göze alındığında köylü, koca yıl en iyi ihtimalle bir kaç yüz milyona çalışmış olacak. Ortalama

100 dönüm topraktan 170 kg ürün alabilen bir üretici 510 milyon TL ile bir yıl yaşamak zorunda kalacak. Ziraat Odası Lüleburgaz temsilcisi Recep Hangi, açıklanan fiyattan sonra yine yerel Görünüm gazetesinde “ürününüzü birliğe vermeyin” çağrısı yapıyor. Yani adres buğdayda da olduğu gibi yine tefeci.

*Avans fiyat, taban fiyat belli olmadan Trakya Birliğe verilen ürünün para karşılığıdır. Yani köylü aslında bilmediği bir fiyattan ürününü verir.

Tecrite karşı iki direnç çiçeği daha ölümsüzleşti

Fatma Tokay Köse 6. Ölüm Orucu ekibinde yer alıyordu. 28 Temmuz 2001'de başladığı yürüyüşünü 31 Ağustos 2002'de Ankara Numune Hastanesi'nde Hamide Öztürk'de 9 Eylül'de Bayrampaşa Hastanesi'nde tamamlayarak, Ölüm Orucu şehitleri arasında yerlerini aldı.

Fatma Tokay Köse

"28 Ağustos 2002 günü 15 dakika süre ile görüşmeme izin verildi, ancak gördüğüm manzara karşısında dehşete düşmekten kendimi alıkoyamadım. Çünkü... Kapıda iki asker, odada bir asker vardı. Kardeşim çınrılçiplak soyulmuş, üzerindeki çarşaf ve yatağı kustumuk ve kandan su gibi ıslaktı..."

Sol eline bir kan torbası bağlı idi. Sağ eline bazı cihazlar bağlanmıştı. Ayrıca sağ eli yeşil bir bez ile ranzaya bağlanmıştı.

Elleri de damar açmak için olsa gerek delik deşik edilmişti. Sağ kalçasında zaten var olan yara iyice açılmıştı. Üç gün ona yaptığım pansumandan sonra hiç pansuman edilmemişti. Kardeşimin ayakları bir süreden beri çok şişmişti. Ayrıca ayaklarını tam olarak uzatamıyordu. Bu duruma rağmen özellikle ayaklarının şiş kısımlarına gelecek şekilde bir zincir vurulmuş ve zincir ranzaya bağlanmıştı. Zincir ayaklarındaki şişliklere denk geldiğinden zincirler etine gömülmüştü."

Bu sözler "hayat kurtarma" adına yapılan işkencelere maruz kalan Fatma Tokay Köse'yi şehit düşmeden 3 gün önce gören kardeşine ait. Bu tablo üzerine aslında söylenecek fazla bir söz yok. Aynı sahneler onlarca kez tekrarlandı, onlarca kez bilekler kelepçelenerek zorla müdahale işkencesi yapıldı direnç çiçeklerine.

Fatma Tokay Köse DHKP-C 6. Ölüm Orucu ekibinde yer alı-

yordu. 28 Temmuz 2001'de başladığı yürüyüşünü 31 Ağustos 2002'de Ankara Numune Hastanesi'nde tamamlayarak, Ölüm Orucu şehitleri arasında yerini aldı.

14 Eylül 1967 Elazığ-Alacakaya ilçesi Çataklı köyünde doğan Fatma Tokay Köse devrimcilikle 1987-1990 yıllarında Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü öğrencisiydi tanıştı.

Daha sonra 1990-91 yıllarında Ankara TAYAD, Ankara Özgür-Der'de faaliyet sürdürdü.

4 Haziran 1994'te tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konuldu. Ulucanlar'dan Sakarya'ya; 17 Ağustos depreminden sonra da Çanakkale'ye sevkedilmişti.

19 Aralık katliamını Çanakkale Hapishanesi'nde yaşayan Fatma Tokay Köse, daha sonra Kütahya Hapishanesi'ne sevk edildi.

Ölüm Orucu'nun 300'lü günlerinde Kütahya Devlet

Hastanesi'ne, oradan da Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırılan Fatma Tokay Köse'nin 395. gününde zorla müdahale işkencesiyle "hayat kurtarma" adı altında direnişini kırmaya çalıştılar. Bu işkencelere tek silahı bedenini siper eden Fatma Tokay Köse beş gün sonra 31 Ağustos'ta ölümsüzleşti.

9 Eylül 2002 tarihinde akşam saatlerinde Bayrampaşa Hastanesi'nde bulunan DHKP-C dava tutsağı Hamide Öztürk direnişinin 463. gününde yaşamını yitirdi. Hamide Öztürk'le birlikte 19 Aralık'tan bu yana şehit düşenlerin sayısı 97'ye ulaştı.

FATMA TOKAY KÖSE SLOGANLARLA TOPRAĞA VERİLDİ

Fatma Tokay Köse'nin cenazesi 3 Eylül 2002'de memleketi olan Elazığ'a bağlı Şahsavar köyünde yaklaşık 150 kişinin katılımıyla toprağa verildi. Cenazeden önce jandarmanın

yönlendirmesiyle cenazenin köye defnedilmemesi için "köy heyeti" aracılığıyla imza toplanmak istenmiş ancak İHD Elazığ Şubesi'nin Valiliğe dilekçe vermesiyle bu engellenmişti. Bir jandarma komutanının "bu cenazeyi Elazığ sınırlarına sokmayacağım" tehditleri ile Dersim'den, Malatya'dan ve Elazığ'dan gelen dostları, yoldaşları ve ailelerinin engellenmeye çalışılmasına rağmen tören gerçekleşti. Mezarlığa yürürken "tecriti kaldırın, ölümleri durdurun" TAYAD imzalı pankart açılarak "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" sloganları atıldı. Mezar başında devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından İHD Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir kısa bir konuşma yaparak tecritin kaldırılması için herkesi duyarlı olmaya çağırdı. Fatma Tokay Köse'nin ablasının da konuşmasının ardından cenaze töreni sona erdi.

Tutsak yakınları yine konsolosluk önündeydi

İstanbul: Tecrite karşı dışarıda tutsak ailelerinin ve devrimci-demokrat kamuoyunun gerçekleştirdiği eylemler sürüyor. Bu eylemlerden Türkiye'deki hücre tipi hapishaneleri onaylayan ve TC'ye destek veren AB üyesi ülkelerin konsolosluklarına dilekçe verme eylemi de 15 günde bir yapılıyor.

29 Ağustos 2002 tarihinde TAYAD, TUYAB, Halkevleri 1. Bölge Temsilciliği ve Sosyalist Demokrasi Partisi İstanbul İl Örgütü Girişimi'nin çağrısıyla biraraya gelen hücre karşıtları İstanbul-Beyoğlu'ndaki Fransız Konsoloslugu önüne geldi. Saat 13:00'de toplanan kitlenin etrafı, eylem saatinden çok önce konsolosluk önünü ablukaya alan polis tarafından sarıldı. Konsolosluğun toplu dilekçe kabul etmediği, dilekçelerin temsilciler tarafından içeri

verilebileceğinin belirtilmesi üzerine dilekçeler toplandı. Konsolosluk önünde sözlü bir açıklama yapılmak istenmesi üzerine polis önce açıklama yapmak isteyen babayı ağzını kapatarak gözaltına almak istedi. Hücre karşıtlarının alkış ve sloganlarla bu durumu protesto

etmek istemesi üzerine kitleye saldıran polis 40'ın üzerinde insanı gözaltına aldı. Özellikle son 2,5 yıldır F tipinin adının geçtiği her yere dolu dizgin saldıran devlet bu tavrını, konsolosluk eyleminde de bir kez daha göstermiş oldu.

Adalet Bakanı'nı göreve çağırıyoruz

6 Eylül'de İHD Bursa Şubesi üyeleri ve tutsak yakınları Heykel Postanesi'nde Adalet Bakanı Aysel Çelikel'in kamuoyuna yaptığı aldatıcı açıklamaları protesto eden faks çektiler. Şube Başkanı Ayşe Batumlu, basına yaptığı açıklamada Aysel Çelikel'in "F tipinde tecrit yok, kendilerini kilitliyorlar" gibi açıklamalarının gerçeği yansıtmadığını söyleyerek tecritin sürdüğüne ve sonuçlarının da çok ağır olduğuna dikkat çekti.

Faks çekme eylemi "F tipi cezaevlerinde yaşanan tecrit ve izolasyonun bir an önce son bulması ve ölümlerin durdurulması için Adalet Bakanı'nı göreve çağırıyoruz" sözlerinin ardından alkış ve zılgıtlar eşliğinde bitirildi.

Malatya'da da TAYAD'lı aileler 28 Ağustos 2002 tarihinde Aysel Çelikel'e faks gönderdiler. Malatya Merkez Postanesi önünde kısa bir basın açıklaması yapan aileler ölümlerin durdurulması için herkesi duyarlı olmaya çağırdılar

TAYAD'lı ailelerin Açlık Grevi 30'lu günlere ulaştı

Tecrite karşı içerde ve dışardaki direniş 2 yıldır sürüyor. Direnişin dışardaki boyutunu Açlık Grevi'yle sürdüren TAYAD'lı aileler Alibeyköy'de Niyazi Ağırman'ın evinde başlattıkları Süresiz Açlık Grevi'nde 30'lu günlere ulaştılar. Direnişçi aileler **Niyazi Ağırman, Melek Akgün ve Kemal Ağdaş** tecritin ölüm olduğunu ve direnişin de tecrit son bulana kadar süreceğini söylüyorlar.

"Oğlumun katili tecrittir"

Niyazi Ağırman: F Tipi'nde intihar eden Volkan Ağırman'ın babasıyım. Aynı zamanda Tekirdağ F tipinde yatmakta olan Cemal Ağırman'ın da abisiyim. 2 senedir tutuklu, idamla yargılanıyor. Devlet daha F tipini açmadan tutsaklar açlık grevine başlamıştı. Devlet 19 Aralık'ta onlarca tutsağı katletti. F tipleri izolasyon, tecrittir. İnsanlar orda tek başına kalıyor. İnsanlar ancak mezarda tek başına kalır. İnsanlar toplumsal bir varlıktır. Orda tek başına yaşanmıyor. Orada bir gerçek var, kanayan bir yara var ve hala devam ediyor. İnsan biriyle sorununu, derdini paylaşmıyor. Orada gardiyanlar bir arama yapıyor, tartaklayarak, yemeği getiriyorlar, kafesteki aslana yemek verir gibi. Şimdiye kadar 96 insan öldü. Ama benim oğlum F tipi tecritten öldü. Yani Türki-

ye'de ilk tecrite kurban olan insan benim oğlum. Oğlum orada gerçekten kendini mi astı yoksa birkaç katil tarafından mı öldürüldü halâ belli değil. Ama bir katil var. Katili tecrittir. Tecriti uygulayan bu devlettir. Eğer oğlumun yanında insan olsaydı, paylaşabilseydi yaşayabilecekti. Yalnız benim oğlum olmayacak. Hapishanelerde birçok psikolojisi bozulmuş insan var. Artık cenaze görmekten bıktık. Bir baba olarak evlat acısının ne olduğunu çok iyi anladım. Bir baba olarak oğlumun cansız bedenine sarılmanın nasıl bir duygu olduğunu gördüm. Başka ana babalar da acı çekmesin diye Açlık Grevi'ne başladık. Bütün kurumları dolaşarak başlayacağımız eylemi duyurduk, desteklerini bekledik. Ağustos'un 11'inde Açlık Grevi'ne başlayacaktık, ama polis evimi ablukaya aldı. Arkadaşlarım Melek ve Kemal'i gözaltına aldılar. Daha sonra 3 Nolu DGM kararıyla evim basıldı. 3 gün gözaltında kaldık. Savcıya durumumuzu anlattık. Savcı hakime çıkartmadan bıraktı. Halâ evimizde Açlık Grevine devam ediyoruz.

Ben oğlumu doya doya yaşayamadım. Belki bir oğlumu kaybettim. Ama şimdi binlerce oğlum, kızım var. Oğlum bir devrimciydi. Onunla gurur duyuyorum. Onu çok seviyorum.

"Her zaman oğlumun arkasında olacağım"

Melek Akgün: 4 Haziran 1999'da Amerikan Konsolosluluğunda katledilen Selçuk Akgün'ün eşiyim, Hasan Tahsin Akgün'ün annesiyim. Oğlum şu anda F tipinde ve idamla yargılanıyor. Ben niye Açlık Grevi'ne başladım? Birincisi; Türkiye'de büyük bir sessizlik vardı. Ölüm Oruçları devam ediyordu. Ben bir anneyim, oğlum her hafta görmeye gittiğimde bunu daha derinden görüyordum. Buna birinci dereceden kanıtlar bizleriz. Volkan'ın intiharı ikinci olarak beni çok etkiledi. Çünkü Volkan ne Açlık Grevi'nde ne de Ölüm Orucu'nda idi. Demek ki ölmek için Ölüm Orucu'nda ya da Açlık Grevi'nde olması gerekmiyordu. Hücrelerin anlamını orda daha iyi anladım. Biz mücadelemizi sadece çocuklarımız için değil tüm insanlar için istedik. Ben oğluma yardım yataklıktan yattım 5 ay. Ve hep hırpalandık, tutuklandık. Ben bir anneyim ve oğlumun davasını haklı gördüğüm için bunlar hep başımıza geliyordu. İnsanlar yavaş yavaş ölüyordu. Ama bu sessiz bir ölümdü. Ölümler sanki benimsemişti. Kamuoyuna yansımıyordu. Volkan'ın ölümünün çok etkisinde kaldım. Ne yapılması gerektiğini de düşündük. Niyazi Abi'nin oğlunun hakkını aramak için, gündem oluşturmak

için önerisini doğru buldum. Ben şunu savunuyorum. Ben kendi oğluma kendi oğlum diye bakmıyorum, doğurmak önemli değil. Önemli olan doğuramadığında da doğana sahip çıkmaktır. Ben böyle düşünüyorum. Çocuklarımızın sesi kulağı olmaya çalıştık. Çocuğumla çok gurur duyuyorum. Her zaman oğlumun arkasında olacağım. Her

insanlar aç, yoksul ve bunlardan ancak mücadele edilerek kurtulur. İnsanların sorumluluk duygusuyla hareket etmeleri lazım. Bu devlet bedel dediyse bedel ödendi, ödeniyor. Ölüm Orucu devam ediyor. İnsanlar ölüm orucuna başlarken F tipi kalksın dedi. F tipinin ölüm olduğunu artık herkes biliyor ve F tipi kalkana kadar sürdürece-

zaman gurur duyacağım bir evladım olacak.

"F tipinin ölüm olduğunu artık herkes biliyor"

Kemal Ağdaş: Aslında fazla da konuşacak bir şey yok. Ben İrfan Ağdaş'ın abisiyim. Ve artık ülkemde sakat insan, cenaze görmek istemiyorum. Ülkede

ler. Biz de onların yanında olduğumuzu göstermeye çalışıyoruz. Devrimcilerin bu anlamda üzerine düşen görevleri yapmalarını istiyoruz. Biz eğer bu ülkede devrim yapmayı düşünüyorsak, bunu söylemişsek misyonumuzu bilelim, mücadele edelim.

Metin Günay

Doğan Medya grubu bir süredir temiz basın bekliliği rolüne soyunarak(!) kendi gazetelerinde çarşaf çarşaf yayıncılık ilkelerinden bahsediyor. Günümüzde medyanın 4. güç olduğunu söyleyenlere Aydın Doğan gülerek, biraz da utangaç bir ikiyüzlülükle "hayır, 4. değil 1." cevabını veriyor. Anlaşılan 1. güç olmanın getirdiği şımarıklığın bedelini ödemiş Aydın Doğan. Yoksa durduk yerde nereden aklına gelir o gerçek hayatta hiç karşılığını bulamamış yayın ilkeleri. Aydın Doğan'ın bu çıkışını ruhunu temizleme, pis-

Burjuva basının basın ahlakı "Geçmiş unuttular ama Sezer'i asla"

liklerinden arınma aldatmacasının dışında ele alırsak gerçekliğin; seçim sürecinde inandırıcılığında büyük erozyona uğramış bir medyanın, TUSİAD'ın çıkarlarının halkın çıkarları ile aynı olduğuna bizi nasıl inandıracacağı endişesinde yattığını görüyoruz. Bunun yolu da yalandan ve para hırslından kudurmuş suratlarına astarı yayın ilkeleriyle çekmek oluyor. Aslında yalan söylemek ciddi bir iş. **Öyle bir yalan söylemelisin ki yalan olduğu ortaya çıkmamalı, yoksa mumun yatsıya kadar...**

Bizim temiz(!) burjuva basınımız ve onun babası Aydın Doğan'ın bu konuda sınıfta kaldıkları görülüyor. Nasıl mı? Sayın Doğan(!) bir yandan yayıncılık nasıl yapıldığı

bize anlatırken bir yandan emekçilerin, meşru eylemlerine gazetelerinde yer vermeyerek veya kendi ideolojisine uygun vererek ne kadar beceriksiz bir yalancı olduğunu ortaya koyuyor. Emekçilerin demokrasi ve insanca yaşanacak bir ücret mücadelesini sanki haşarı çocukların babalarına (devlet) karşı yaramazlıklarınıymış gibi emekçilere saldıran polislin haberini "göstericiler yine olay çıkardı" şeklinde vererek sınıfının iyi bir temsilcisi olduğunu ortaya koyuyor. Eğer herhangi bir saldırı yaşanmamışsa "evde zaiyat yok baba", dercesine "göstericiler olaysız dağıldı" deyip yine kendi sınıfının "meşruluğunu" beyinlere enjekte etmeye çalışıyor. Gerçeklerin yılmaz savunucusu(!)

Doğan Medya grubunun ne kadar basın etiğine göre haber yaptığını biz gerçekleri öğrenelim -daha sükseli deyimi ile haber alma hakkımızı kullanalım- diye nasıl çırpındıklarını devrimci ve sosyalist basına yapılan saldırıda gösterdiler ve içimiz şükran duyguları ile doldu onlara karşı. Bal-yozlarla, oksijen tüpleriyle gelen Siyasi Şube polislinin Ekmek ve Adalet dergisinin duvarında açtığı deliği veya gözaltındaki arkadaşları için açlık grevi yapanların nasıl dövüldüğünü eminiz ki görmemişlerdir! Yoksa yazmayacaklarını düşünmek bile istemiyoruz! Hele de Ekmek ve Adalet dergisi ile diğer devrimci basın bürolarının örgüt bürosu olarak yazılması, ya kendini ispatlamaya çalışan

çömez bir muhabirin haberidir(!) ya da dizgi hatasıdır(!) İşin kötüsü milyarlara liralık sermayeleri olan bu medya grubunda bu kadar çok teknik(!) hata olması. En son hata da elektriklerin kesilmesinden oldu sanırız. 3 Eylül'den Milliyet'te bir Ölüm Orucu gazisi ile yapılan röportajın böyle çıkmasının başka bir imkanı olamazdı! Etik değerlere sahip çıkan temiz medya üyesi(!) Milliyet, Ölüm Orucu direnişçilerinin herşeylerini unuttuklarını ancak A. N. Sezer'i hafızalarında, henüz bilimin de açıklayamadığı bir yerde kaydettiklerini de yazarak bilime aykırı böyle bir olayın yaşanmasına neden olan ve onları "affederek" özgürlüğe kavuşturan yüreği insan sevgisi ile dolup taşan Se-

zer babaya ne kadar teşekkür etseler azdır deyip bir de Sezer babanın affettiği direnişçilerden biri olan **Metin Günay**'la röportaj yaptılar. Ancak Sezer'in yemek yemeyen bu haşarı(!) çocukların çektiklerine dayanamayıp onlara özgürlüklerini armağan etmesini teknik olsa gerek bazı hatalardan kaynaklı olarak biz yanlış anlamış olabilirdik. Ama konunun öznelinden Metin Günay 4 Eylül günü bir basın açıklaması yaparak sözlerinin çarpıtıldığını söyleyince Milliyet'in basın ilkelerine asıl kendisinin ihtiyacı olduğunu gördük. Günay eylemleriyle ilgili "pişman değiliz, kendimize de acı-mıyoruz, kimsenin özellikle de Sezer'in bizi affetmesine ihtiyacımız yok" dedi.

Devletin HADEP korkusu sürüyor

HADEP'i seçimlerde tehlikeliler listesine alan, Kürt ulusuna karşı tüm şovenist histerisiyle saldırmaya devam eden bir anlayışın demokratik bir takım hakların uygulanmasına tahammül göstermesini beklemek abes olurdu.

Gündemin baş sıralarında yer alan seçim tartışmaları her gün yeni biçimler alarak devam ediyor. Yıpranmış yüzlerini tazeleme ihtiyacını duyan burjuvazi için yapıla-

tarafından HADEP'e yakın olan muhtarların görevden uzaklaştırılmaları sistemin HADEP korkusundan kaynaklıdır. Bugün egemen sınıfların HADEP'e yönelik

olacağını söylüyorlar. Davanın ertelenme ihtimalinin olduğunu açıklayanlar da olmasına rağmen genel atmosfer kararın seçim öncesi verileceği yönünde. HADEP yetkilileri ise yaptıkları açıklamada HADEP'in kapatılma ihtimaline karşı DEHAP'ı devreye sokacaklarını ve seçim için oluşturulan birliği DEHAP çatısı altında toplayacaklarını belirttiler. Bu noktadaki hazırlıklarını hızlandıran HADEP, yönetici üyelerinin birçoğunu istifaya ettirerek DEHAP'a üye yaptı.

HADEP'in kapatılma tartışmalarına Türkiye'deki kamuoyunun yanı sıra uluslararası planda da tepkiler geliyor. Özellikle de AB'ye girme sancıları çeken Türkiye'nin bu sürecini önemli ölçüde baltalayacağı üzerinde durularak. Avrupa Parlamentosu'na üye partiler yaptıkları açıklamada böylesi bir kararın alınması Türkiye'ye uyum yasalarının çıkarılmasından sonraki yaklaşımı değiştireceğini belirttiler. Açıklamada TC'nin AB'ye uyum yasalarını çıkartarak oluşturduğu tabloyu değiştirmemesi gerektiği üzerinde özellikle duruluyor. TC üzerinde yaratılmak istenen bu basıncın ne kadar etkili olacağı kendisini önümüzdeki günlerde daha açık gösterecek. Ancak şöyle bir durum var; 1 Eylül Dünya Barış Günü etkinliklerini alınan uyum kararlarından kısa bir süre sonra yasaklayan egemenlerin böylesi bir basıncı dikkate alıp almayacakları belli değil. Yapılacak etkinlikleri bazı grupların provoke edeceği sendromunu taşıyan egemenler açısından görünen o ki uyum yasalarının pek de bir önemi yok onlar için. Önemli olan yaşadıkları sendrom zemininin

ortadan kalkıp kalkmadığı. Korkarız(!) bu sendromu hiç bitmeyecek TC'nin.

HADEP'i seçimlerde tehlikeliler listesine alan, Kürt ulusuna karşı tüm şovenist histerisiyle saldırmaya devam eden bir anlayışın demokratik bir takım hakların uygulanmasına tahammül göstermesini beklemek abes olurdu. Bazı Kürt çevrelerinin AB'ye girip demokratikleşeceğiz diye atılan adımları olumlu değerlendirip AB konusunda alkış çalmalarına rağmen yaşanan gerçeklikler sürecin ne anlama geldiğini

göstermektedir. Girilen tasfiyeci süreci son noktasına kadar kullanma ve ne kadar getirilirse o kadar kazanım mantığıyla yaklaşan egemenlerin bu anlayışı hakim olan anlayıştır. Kürtçe eğitim, Kürtçe yayın gibi konularda görüntüde gösterdiği esneklik bu tarz kısımlarla Kürt halkını oyalamak, birkaç kısıntı ile avunmalarını sağlamaktır. Bugün demokratik hak olarak sunulan bu haklarla Kürt halkının kendi kültürünü, dilini geliştirmesine gerçekten izin verilecek mi?

cak seçimler ve çıkacak sonuç önemli. Oluşacak yeni hükümeti, Irak saldırısı, çöken IMF programının uygulanması gibi önemli görevler bekliyor. Yapılan anket çalışmalarından çıkan sonuç ise halkın büyük bir çoğunluğunun artık sistem partilerine güveni kalmadığını belgelemekte. Barajı aşamayacak partilerin ittifak arayışlarının yanısıra HADEP, SDP ve EMEP uzun süredir yaptıkları çalışmaları sonuçlandırarak seçime DEHAP çatısı altında birlikte girme kararı aldılar. ÖDP ve SHP ise bu bileşenle anlaşamadıklarını açıklayarak ittifakın dışında kaldılar.

Bu bileşenin içinde hatırlanacağı gibi HADEP'in daha önce de ittifak yapma konusunda çeşitli girişimleri olmuş ancak bunlar devletin "belli" makamlarınca engellenerek izin verilmedi. Mersin Emniyet Müdürlüğü ve Mersin Valiliği

gerçekleştirdiği saldırganlıkları genel politikasından bağımsız düşünemeyiz. Seçim sürecinde HADEP'in oylarına el konulmasını bir kenara bırakalım Kürt halkının oy kullanmasının önüne bir dizi engeller çıkarılmaktadır. Kimi yerlerde nüfus kayıtlarına engeller çıkararak, kimi yerlerde şehir merkezlerinde oy kullanmalarına izin vererek viran olmuş köylere sürgün etme ve daha buna benzer birçok uygulama şu süreçte Kürt halkının yaşadığı. Bunların yanısıra baskınlar düzenlenerek, gözaltına alınan yöneticilerinin tutuklanarak hapisanelere konulması gibi saldırıları da sıralayabiliriz. Bugün seçimlere girmesini engellemek için ellerindeki önemli silahlardan birini, Anayasa Mahkemesinde açılan kapatılma davasını adli tatil biter bitmez ele alacaklarını ve HADEP'in kapatılıp kapatılmayacağını da o zaman belli

Fen-Edebiyat

mezunları basın açıklaması yaptı

4 yıllık Fen-Edebiyat Fakültelerinde okuyan binlerce genç, okullarını bitirdikleri halde öğretmen olamamanın sıkıntısını yaşıyor. 4 yıl boyunca okul amfilerini aşındıran gençler, okullarından mezun olduktan sonra işsizlikle karşı karşıya kalıyor. Çünkü Milli Eğitim Bakanlığı'ndan atama yapılmıyor. Öğretmenlik başvuruları kabul edilmeyen öğretmen adayları, Milli Eğitim Bakanlığı'nın önünde basın açıklaması yaptılar. Öğretmen adaylarının basın açıklamasına Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer de katıldı. Dinçer, öğrencilere büyük paralar karşılığında formasyon veren Milli Eğitim Bakanlığı'nın öğrencilerin yıllardır KPSS sınavına girerek, puan almalarına rağmen öğretmenlik başvurularını bir türlü değerlendirmediklerini belirtti.

Sabah gazetesi çalışanları işten atıldı

Sabah gazetesinde ikramiye, bir aylık ücret, bayram ve fazla mesai ücretlerini alamayan 55 işçi, haklarını istedikleri gerekçesiyle işlerinden oldular. Yaşadıklarıyla ilgili 31 Ağustos 2002 günü saat 11:00'de Çağdaş Gazeteciler Derneği'nde bir basın açıklaması yapan işçiler, toplam alacaklarının 125-150 milyar arasında olduğunu bunun da Sabah gazetesine verilen çeyrek sayfa ilan parası olduğunu, ancak Dinç Bilgin'in alacaklarını vermediğini, işten atılmadan önce açlık sınırının altında bir maaşla günde 14-15 saat çalıştıklarını buna itiraz edince de işlerinden olduklarını söylediler. Dinç Bilgin'in cezaevinden çıktıktan sonra kendilerine "Bu ateşli sınavdan işçilerin kahramanca dayanma gücü sayesinde çıktık" diye açıklama yaptığını ancak bir ilan parası kadar olan alacaklarını isteyince de işlerinden olduklarını anlatan işçiler, Dinç Bilgin'in bu ikiyüzlü tutumunu protesto ettiler.

Türkiye dünyanın en fazla küçülen 4. rüşvet ve yoksulluğun arttığı 64. ülke seçildi

Açlık sınırının 350 milyona ulaştığı Türkiye’de ekonomik dengeler her geçen gün ezilenden yana dibe vururken; seçimlerin arifesinde ortaya çıkan ödentiyi memura-işçiye ödetme niyetinde olan devlet zam üstüne yaptığı zamlarla rekora koşuyor. 1 hafta önce demir, çimento, akaryakıt derken son olarak elektriğe yapılan zamlarla **devletin bütçe açığı, emekçilerin sırtına yüklenen faturalarla kapatılmak isteniyor.** Son yapılan zamlarla birlikte krizin de etkisini üzerinden atamayan halk, açlığa daha fazla itilirken, uygulanan IMF programları sayesinde dünyadaki yoksul ülkeler sıralaması içinde de en önlere yer almaya “hak” kazanıyor. Dünya Bankası tarafından hazırlanan Küresel Kalkınma Raporu 2002’te ortaya konulan rakamlarla, Türkiye 7.8’lik daralmayla 2001 yı-

lında dünyanın en fazla küçülen 4. ülkesi seçildi. 116 milyar dolarlık dış borçlarda 7. ülke konumuna yükselen Türkiye’de nüfusun %18’inin yoksul olduğu belirtiliyor. Rapora göre Türkiye’deki yoksullaşma yalnız bu rakamlarla sınırlı değil. Raporda nüfusun %2.4’ü “aşırı yoksul” olarak tanımlanırken, Türkiye nüfusunun en zengin % 10’luk bölümünün gelir ya da tüketimden aldığı pay yüzde 32.3. Nüfusun en yoksul % 10’u ise gelir ya da tüketimden yüzde 2.3 oranında pay alıyor. Ortaya konan bu istatistiksel tabloda dünyadaki sömürge ve yarı-sömürge durumundaki ülkelerin durumu ortaya konurken, **Türkiye, Peru, Irak, Batı Şeria, Fas, Bosna, Namibya, Bulgaristan** gibi ülkeler aynı kategoride bulunuyor. Elbetteki Türkiye vb. ülkelerdeki artan bu yoksul-

laşmanın nedeni, sayılan ülkelerdeki ekonomik eşitsizliğin hangi politikaların sonucunda ortaya çıktığını vermiyor. Zaten verilse yılan önce kendi kuyruğunu ısırması olurdu herhalde. Böyle bir şey de mümkün olmayacağına göre IMF, DB gibi kurumlar hazırladıkları raporlarla aslında hangi ülkelerin daha itaatkar durumda “ilerlediklerini” gözlüyorlar.

Yine yoksulluğun yanısıra rüşvet ve yolsuzluğun da arttığı (artırıldığı) Türkiye’de olup bitenler başka bir raporda birleştiriliyor. **Uluslararası Saydamlık Örgütü’nün** yayımlanan yıllık araştırmasına göre dünyanın 102 ülkesi rüşvet ve yolsuzluklara bulaşmış durumda. On üzerinden değerlendirilen ülkeler sıralamasında bu yıl “en temiz” ülke Finlandiya 9.7’lik puanla birinci seçilirken, Türkiye’nin notu on

üzerinden 3.2; ülkeler sıralamasındaki yeri ise 64. durumda. Dominik, Etiyopya ve El Salvador gibi ülkelere bile geri durumda olan Türkiye’de bunca siyasi dalışın içinde dönen dolaplar aslında Türkiye’nin kara tablosunu çiziyor. Artan yoksulluk ve rüşvet-yolsuzluk gibi olaylarla adını dünya listelerine yazdıran ve emperyalist güçlerin denetimindeki ku-

rumlar aracılığıyla gittikçe bağımlı hale sokulan Türkiye’nin dünya ölçeğindeki yeri böyleyken; ezilen halkların geleceği üzerinden yapılan pazarlıklar sürüyor.

IMF ve Dünya Bankası’nın 28-29 Eylül günlerinde Washington’da yapacağı yıllık değerlendirme toplantısına Türkiye’den de ekonomi heyeti katılarak Türkiye’nin uşaklıktaki bir yılı değerlendirilecek. Elbette ki bu toplantıda Türkiye önümüzdeki yıl için vaatlerini sıralayarak, Türkiye’deki halkın daha fazla nasıl sömürülebilirliğinin hesapları yapılarak önüne konulmuş bir dizi ödev ve “nasihatla” önümüzdeki yıla hazırlanacak.

Evet, egemenler kendileri dışında aradıkları yoksullaşmanın nedenlerine dokunmayarak listeler oluşturmaya devam etsinler; verilerin oldukça üstünde yaşanan ekonomik krizle milyonlarca insan açlık sınırının artık ne olduğunu bilmeden sadece hayatta kalmanın yollarını arıyor. “İş” sözcüğü kendilerinden çok uzakta, çöpten ekme toplayanların çoğaldığı günümüzde yoksullaşmanın sonucunda artan intihar olaylarıyla da Türkiye’nin içinde bulunduğu durum daha kötüye giderken, sömürünün dozajında sürekli bir artış yaşanıyor. Bakalım, gelecek yıla birinciliğe oynayan Türkiye’nin halini hangi rakamlar gösterecek...

“Mersin Cumhuriyetinde muhtarlar görevden alındı”

Mersin: Özel il kapsamında tutulan Mersin’de anti-demokratik uygulamalar hız kazanarak devam ediyor. Yaklaşan seçim takvimine genel anlamda yapılan hummalı hazırlıklar Mersin’de farklı biçimlerle devam ettiriliyor. T. Kürdistanı’ndan yoğun göç alan bir bölge olan **Mersin’de Kürt halkının yoğunluklu bulunması uygulamalarının biçimini de değiştiriyor.** Yasaklı kent olarak anılmaya başlayan Mersin’de en küçük bir demokratik hak mücadelesi yasaklanarak, polis terörüne maruz kalıyor.

Bölgede önemli oranda oy potansiyeli bulunan HADEP’in her türlü çalışmasının engellenmesi, Kürt halkının tam bir cendere altına alınarak sıkıştırılması, uygulanan baskı politikasıyla daha fazla sindirilmesi için devlet elindeki tüm araçları kullanıyor.

Geçtiğimiz günlerde bu anlayışın örneklerinden biri daha yaşandı. Mersin Valisi Akif Tığ

tarafından “naylon seçmen yazdıkları” iddiasıyla 31 muhtar görevinden alındı. Kürt halkının yoğunluklu yaşadığı semtlerde muhtarlık yapanlardan 27’si Mersin Cumhuriyet Savcılığına ifade verirken, valilik 4 muhtarın tekrar göreve iade edildiğini açıkladı. Mersin Emniyet Müdürlüğü ve Mersin Valiliği tarafından görevden alınan muhtarlar yürütülen soruşturma kapsamında Mersin Cumhuriyet Savcılığına ifade vererek yapılan “evrakta sahtecilik” suçlamasını reddettiler ve naylon denilen kişilerin ikametgah sahibi olduğunu belirttiler.

Soruşturmanın ardından açıklama yapan muhtarlar; “Suçlamaları reddettik. Soruşturmaya itiraz ettik. Soruşturmada bir sonuç çıkacağını sanmıyoruz. Ancak iş siyasi tavra kalmış” dediler.

Mersin’in Şevket Sümer Mahallesinde oturduğu halde emniyet tarafından mahallede oturmadığına dair tutanak tutu-

lan HADEP Mersin il yöneticisi Mehmet İhsan Taş ise 10 yıldır aynı mahallede ikamet ettiğini söyleyerek bütün evraklarının yerinde olmasına rağmen böylesi suçlamalarla yüzyüze kaldıklarını belirtti ve bunun kişilik haklarına yönelik bir saldırı olduğunu söyledi. Konuya ilişkin açıklama yapan Ulusal Muhtariyet Partisi (UMP), muhtarların göreve iade edilmesi için Bölge İdare Mahkemesi’ne başvuracaklarını açıkladılar.

Mersin Valisi ve Emniyet Müdürlüğü’nün ortaklaşa düzenlediği muhtarlar operasyonunun asıl amacının gerçekten bahsi edildiği gibi “naylon seçmen yazdırdıkları” olmadığı ortada. Yaklaşan seçim sürecinin hazırlıklarıdır yapılan. **Oy potansiyeli bakımından HADEP’in oy aldığı bir bölge olan Mersin’de hedef, bu oy potansiyeline yönelik HADEP’in çalışmalarını engellemek, seçim sırasında halkın**

oy kullanmasının önüne bir dizi engeller çıkarmak. Nasıl ki T. Kürdistanı’nda şehir merkezinde bulunan halkı yıllar önce yakılıp, yıkılmış köylere geri gönderip oy kullanmaya zorluyorlarsa, çeşitli bölgelerde de farklı oyunlara başvuruyorlar.

Mersin Muhtarlar Derneği yaptığı açıklamada İçişleri Bakanını muhtarların görevden alınması gibi anti-demokratik bir uygulamaya göz yumduğu için kınadı. Muhtarlar kısa zamanda görevlerine dönmezlerse 12 bin insanın oy kullanamayacağını belirtilen dernek, bunun da özellikle bölgede HADEP’in alacağı oyların önemli ölçüde düşmesi anlamına geldiğinin altını çizdi. Tüm bu gelişmelerin ardından 7 muhtar daha görevine iade edildi.

Mersin’de yaşanan ancak kamuoyuna yansımayan gelişmeler önemlidir. Kürt halkı üzerinde yoğunlaştırılan baskılara karşı duyarlı olarak, bu anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmalıyız.

Devrimci sorumluluk

Ciddi anlamda kendimizi, halka, partiye ve devrime karşı sorumlu hissediyor muyuz? Her şeyimizi devrime adıyor muyuz, görev ve sorumluluklarımıza gereken duyarlılıkla yaklaşıyor muyuz, devrimin sorunlarına yeterince kafa yoruyor muyuz? Düğmelerimize basılmadan harekete geçiyor muyuz? Bu sorulara olumlu yanıtlar veremediğimiz, bu noktalarda yetersiz olduğumuz bir gerçekliktir.

Sorumluluk; bireyin toplumsal üretim faaliyeti içerisinde yaptığı pratikleri üstlenmesi, onların sonuçlarına katlanmasıdır. Sorumluluk; toplumsal bir sahiplenme duygusudur. Toplum için her birey, diğerlerine karşı, toplum da bireye karşı sorumludur.

Verdiğimiz savaş insanı toplumsallaştırmanın, kolektifleştirmenin savaşlarıdır. Proletaryanın davasını savunmak, sınıfsız bir toplum için mücadele etmek başlı başına bir sorumluluktur. Önce bir bütün burjuvaziden, onun pisliklerinden, çirkefliklerinden kopmayı, kendini proletaryaya teslim etmeyi gerektirir.

Bizler bu gerici iktidarı yıkip yerine kendi devrimci proleter iktidarımızı kurma iddiasında olan insanlarız. İddiamız büyük bir iddiadır. Büyük sorumlulukları ve büyük bedelleri vardır. Bu iddia sahibi olan kişinin başta halka, partiye ve devrime karşı kaygısız bir duruşu olmalı, her türlü bedeli göze almalıdır.

Devrimcilik başta yaşama karşı sorumluluktur. Devrimciler yaşama en tutkun insanlardır. Yaşamın her anına müdahale eder, onu kendi ilke ve anlayışlarına göre biçimlendirirler. Yaşamın her alanı, her anı bizi ilgilendirir, bizindir. **Yaşama karşı sorumluluğumuz devrimci yaşam tarzıyla somutlanır. Kendini halka, partiye ve devrime karşı sorumlu hisseden bir devrimci yaşamın her alanına duyarlıdır, görev ve sorumluluklarına bu bilinçle yaklaşır.**

Devrimci yaşam içerisinde bir dizi sorumlulukla karşı karşıya geliyoruz. Bunlara karşı yaklaşımımız görev-sorumluluk bilincimizle ilintilidir. Kendini proletaryaya karşı sorumlu hissetmeyen, halkın yaşamından uzak, devrimin gerekliliği üzerine derinleşmeyen, partinin devrimdeki rolü-

nü kavramayan bir duruş sorumluluk bilincini kavrayamaz ve devrimci sorumluluğu üstlenemez.

Peki sorumluluk bilinci nasıl gelişir? Buna cevap arayalım. Sorumluluk bilinci bireyin kendisinde saklıdır. Kendi kurtuluşunun ancak tüm ezilen sınıfların ve sonuçta bütün bir insanlığın kurtuluşuyla mümkün olabileceğini görmek, devrimin tarihsel ve bilimsel bir zorunluluk olduğunu kavramak, bununla birlikte devrim olan inancını güçlendirmek, duruşunu sağlamlaştırmak ve değiştirmenin göreviyle donanmak işte kilit nokta burasıdır. Bireyin topluma karşı sorumluluk misyonunu kavraması buradan geçer. Misyonumuzu yaşamın dışında başka yerlerde yükseklere aramaya gerek yok; misyonumuz devrimciliktir, devrim için her bedeli göze almak, kendini devrime adamaktır.

Devrimci sorumluluk yaşamda devrimci ilke, kural ve anlayışlara uyarak, bunları uygulayarak yerine getirilir. Nedir bu ilke ve kurallar? Başta bu halkın içinden geldiğini ve devrimi onlarla birlikte gerçekleştireceğini hatırdan çıkarmadan onlara karşı sorumluluk hissetmek, onların acılarını ve mutluluklarını paylaşmak ve en önemlisi onlara güvenmektir. Bu bilince sahip bir devrimci, yaşamını devrime adar; emeğini bilincini ve zamanını bu yöne verir. Zamanını gereksiz işlerle geçiren, görevlerine önemle yaklaşmayan, devrimci olduğu, dönem-dönem aklına gelen, emeğin değerini yeterince bilince çıkarmamış, zorluklarla karşılaştığında geri adım atan, yeni görevler almaktan kaçan ve hedeflerinde net olmayan bir duruş özünde devrimci değildir. Olsa olsa biçimseldir ve uzun ömürlü olamaz.

Devrimcilik bütünseldir,

kendi yaşamından başlayarak komitesine, örgütüne, partisine, yoldaşlarına, halkına, proletaryaya ve bir bütün insanlığa ait her tür değerle ilgilenir, onlara müdahale eder. İnsanı, toplumu, özelde de kendi halkını; onların yaşayış biçimlerini, kültürel-ahlaki özelliklerini, sorunlarını, acılarını ve mutluluklarını tanımak, bunları bilmek bir sorumluluktur. Yine ülkede ve dünyada var olan gelişmeleri takip etmek,

miz yarı-sömüre, yarı feodal bir ülkedir”den öteye gidemeyen, siyasete ilgisiz bir kişiliğin sonu ideolojik-siyasi gerilemeden başka bir şey değildir. Devrimci yaşam siyasi bir kişiliğin üzerinde yükselir. Savaşımız ideolojik-siyasi bir savaştır. Bilimin, doğrunun ve haklının iktidarını hedeflemek, sömürüyü ve eşitsizliği ortadan kaldırmak, insanlığın kurtuluşunu savunmak ciddi istemlerdir. Bu istemlerin altı-

kafa yoruyor muyuz? Düğmelerimize basılmadan harekete geçiyor muyuz? Bu sorulara olumlu yanıtlar veremediğimiz, bu noktalarda yetersiz olduğumuz bir gerçekliktir. Bu gerçeklik değiştirilmek zorundadır. Sorumluluk bilinci zayıf bir duruş, sınıf mücadelesi içinde eriyip gidecektir.

Sorumluluk bilinci yalnızca verilen somut görevlere karşı yaklaşım olarak algılanmamalıdır. Görevlere yakla-

düşmanlarını tanımak, uyguladıkları yeni politikaları çözümlenmek, bunlara karşı politikalar geliştirmek bir sorumluluktur. Devrimcilik bu sisteme karşı siyasi bir duruşu ifade eder. Siyasetle ilgilenmek, devrimin sorunlarına kafa yormak, ideolojik-siyasi donanımını güçlendirmek devrimcilerin başlıca sorumluluklarıdır. Ülkede ve dünyadaki gelişmelerden bi-haber, siyaseti bir iki kitap okumaktan ibaret gören, yazı-çizisi “ülke-

nı doldurmak ve bilimsel sosyalizmi güçlendirmek görevimizdir.

Peki bizler bunların neresindeyiz? Bu sorumlulukları ne derece yerine getiriyoruz, sorumluluk bilincimiz ne düzeyde? Ciddi anlamda kendimizi, halka, partiye ve devrime karşı sorumlu hissediyor muyuz? Her şeyimizi devrime adıyor muyuz, görev ve sorumluluklarımıza gereken duyarlılıkla yaklaşıyor muyuz, devrimin sorunlarına yeterince

şım sorumluluk bilincinin bir parçasını oluşturur. Çoğumuz sorumluluk bilincini bu şekilde sınırlandıran bir tutum içerisindeyiz. **Verilen görevleri asgari düzeyde yerine getirdiğimizde sorumluluk bilincimizin yeterli olduğu gibi yanlış değerlendirilmeler yapabiliyoruz. Evet, görevleri yerine getirmek olması gerekendir ve bilincimize olumlu etkilerde bulunur, ama herşey değildir. Sorumluluk bilincini daha geniş al-**

gılamalıyız.

Görevlere karşı yaklaşım- larımızda seçici davranabili- yoruz. Büyük görev-küçük gö- rev, önemli görev-önemsiz gö- rev gibi ayrımlar yapmak, ob- jektif olarak o görevin yerine getirilmesinde olumsuz etki- lerde bulunur, bazılarını fazla- ca abartırken, bazılarını da kü- çümser. Devrimci yaşam içeri- sinde birçok görevle karşılaş- yoruz. Bir alanın sorumlulu- ğundan bir eylemin örgütlen- mesine, bir araştırma-incele- meden bir pankart yapımına kadar onlarca görevle karşı karşıyayız. Yine gerilla alanın- da kitle faaliyetinden güvenlik kapsamında nöbetinden devri- yesine, ateş yakmasından ye- mek-çayına birçok zorunlu gö- revle karşılaşırız. Bu gö- revlere yaklaşımımız en büyü- ğünden en küçüğüne kadar,

aynı duyarlılıkta olmalıdır. Güvenlik nöbetini tutarken dı- şımızdaki onlarca yoldaşın ya- şamından sorumlu olduğumu- zu unutmamalıyız. Yine en ba- sit bir ekme yaparken ekme- ğin yaşamımızdaki yerini ek- mek için kullandığımız unun kaç yoldaşın sırtından geçtiği- ni unutmamalıyız. Yazdığımız bir yazının binlerce-onbinlerce insanda yaratabileceği etkiyi unutmamalıyız. Yaşamımız kendimizden ibaret değildir. Dışımızda bir yaşam sürüyor. Kendi dışımızda yaşanan so- runlara, yoldaşlarımızın yaşa- dığı sorunlara, kendimize yö- nelik sorunlara gösterdiğimiz duyarlılık düzeyinde müdahale ettiğimiz söylenemez. Ço- ğumuz mücadeleyi bir konak- lama yeriyse ya da bir barınak- la sınırlandırıyoruz. Misyonu- muzun, ideallerimizin, hedef-

lerimizin bilincinde değiliz. İdeallerimizin sınırsızlığı, doğruluğumuzun gücü ve hak- lılığımızın kudreti bize ağır sorumluluklar yüklemektedir. Birlikte yaşadığımız, aynı si- perlerde savaştığımız ve ge- rektiğinde kanımızı, canımızı verdiğimiz yoldaşlarımızdan, onların yaşamından sorumlu olduğumuzu unutabiliyoruz. Ortamdaki bir olumsuzluk, bir yoldaşımızın eksikliği bizi il- gilendirmelidir. “Bana dokun- masınlar gerisi önemli değil”, “bana ne”, “zaten hep böyle” gibi yaklaşımlar liberal, ilgisiz ve yoldaşlık ilişkilerine sığma- yan yaklaşımlardır ve özünde kendine olan güvensizlikten kaynaklanır. **Yoldaşlarımızın kötü bir gidişatına seyirci kalmak, onu bile bile burju- vazinin kucağına gönder- mekten başka bir anlama**

gelmez. Yoldaşlarla karşı kar- şıya gelmeme kaygısıyla olumsuzluklara seyirci kalma- malı, yoldaşlarımıza müdahale etmeli, onları değiştirme so- rumluluğunun üzerimizde ol- duğunu unutmamalıyız.

Görevlere karşı yaklaşımın sorumluluk bilincinin bir par- çasını oluşturduğuna değin- miştik. Verilen görevleri layı- kınca yerine getirmek ve yeni görevler almak isteği bizler açısından olması gereken tu- tumlardır. Ama pek çoğumuz düğmelerimize basılmadan ha- rekete geçemiyor, sırf eleştiril- mek kaygısıyla yeni görevler almaktan kaçıyoruz. Devrim- cilik büyük ve ciddi bir iştir; her türlü sorumluluğu ve her türlü bedeli göze almalıdır. “Eleştirecekler”, “eksikliğim çıkacak” gibi sorumsuz, ken- dine güvensiz yaklaşımlarla

fazla yol katedemeyiz. Biz ki- miz, ne için savaşıyoruz, önü- müzde duran onlarca görevi kim yapacak, taşın altına elini kim sokacak? Bu soruları ken- dimize daha fazla sormamız gerekiyor. Kaypakmaya yolda- şın faşizmin azgın saldırıları altında elinde kırmayla savaşı başlatma cesareti bizlere örnek olmalıdır. Mehmet Demirdağ yoldaşın “fırtınalar içinde bir- çak sırtında” partiyi ayakları üzerine dikme sorumluluğunu yerine getirmesini örnek alma- lıyız, onlarca şehit yoldaşımızı örnek almalıyız. Onlar her tür- lü zorluğa karşı gelmiş, en ağır yükleri sırtlanmışlardır. Onla- rın yerlerini doldurma, bizlere bıraktıkları kavga bayrağını yükseklerde dalgalandırma so- rumluluğu her zamankinden daha çok omuzlarımızdadır.

PUSULA

Devrimci kişi yaşamı idame eden değil, yaşama müdahale edendir

Ezen ezilen savaşımında ezenlerin, saltanatlarını sürdür- mek için ezilenleri uyuttuğu, ma- nipüle ettiği, şükürcülüğe alıştı- rdığı, var olanla yetinmeye ittiği yaşanan gerçekliktir. Ezenler kendilerini rahatsız etmeyen ki- şilik yaratmada, insanları içine ka- palılığa zincirlerken, hep var olanla yetinmede “buna da şü- kü” yaşam tarzına itmiştir. Bir işçi yoksulluğun, işsizliğin içinde 150 milyon maaşla iş bulup ça- lıştığında, ondan ve ailesinden şunu duyarız: “Buna da şükür. İş bulamayan, bu parayı da alama- yanlar var.” Ya da bir semt paza- rında yoksulluktan 5-10 milyon- la pazara giden bir ev kadını, pa- zardan aldığı azıcık sebze ile evi- ne gittiğinde, o da “bunu alama- yanlar da var” der. Kafasında oluşan yetinmecilik, kendilerini ezenlerin bu hale getirdiğinin bi- lincine varmak yerine, **ezilmişli- ğin psikolojisi ile hep kendini alttakiler ile kıyaslayarak ken- dini üstte görmeyi yeğler.** Bunu yönlendiren, kalıplaştıran siste- min kendisidir. Yani burjuva fe- odal sistem çeşitli aygıtlarla yol ve yöntemlerle toplumu sindirdi- ği, kültürel olarak yozlaştırdığı, kendine özgüvenini yok ettiği, kendine itaatkar ettiği, istediği gibi yönlendirmeye çalıştığı apa- çık ortadadır.

Tam da burada, toplumun bu gerçekliği karşısında onları de- ğiştirecek, dönüştürecek, kendilerini devrimin öznesi olarak his- setmelerini sağlayacak, var olan-

la yetinmelerini engelleyecek ki- lit noktada partinin önemi, aydın- laticı, öncü rolü ortaya çıkmakta- dır. Parti sınıfın öncü, örgütlü müfrezesi olduğuna göre; bunu hücre hücre örgütlediği, toplu- mun ileri kesimlerinde bu etkiyi kırarak tüm topluma yayılmasın- ın ortamını yaratacaktır. Elbette ki bu dönüşüm dönüştürücüyi yani partiyi olumlu ve olumsuz yönleriyle etkileyecektir. Toplu- mun yönlendirildiği pratik için- den Partiyeye gelen kişiler, Parti ör- gütlülüğünü kabul edenler, öncü- nün içine pirü-pak gelmezler. Toplumdan aldığı değer yargıları ve ideolojik şekillenişin etkisiyle gelenler, Parti ocağında eğitilir, değiştirilip, dönüştürülür, tava getirilir. Bu dediklerimiz hemen bir anda gerçekleşecek, herkes bir anda değişecek değildir. Parti MLM biliminin ışığında, diya- lektik ve tarihsel materyalist dü- şünce yöntemi, ideolojik birliği ve doğru önderlik tarzı ile şekil- lendirdiği militanlarını çelikleştirir. Yani kitlelerin içine giren, on- ları devrim saflarında örgütlen-melerini sağlayan, sağlamaya de- vam eden, kendine vurmada ce- saretili olan, kendini hep ileriye taşıyan, kolektif ruhu içselleştiren, sınıf bilincini kavrayan, ken- dini partinin dışında tutan değil de, partinin bir öznesi olduğunu bilen bir kişilik devrimci, partili bir kişiliktir. Onda var olanla yetinme yoktur. Çünkü o, öncünün önderliğinde savaşan, savaşan bir kişiliktir. Bu istenilendir. An-

cak bu hep böyle olamaz. Yanlış anlayışlar, ideolojik hastalıklar da gelişir. İleri ile gerinin sürekli savaşımında, yani proleter ile burjuva ideolojisinin çatışmasın- da her zaman ileriye gidiş olmaz. Çünkü yaşam sürekli değişim ister. İleri ile gerinin çatışmasında ileri galip gelse de, geri her za- man bu değişime direnir ve yeni- yi engeller. Statükoyu korumaya çalışır ve bireyi kutsar. Partili, devrimci kişilik ise bunu gördü- ğü için sürekli değişimi kolektif içinde yaşar. Çelikleşir, sürekli kendini yenileyerek ilerler. Ama devrimci olmayan kişilik varo- lanla yetinmeyi ve toplumun za- fı olan şükürcülüğü devrimci kisvesi altında sürdürür.

Devrimci saflarda görülen bir hastalık, bir anlayış da, var olan- la yetinen, yaşamı idame eden kişilik yansımasıdır. İdamecilikte herkes kendine bir kalıp çizmiştir. Bu anlayışın beslendiği, ye- şerdiği, gıdasını aldığı yer ide- alizmdir. Sınır çizildiği için, olaylar, olgular incelenmez. İnceleme, araştırma yerine tek pen- cereden bakılır. İlerlemenin yeri- ne gerileme, hareketliliğin yerine ise durağanlık geçer. Bu tarz, bu anlayış Marksizme ters bir anla- yıştır. Sosyal yaşam irdelenmez, kalıplar kırılmadığı için geçin- mecilik başlar. Öncelikle kişi kendini nereye koyduğunu, nere- ye layık olduğunu sorgulamalı- dır. Nereden geldiğini, bulundu- ğu yerdeki misyonunu, Komün- ist Partisi'nin kitlelen ondan ne beklediğini sorgulamalıdır. Bu olmadıği zaman partiye, halka zarar verir. Bu, önceden de söy- lediğimiz gibi yanlış düşünce tar- zının kişinin, kişilerin kendileri- ne çizdikleri sınırdandır. Parça- bütün ilişkisini göremeyen, alan- cılık, bölgecilik yapan, olaylara subjektif yaklaşan, kolektifin dü- şünüşü yerine kendi bildiğini

okuyan, belirlemeci kesilip çö- züm üretmeyen, kavramayan, kavratmayan, sorgulayıcı olma- yıp hep dogmatik kalan tarz pra- tiğimizde somut olarak gördüğü- müz ve bizzat yaşadığımız, parti- yi darlaştıran tarzıdır. Bunun önü- ne geçilmediği zaman ise örgüt- sel tasfiyecilik başlar. Çünkü ora- da Partili düşünüş yerine, birey- ci, tüketici bir anlayış vardır. Örgüt, parti yerine ben vardır. Örgütün bütünü yerine alanında, bölgesinde veya bulunduğu yer- deki çalışmasında ben merkezci- lik kök salmıştır, salmaktadır. Rahatının bozulmasını istemez. Dayatmacılığına baktığımızda, toplumdaki geldiği yerin yansı- masını da görebiliriz. Dayatma- cılığı, halka tepeden bakması, küçümsemesi, geldiği kökenini özlüyor olmasındadır, hala o et- kiye üzerinden atamamasındadır. Konuyla ilgili pratik faaliye- timizden de örnekler verebiliriz. Örneğin yıllardır gerilla faaliye- tinde olup da arazinin gerilla için önemi, düşmanın, köylünün ara- zini nasıl kullandığına kafa yor- mayarak, araziye öğrenememesi, onun için nasıl olsa öncü götürür şekillenmesine girmesi vardır. Yine kabukları kıramamanın, var olan sınırları aşamamanın bir yansıması da faaliyet içerisinde nasıl olsa Komutan, Siyasi Komiser düşünür, yapar anlayışıdır. Yine öğrenci gençlik faaliyetin- de, militanın hazır elindeki bir- kaç kişiyle yetinip, çevresinde binlerce örgütleyeceği öğrenciler- in dünyasında sıkışır ve yaşamını sınırlı bilgisi ile kantinde çay içe- rek devrim yaptığını zanneder. İşçi sınıfı içerisindeki pratiğimiz de öyledir. Sendika bizim elimiz- dedir, adamlarımız vardır denile- rek yine dar dünyalar çizilmiş, var olanla yetinilerek burada da bürokratlaşmış ve birilerinin ra-

hat yaşam sürmesinin zemini oluşturulmuştur veya yukarıda halkın şükürcülüğünün siyasal alana yansımasıdır. Bir basın açıklamasına 40 kişi gittiğinde hemen nesnel koşullar tahlil edi- lir. Devrimci hareket tahlil edilir ve duruma şükredilir. Veya başka siyasetlerle, örgütlerle kendi du- rumumuz kıyaslanarak kendi durumumuzun iyiliğiyle övünür veya şükrederiz. Tüm bunlar top- lumda varolan şükürcü hastalığı- nın örgütlü bireydeki etkilerini ve devrimci kişiliğin oluşmadığı- nı gösterir.

Parti, başını ağrıtan Mark- sizm bilimine aykırı bu muzdarip- likten kurtarılmalıdır. Her alanımızda, her faaliyet bölgemizde bu vb. hastalıklarımız vardır. Dü- şünce, çalışma tarzımızda sakat- lık yerleşmiştir. Bu böyle mi gi- decektir? Hayır bin kere hayır. Bizlerin devrim diye, kitleleri devrime seferber etme görevimiz bulunmaktadır. Yaşamı değiştire- cek olan kitleleri düşünmeye, dö- nüştürmeye sevk edecek olan idameci kişilik olmayacaktır. İdameci kişiliğin panzehiri dev- rimci kişilik; hem değişen, hem dönüştüren sadece kendisinin düşünmesini kitlelerinin uygula- masını değil, ayrıca kitlelere de düşündürmeyi ve onları değiş- me seferber etmeyi sağlayandır. Sürece müdahale eden, kendine özgüvenini kazanmış, sosyal ya- şamdan öğrenen, kolektif ruhu yakalayan, yaşamı değiştirendir. Parti bizlerden bunu istiyor. “Ya-şamı idame ettirenlere vurun, ne- reden, nasıl beslendiğini içimiz- de nasıl palazlandığını anlayın, kavrayın, bu hastalığı bünyemiz- den kolektif ruhla atalım” diyor.

Seçim, halk ve CHP

Uzun bir süredir kamuoyunu meşgul eden seçim tartışmaları egemenlerin yeni manevraları ve ittifak arayışları ile devam ediyor. Özellikle **Kemal Derviş**'in "Yeni" Türkiye ile yakınlaşmasının ardından bundan vazgeçerek CHP'ye üye olması ve sendikacılara yapılan çağrının ardından da Türk-İş başkanı Bayram Meral'in de IMF rozetini bir çırpıda yakasına takması onların gerçek yüzlerini bir kez daha açığa çıkardı. İttifak arayışları, milletvekillerinin kendi partilerinden istifaya ederek barajı aşacağı daha

linde yükselen hoşnutsuzluklar bile egemenlerin korkularını büyütülmektedir. Çünkü halktaki hoşnutsuzluk henüz sokaklara dökülüp devleti tehdit edecek boyutlara varmasa da gelişen bu güvensizliğin kendilerinin sonu olacağını ve zaten yok gibi görünen meşruluklarının iyice yerle bir olacağını bilen egemenler bu sessiz çılgınlığa bile tahammül edemiyor ve önlemlerini almaya çalışıyorlar.

Daha önceki dönemlerde kendi koşulları içinde değerlendirildiğinde özellikle MHP'yi iktidara taşıyan em-

mıştır.

Yine işçinin, emekçinin temsilcisi olduğunu iddia eden **Bayram Meral** ve onun gibi sarı sendikacıların satılmışlıklarının en güzel örneği de IMF'nin tahsildarı Kemal Derviş ile kolkola çektiikleri fotoğraf kareleridir. Katıldığı her mitingde IMF programlarını eleştiriyormuş gibi yapan, IMF'nin işçi düşmanı olduğunu haykıran ve hükümete tehditler savuran Bayram Meral'in şimdi ise kendisine bir görev verildiğini ve bu görevi başarı ile yerine getireceğini söylemesi satılmışlığın bir sı-

bir yandan burjuva siyasetçilerin aslında hiç de birbirinden farklı siyasetler yapmadıklarını gösterirken bir yandan da egemenlerin seçim sırasında da nasıl kâr ettiğini göstermektedir. Örneğin şimdilik 2000 kişinin aday olmak için başvurduğu CHP bu adaylıklar sırasında 2 trilyonu kasasına akıttı. Toplam 70 üyenin seçileceği İstanbul'da başvuru sayısı 310'u geçmiş durumda. Kamu emekçilerine yapılacak zam oranında hazineye yük olacağını iddia ederek emekçilere trajik rakamları dayatan devletin siyasi partilere seçim yardımı adı altında verdiği paranın yanında bir de bu adaylık başvuruları sırasında alınan paralar burjuva partilerin kasasına akmaktadır. Bu da **seçim harcamalarının da halkın cebinden çıkması anlamına gelmektedir.**

Bunun dışında siyaset sahnesinde hala diri olduğunu göstermeye çalışan ve çeşitli manevralarla sesini duyurmaya çalışan Ecevit'in son çağrısı da önemlidir. Tüm ulusal solcuları partisine çağırarak Ecevit ayrıca seçim öncesinde emekçilere şirin görünebilmek için memur zammını da gündeme getirmiştir.

Sendikacıların ve sanatçıların da içinde bulunduğu geniş bir çevreyi kucaklayarak iktidarını garantilemek isteyen CHP ayrıca AKP'yi de tehdit unsuru olarak kullanarak oy toplamayı hedeflemektedir. "Eğer oyunuzu bize vermezseniz ya da boykot ederseniz istemediğiniz partiler iktidara gelir" diyerek farklı partilerin tabanlarını da kendi potasında eritmek istiyor. Sonuç olarak bakıldığında özellikle ABD emperyalizmi başta olmak üzere emperyalistlerin Türkiye devletine biçtiği misyon ve Irak müdahalesinde alacağı rol, IMF'nin gelecek dönemdeki emelleri bu seçimlerde CHP'yi iktidara taşımaya gerektirmiştir. CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'ın yukarıda örnek olarak verdiğimiz sözleri de bunları doğrulamaktadır. Bunun yanında emperyalizme yaranma çabası içinde olan birçok siyasi parti de efendilerine "en iyi beni kullanabilirsin" mesajını vermeye çalışmaktadır. Örneğin İsmail Cem seçim çalışmaları için gittiği

ve ilk olarak patronlarla birlikte yemek yediği gezi sırasında "son 35-40 yılın hiçbir seçiminde insanlarımız bu ölçüde tepkili ve öfkeli olmamıştır. İnsanlarımız siyasetçileri görmek dahi istemiyor" diyerek kendilerinin de IMF ile yapılan anlaşmalara sadık kalacağını ancak bunu yaparken toplumun tepkisini çekmeyeceklerinin altını çizmiştir. İşte YTP'nin geniş yelpaze derken kastettiği de budur. Yani bir yandan IMF'nin politikalarını aynen uygulamak bir yandan da halkın tepkisini çekmeyecek söylemlerle öfkeyi frenlemek.

Bugün içinde buldukları kriz, egemenleri daha farklı maskeler düşünmeye ve üretmeye zorlamaktadır. Önceki yıllarda MHP'yi öne çıkarırken bugün daha sol, daha demokrat söylemleri ortaya çıkarmalarındaki amaç budur. Halkın kendilerinden neredeyse hiçbir beklentisi olmadığını gören ve kendilerini dinlettirmek isteyen egemenler yapacakları seçim çalışmaları için psikologların görüşlerini dahi alır bir hale gelmiştir. Tepkili halka nasıl davranmaları gerektiğinin dersini alan egemenlerin içinde bulunduğu bu durum devrimci ve komünistler açısından kullanılması gereken bir durumdur.

Kemal Derviş'in CHP'ye geçişi ile birlikte CHP'nin iyice açığa çıkan halk düşmanı yüzü henüz kitleler nezdinde netleşmiş değildir. Birçok insan bu koşullarda ne CHP'nin ne de Kemal Derviş'in üstlendiği rolü tam olarak kavramamış ve halâ özellikle Kemal Derviş'ten medet umabilmektedir. Bu kafa karışıklığını gidermek ise devrimci ve komünistlerin görevidir. Bu aşamada HADEP, EMEP, SHP tarafından oluşturulan ittifak ise önemli olmakla birlikte halkın parlamentoya karşı yok olmaya yüz tutan meşruluğunu yeniden yaratacaktır. Öyleyse bu seçimler döneminde her türlü araçlar kullanılarak devletin kitleleri kendine yedekleme ve aynı vaatlerle sandık başına çekmesine ve sistemin kendini meşrulaştırma çabasına engel olmalıyız.

Halkın kendilerinden neredeyse hiçbir beklentisi olmadığını gören ve kendilerini dinlettirmek isteyen egemenler yapacakları seçim çalışmaları için psikologların görüşlerini dahi alır bir hale gelmiştir.

inandırıcı olan partilere üye olması, memleketin unutulmuş köşelerine yapılan seçim ziyaretleri ve sahte vaatler tıpkı daha önceki seçim dönemlerinde olduğu gibi devam ediyor.

Yeni Türkiye'nin sansasyonel çıkışına rağmen giderek sönmüşlüğü ve IMF'nin de politikalarını uygulamak için CHP'yi seçmiş olması ve de tüm bunların ardından IMF'nin tahsildarı Kemal Derviş'in CHP'ye üye olması başından beri planlı bir oyunun parçaları aslında. Mevcut hükümetin **IMF politikalarını uygulamada gösterdiği başarı** ve uşaklığının ulaştığı boyut ortada olmasına rağmen egemenlerin en büyük kabusu, bu politikalar karşısında halktan gelebilecek tepkilerdir. Bugün tüm bu teslim olmuşluğa rağmen her ne kadar yoğun bir tepki yaşanmasa da fısıltı ha-

peryalizm, şimdi de kendi kadrosu ile beslediği CHP'yi iktidara taşımaya hazırlanmaktadır. Emperyalizmin bu düşüncesini CHP Genel Başkanı **Deniz Baykal** "IMF programlarını sağcı partiler uyguladığında sosyal sorunlar çıktığını, CHP'nin ise IMF programlarını en iyi bir şekilde uygularken solcu kimliği ile halkın tepkisini de yumuşatabileceğini" söyleyerek doğrulamakta ve nasıl çirkef bir oyunun aktörü olduğunu ortaya koymaktadır. Bu tabloda rol alan CHP artık halktan yana olmadığını hiçbir söylem ve maske ile örtmeyecek duruma gelmiştir. Daha önceki yani muhalefet rolünü üstlendiği dönemlerdeki her konuşmasında hükümeti eleştirmek anlamında sürekli IMF politikalarına karşı bağımsızlığı savunan Deniz Baykal, bugün utanmazca bir aymazlıkla yakasına IMF'nin rozetini tak-

nırı olmadığını ve insanın her gün biraz daha fazla batabileceği gerçeğini gözler önüne seriyor. CHP'ye katılma töreni sırasında kendisine verilen görevi başarı ile yerine getireceğini vurgulayan Meral'in başarıdan kastettiği yüzlerce kişinin daha işinden atılması, insanların sefaletle bir adım daha yaklaşması olsa gerek. Bir yandan emekten yana olduğunu iddia etmek bir yandan ise IMF programlarını ve emirlerini başarı ile yapacağını taahhütünü vermek tam anlamıyla yalan söylemektir. Çünkü **IMF ile emekten yana olmak asla yan yana gelebilecek kavramlardır.**

Bayram Meral'le birlikte CHP'ye üye olanların sayısı da giderek artmaktadır. Kendi partilerinin barajı dahi aşamayacağını düşünen milletvekilleri CHP'ye aday olmak için başvuruda bulunmaktadır. Bu

Zimbabve'deki toprak devrimi tamamlandı

1891 yılından beri İngiliz himayesinde yönetilen ve 1923 yılında özerkliğe kavuşarak 1965 yılında bağımsızlığını ilan eden Zimbabve'de son günlerde hareketli günler yaşanıyor. Daha çok yaşadıkları ekonomik bunalımlarla, yoksulluk sıralamalarında baş listelerde yer alan Afrika ülkelerinden biri olarak adını duyduğumuz Zimbabve'de toprak devriminin sonlarına gelindi. Zimbabve hükümeti tarafından 18 ay önce başlatılan toprak devrimi, büyük toprak sahiplerinin ellerindeki çiftlikleri para karşılığı satın alarak çiftlikler üzerindeki toprakları yoksul siyah köylülere dağıtmayı hedefliyor. Tabii büyük çiftlikleri bulunan zenginlerin topraklarının tümüne el konulmuyor. Onlara da geçimlerini sağlamları için 300 dönümlük bir arazi bırakılarak, birden fazla çiftliği olanlarsa, çiftlik karşılığı ödenerek el koyma işlemi tamamlandı. Yoksul köylülerin "Zimbabve Köylüler Birliği" adı altında örgütlenmesi ile başlayan ve hedeflenen toprak devrimi ile açlık, kıtlık tehlikesi içinde olan 6 milyon köylünün sefaletten kurtulması planlanırken bu durum emperyalistlerin engeline takıldı bile. Başta, Zimbabve'yi yıllardır sömürgesi altında tutan İngiltere olmak üzere emperyalist devletler tarafından son aşaması tamamlanan toprak devrimine karşı saldırılar başlatıldı. İngiltere ilk olarak Zimbabve'yi İngiliz Milletler Topluluğu'ndan attırma girişiminde bulundu. Fakat Güney Afrika, Avustralya ve Nijerya'nın itirazları sonucu bu girişim başarısızlıkla sonuçlanınca, son olarak İngiltere, Zimbabve'yi Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesi'ne şikayet etmeye hazırlanıyor.

Zimbabve'de büyük toprak sahiplerinin toprağı yoksul siyah köylülere dağıtılıyor

Zimbabve'de yapılan Toprak Devrimi, daha çok beyazların topraklarını ellerinden almaya dayalı olarak gerçekleşince İngiltere, ırkçılığı gündeme getirerek böylesi bir devrimle Zimbabve'nin yaptığı Toprak Devrimi'ne karşı çıkıyor. **Zimbabve'de bulunan en verimli toprakların % 70'inin beyazların elinde olması en başta toprak devriminin buralarda başlamasına neden oluyor.** Beyazların Zimbabve içindeki nüfus oranı ise % 6. Yani ufak bir azınlığın (yaklaşık 2800 kişi) elinde bulundurduğu topraklar 14 milyon nüfuslu Zimbabve'de eşitsizliğin ne derecede olduğunu kanıtıyor. Yalnız Zimbabve'de değil, bir avuç azınlığın hükmettiği tüm

topraklar üzerinde söz sahibi olmaya çalışanlar, koca bir ülkeyi yönetmeye çalışıyorlar. Ya da Zimbabve'de olduğu gibi her ne kadar bağımsızlığını almış olsa da halâ İngiltere'nin gölgesi altında Zimbabve'de alınan kararların işletilmesi bekleniyor.

Toprak Devrimi'nin son günü olan 8 Ağustos tarihinden itibaren ellerindeki toprakları vermeyen beyazların cezalandırılmasına başlandı. Başlangıçta 2800 beyaz çiftçinin yarısı karara uymayı reddetse de polis tutuklamalarının başlamasıyla Zimbabve'de şu an için 215 çiftçi tutuklu bulunuyor. Polis tutuklamalarının başlamasıyla beraber çoğu çiftçi ise eşyalarını toplayarak İngiltere'ye döndü. Toprakların ele geçirilmesiyle birlikte Zimbabve hükümeti tarafından yapılan bir çağrı ile ülkenin gıda sorununu sona erdirmek için topraklarda üretime geçilmesi duyuruldu.

Zimbabve halkını ellerinin altına almak isteyen emperyalistler şimdilerde bu ülkeye yardım kampanyaları örgütleyerek toprak devrimini başarısızlığa uğratmak istiyorlar. **Bu kampanyalar, emperyalistlerin parasal yardımda buldukları partiler aracılığıyla yürütülürken hükümet tarafından kurulan bir kabine ile bu yardımların önü alınmaya çalışılıyor.** İngiltere'nin yanısıra son olarak da Amerika yönetimi Zimbabve'yi tehdit ederek devlet başkanı Robert Mugobe'nin devrilmesini istediklerini açıkça bildirdi. ABD'nin bu uygulamasını reddeden Zimbabve'nin devrilmesi planlarının ortaya çıkmasının ardından Zimbabveli Dışişleri yetkilisinin sarfettiği şu sözcükler kayda alınmaya değerdir, "Siyasi sistemimizin meşruiyeti Amerika ve İngiltere'ye değil Zimbabve halkına bağlıdır. Amerika ve İngiltere'nin kullandığı zorbaca taktiklerin hedefi bellidir. Toplumsal ve ekonomik adalet arayışımızı sonlandırmak, toprak devrimi programımızı durdurmaktadır."

Dünya, su sıkıntısı ile başbaşa

Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi ile daha çok gündemimize giren ve 2015 yılına kadar önlem alınmazsa insan soyunun en çok sıkıntı çekeceği konuların başında olan **su ihtiyacı** ciddi bir tehlikeyi oluşturuyor. Zengin doğal kaynakların yağmalanması ile servetlerine kat çıkartan ve doğal olanı yok ettikten sonra yerine yapayları inşa ederek tüm dünyayı istedikleri gibi yönetmeye çalışan emperyalistlerin çevre(siz) politikaları sayesinde şimdi de su sıkıntısı baş gösteriyor. Dünyadaki eşitsizliğin her geçen gün derinleşmesiyle, beslenmeden su ihtiyacına kadar kimilerinin "ahım şahım", kimilerininse aç geçirdiği günler ile yaşamın tüm ayrıntıları herkesin bulunduğu sınıfa göre değişiyor. Tıpkı dünyanın bir yanında açlıktan akbabalara teslim olanların diğer yanda sofrasında kuş sütü eksik olmayanların, bir yanda su yerine şaraplara kadeh kaldıranlarla diğer yanda tek damla yağmur suyu hasret kalanlar bulunduğu gibi. Bu iki ayrı dünyada dengeler sürekli bir avuç azınlığın lehine, birçok konuda olduğu gibi temel ihtiyaçlardan biri olan su konusunda da ezilenlerin aleyhine değişiyor.

Son yapılan zirve ile de su sıkıntısı dünyanın temel sorunlarından biri olarak gösterilirken, ortaya çıkan pek çok tespitle, gelecek bir kaç yıl içinde su sorununun ciddi tehlikeler doğuracağı belirtiliyor. Buna göre içinde bulunduğumuz koşulların değerlendirilmesiyle insanların sağlıklı içme suyundan yoksun olduğu açıklanırken; 2,5 milyar kişinin sağlıksız su yüzünden hastalandığı, günde ise ortalama 6 bin çocuğun ve yılda 3 milyon kişinin sağlıksız su yüzünden öldüğüne dikkat çekiliyor. Zirvede, 1.1 milyar insanın da temiz içme suyundan, 2.2 milyar insanın da kirli suların arıtılmasını içeren koruyucu sağlık hizmetlerinden yoksun bulunduğu tespit edilerek çözüm arayışlarına gidileceği açıklandı. Fakat başta ABD olmak üzere birçok emperyalist devlet dengelerin değişeceğinden korkarak muhalif seslerini yükseltmeye başladılar. Su sıkıntısını reddeden bu devletler, sorunun yaratıcısı durumunda olduklarından, çözüme onay verilerse önce kendi politikalarını düzeltmekten işe başlayacaklarını bildiklerinden yüzlerinin "su yüzüne" çıkmasını engellemeye çalışıyorlar. Şu anda zengin su yataklarının başında Kanada ve ABD gibi ülkeler gelmekle birlikte, su sıkıntısının en çok çekildiği yer Afrika kıtası. Başında su bidonları ile bir yerden başka bir yere su taşıyan ya da kirli suları içmek zorunda kalan Afrikalıların görüntülerine pek de yabancı değiliz. Türkiye'yi içeren Ortadoğu'nun su kaynakları ise kısıtlı ve sorunlu. Ve herşeye gözü nü diken emperyalist devletler suyu da ticarete dökerek belli anlaşmalarla gözünü zengin su

gat suyu 20 yıllığına tank ve hava kuvvetleri teknolojisi de dahil silah karşılığında Türkiye tarafından İsrail'e satıldı. Bu satışın ardından İsrail başbakanı Şaron'un sözcüsünün yaptığı açıklama ise belleklerde hayli zaman kaldı: "Su bankada duran para gibidir. Gelecekte de kullanabilirsiniz." Bu sözler suyun gelecek yıllar için önemini belirtirken, silah karşılığında verilen suyun da değerini ortaya çıkartıyor. Yine bir başka örnekte su, tehdit aracı olarak bile kullanılabiliyor. Türkiye'nin yıllardır Irak'a bir şantaj aracı olarak kullandığı nehrin suları, susuz bir ülkeye yapılacak en büyük tehdit olsa gerek.

Evet yıllardır savaşlara sınır meselesi olarak konu olmuş, 2000'li yıllara girmemi-

yataklarına diyor. Örneğin Kanada'da bulunan kaynak ve buzul sularını satın almak isteyen Avrupa Birliği ülkelerinin ortaya çıkması, ya da yine Avrupa ülkelerinin Yeni Zelanda'ya suyun özelleştirilmesi için baskılar yapması hafife alınacak şeyler değildir. Herşeyden kazanç sağlamayı hedefleyen "devlet" su yoluyla da insanları kendilerine mahkum etmeyi planlayarak avuç açmalarını istiyor. Öte yandan mevsimlerin de kurak geçmesini fırsat bilerek amaçladıklarını kılıfa büründüren emperyalistler ve uşakları **silahlanmayla da suyu karşı karşıya getiriyor.** Geçtiğimiz aylarda 50 milyon metre küp Manav-

ze rağmen halen iki köy ötesinden omuzunda su testisi ile evine su taşıyan manzaraların hiç eksik olmadığı "su sorunu" emperyalistlerin eliyle sıkıntı haline geliyor. Açlığın yanısıra susuzluğun da reva görüldüğü ezilenler ise yıllardır böyle yaşıyor. Son olarak Türkiye'de Konya ilinde köylülerin su için yaptığı eylem susuzluğun hangi boyutlara ulaştığını yansıtıyor. Halen birçok köye suyun ulaşmadığı Türkiye'de açlıktan ölenlerin yanısıra, "gelişme" lafları atanların elinde su da birer piyon olarak işlevini sürdürüyor. Kuraklık tehdidi altındaki dünya, bakalım ne zamana kadar susuz gidecek...

ULUSLARARASI POLİTİK DURUM

Emperyalist ülkeler

RED
SUN

22
May 2002

Açıklama: Bu yazı Peru Komünist Partisi'nin yayın organı Red Sun (Kızıl Güneş) dergisinin 22 Mayıs 2002 tarihli sayısından Türkçe'ye kısaltılarak çevrilmiştir. 36. sayıda yayınlamış olduğumuz yazının devamıdır.

Almanya ve "Avrupa Birliği": Dünya üzerinde hegemonya için mücadele eden Almanya'nın egemenliği altındaki Batı Avrupa'nın emperyalist ittifakı-AB'nin ekonomisi resesyona doğru gidiyor. Dünyanın 3. ekonomisi olarak isimlendirilen Almanya, "yeniden birleşme" içinde yutulmayı asla hazmedemeyecekti ve bir önceki periyot boyunca yavaş bir büyüme içindeydi. Ekonomik problemlerinden dolayı, Almanya bugün bütçe açığına sahip. Alman emperyalistleri yeni para Euro ("istikrar paketi")'ya bağlanmak ve kriterleri idare etmek için "AB" içinde hegemonyasını kullanmak zorunda kaldığı bir döneme ulaştı. Bu yolda, Almaya ve Portekiz için süresi dolan "erken uyarıları" iptal ettiler. Yeni paranın "kredibilitesi" böylece daha başlangıcında temellerinden sarsıldı ve Alman öncülüğünde diğer emperyalist güçlerin hoşnutsuzluğu açıkça ifade edilmektedir. Avusturya Maliye Bakanlığı "Eğer bu yalnızca Portekiz'e olsaydı erken uyarı yarım saat içinde kabul edilirdi" demektedir. (13 Şubat 2002, Basın Açıklamaları) **Avrupa'da kitleler nasıl yaşıyor?** Son 10 veya 20 yıl içinde Avrupa halkı artan yoksulluk, işsizlik, yükselen geçici iş sözleşmeleri, kötüleşen çalışma koşullarıyla vb. yüzyüze gelmektedir. Örneğin Fransa'da eski hükümet, nüfusun yaklaşık %7'sinin (4 milyon) yoksulluk içinde yaşadığını (ki bu oran bazı bölgelerde %12'ye hatta 15'e çıkmaktadır) kabul etmektedir. Geri kalan büyük çoğunluğun hiçbiri de zenginlik içinde yaşamamaktadır. **Bunun politik anlamı nedir?** Devrim için koşulların daha olgunlaşması ve devrimci durumun Avrupa'daki eşitsiz gelişimidir. Önderliğinin sınıf sınırlamalarına rağmen Göteburg ve Cenova'daki gibi, Avrupa'da bitmeyen ve hatta İtalya'daki gibi yeni başlayan çeşitli silahlı mücadelelerin varlığı ve Moulinex'ten atılan işçilerin bir binayı ateşe verdikleri

ve bir başkasını havaya uçurmakla tehdit ettikleri Fransa'daki gibi; proletarya yüksek protesto biçimlerini uygulamaya başlıyor. Proletaryanın her ülkenin kendi koşullarına uyarlanmış Halk Savaşını başlatacak silahlı MLM Komünist Partilere ihtiyaç duyduğu bu ülkelerde problem Komünist Partilerin eksikliğinde veya gelişimden yoksunluğunda yatmaktadır.

JAPONYA: Japonya, dünya ekonomisi içinde önem sıralamasında ikinci olarak sınıflandırılmakta ve "Japon mucizesi" olarak çokça konuşulmaktaydı. **Fakat, bu "mucize" şimdi nerede?** Japon ekonomisi 1989'da krize girdi, 1990'lı yıllar boyunca da krizdeydi ve bu devam etti. Aralık 2001'de 2. Emperyalist Dünya Savaşından bu yana en yüksek işsizlik oranına ulaştı. (resmi rakamlara göre %5,6) Fujitsu, Hitachi ve Toshiba gibi tüm dev şirketler işçi çıkarmaktadır. Aynı şekilde sayısız şirketle alt sözleşme yapmış ve kendilerine bağlamışlardır. 2001 yılında sanayi üretimini 1989'dakinden %10 daha düşüktü. "Uzun süredir beklenen kriz, sonunda bazı ekonomi biçimlerinin erimesine yol açarak gelecek. Bu ekonominin bağır-saklarını temizlemesi de olabilir, sonuç olarak korkunç da olabilir" diyen emperyalist ekonomistler çoğalıyor. "Doğu Asya'nın büyük çoğunluğu hala resesyonda ve bir Amerikan iyileşmesi zayıf ve kesin görünmüyor. Dünyanın ikinci büyük ekonomisinin durumu global ekonomiye ciddi zarar verebilir. Japonya büyük bir ticaretçi, yatırımcı ve borç veren ülke; yani herhangi bir yıkım tüm diğer emsallerini etkileyecektir." (Ekonomist, 14 Şubat 2002)

Amerika Birleşik Devletleri: Harika "istisna"ya neler oluyor? Emperyalist ekonomistlerin tezi 1990'lar, ABD için "sürekli büyümenin on yılı" olacağı yönündeydi. ABD ekonomisi üzerine resmi rakamlar 1992-2000 yılları arasında Brüt Yerli Üretim'deki büyüme, ortalama

%3,66'nın üzerinde. (ABD- Ekonomik Analiz Dairesi'nden alınan veriler kullanılarak hesaplanmıştır.) Fakat söylemedikleri şey bu "büyüme" için kullanılan kaynakların ne olduğu. Şimdi ABD'nin de içinde bulunduğu dünya ekonomisi bir kez daha resesyondayken, Yankeeelerin dünyayı kurtarabilecek tek ülke olduğu söyleniyor. **Bu "büyümenin" on yılı için dayanakları nedir?**

2001 yılındaki resesyon üzerine resmi rakamlar yayımlanmadan önce yazılan bir makalede şunlar vurgulanıyordu: "Son 9 yıl boyunca, ABD ekonomisi yurtdışından yatırılan sermaye sayesinde beslenip idare edilmiştir. Buna en açık kanıt, 1994'te %81 düzeyinden, 5 yıl içinde %184'e yükselen borsa sermaye artırımının (ki bu borsaya bağlı sermaye ve Brüt Yerli Üretim arasındaki ilişkiyi açıklayan kat sayıdır) büyüme oranıdır. ABD'deki sermaye toplamı 1925 ve 1929 yılları arasında bile bu kadar ışık hızıyla yükselmemişti. Fakat şimdi, kaynama patlamaya hazırdır... Eğer daha yakından bakacak olursanız, ABD'deki ekonomik canlılığın ve doların gücünün borçlandırma tarafından sağlandığını göreceksiniz, yani bu, kum üzerine inşa edilen bir binadır. Er ya da geç, herkes borçlarını faizi ve birleşik faiziyle birlikte ödemek zorunda." (Clairmont, yukarıda aktarılan makale) Makale, ABD'de 1960'lardan beri büyüyen borçlar üzerinde birçok ayrıntı vererek devam ediyor. Yankee devletinin kredileri 1964'de 1.027 milyar dolardan, 1999'da 25.678 milyara yükseldi. Ki bu yıllık ortalama %9,6 büyüme Brüt Yerli Üretim'in büyüme oranından yüksektir. Şirketlerin borçları ise 1999'da 7 trilyondan daha fazlaydı, ki bu 1964 borçlarının 144 katıdır. Son olarak ailelerin borçlanmasına gelelim. "Meşhur on yıl" süresince borç alımı sürekli yükselmiştir. 1990'da %8 olan tasarruf oranı 1999'da %-0.8'e düşmüştür. Başka bir deyişle, ailelerin borçlanmaları kazandıkları

rından daha fazladır. Mevcut harcamaları kapatmak için, çoğunlukla dairelerini veya evlerini ipotek ederek borcun içine yuvarlanıyorlar. Yankee emperyalizminin ekonomisi üzerine bu rakamlar bir bütün olarak, "meşhur on yılın" tamamen, üretim üzerine değil borçlanma üzerine

direkt idaresi ile ilgili hiçbir şey yapmayan, üretimden kopuk, asalak finans kapital, mali oligarşi ve bir avuç önemli işadamlarıyla hesaplaşmaya katkıda bulunur. Dolar olarak ABD borçlarının tamamı, listesinin çok uzun olduğunu bildiğimiz Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere, Çin gibi

Moulinex'ten atılan işçiler Fransa'da bir binayı ateşe verdiler, bir başkasını da havaya uçurmakla tehdit etti.

kurulduğunu göstermektedir. Borçlandırma üzerine kurulu bir "büyüme", daha sonra patlayacak bir hava kabarcığı şişiyorsunuz demektir. Bunun anlamı, emperyalist devletlerin mali sermaye ve oligarşi tarafından verilen kredilerle yaşamını sürdürmesi demektir. Bu mali oligarşi bir avuç asalaktır ve dünyanın tüm zenginliklerini ellerinde tutmaktadır. Daha da ötesi bunlar sömürge ve yarı sömürge halklarını olduğu kadar kendi emperyalist ülkelerinin halkını da yağmalamaktadır. Bunun anlamı emperyalist asallığın günden güne büyüdüğüdür. Özel şirketler gibi emperyalist devlet ve onun şirketleri araçlarının ödenmesi için çeşitli araçlarla yaratılan artı değer daha büyük kısmını tahsis etmek zorundadır. Ve sanayi üretiminin

bir avuç emperyalist rakibi üzerindeki büyük gücünü gösteriyor. Yankeeeler, geri kalanların hepsini ABD Federal Fonu'nun ne yaptığı, ABD politika ve ekonomisinde ne olduğuna bağımlı hale getirerek borçların gerçek değerini istediği gibi manipüle edebilmektedir. Eğer faiz oranlarını veya doların değerini yükseltir ya da düşürürse bu hemen tüm diğer ülkelerin ekonomik koşullarını etkiler. Bu 2. emperyalist savaşla birlikte ortaya çıkan emperyalist dünya düzeninin bir parçasıdır. Bu emperyalistler arası çelişkiler, 1. 2. dünya arasındaki çelişkiler keskinleşerek emperyalistler arası bir savaş tehlikesini yükseltmekte; ABD ve diğer emperyalist ülkelerde de dahil halk savaşının başlatılmasını daha da acil hale getirmektedir.

Saldırganlıkta Türk Ordusu

“Marş Marş”

Bush iktidarının 11 Eylül sonrası dünya halklarına yönelik başlattığı saldırganlık ve bunu formüle ettiği “terörizmle mücadelenin” bugünkü somut biçimi, Ortadoğudaki zengin pazarları ele geçirme biçiminde somutlanıyor.

ABD Irak’a yönelik aylardır sürdürdüğü savaş hazırlıklarını hızlandırmaya devam ederken, bu çığırkanlığına karşı diğer emperyalist ülkelerin ve uşak ülkelerin tavırları da netleşmeye başlıyor. Olası bir saldırı durumunda pastanın hangi dilimini kimin alacağı tartışmaları yapılırken ABD’nin bu konuda pastanın büyük bir kısmına hakim olma istemi güçlü bir şekilde devam ediyor. Özellikle de bölgede var olan zengin petrol yatakları emperyalistlerin iştahını oldukça fazla kabartıyor. Bush iktidarının 11 Eylül sonrası dünya halklarına yönelik başlattığı

böyle bir talebi var ve bu talebi dikkate almak zorundayız” açıklamasını yaparken diğer taraftan da ABD başkanı Bush’un yaptığı görüşme talebine olumlu yanıt verdi. Almanya ise Irak’a saldırı sırasında ABD’den yana tavır sergilemenin suç olduğunu ifade ederek ABD ile ilişkilerini sınırlandırma tutumuna girdi. Diğer taraftan da Irak’ın görüşme talebine de ret cevabı vererek tarafsız olduğu imajını çizmekte. Türkiye ise saldırı durumunda oynayacağı aktif rolü sonuna kadar değerlendirme çabasıyla efendisine dilimi daha büyük tutması için yalvarıyor. Büyük

panyalarına başlarken diğer taraftan bölgeye hem asker hem de silah yığınağı yapmaktan geri durmuyor. Yine diğer taraftan yapılan açıklamalarda Bush’un parlamentonun kararını beklemeden de Irak’a saldırı kararı çıkarabileceği belirtiliyor. Diğer taraftan geçtiğimiz günlerde Kahire’de yapılan Arap Birliği zirvesinin gündemi de saldırıydı. Zirvede bu saldırının Ortadoğu ülkeleri için kaygı verici olduğu belirtilerek olası bir saldırıda güçlerini birleştirerek saldırganlığa karşı cephe oluşturacaklarının da mesajını verdiler.

Bu gelişmelerin yanısıra Kuzey Irak’ta yaşanacaklar ve yaşanan gelişmeler de üzerinde durulması gereken önemli noktalardan biri. Bölgede konumlandırılan Türk askeri birlikleri bölgenin önemli isimlerinden Talabani ve Barzani’yi oldukça rahatsız ediyor. Bu noktada TC, klasikleşen tutumunu devam ettirerek Kuzey Irak’da Kürt devleti istemiyoruz zurnasını çalmayı sürdürüyor. TC’nin bu sendromuna karşı geçmiş yıllarda hatırlanacağı gibi İran ve Suriye ile anlaşma yapmış ancak bu anlaşmalar çok sürmeden dağılmak zorunda kalmıştı.

Geçtiğimiz hafta Barzani ve Talabani’nin yaptığı açıklamalar ve Türkiye’nin geliştirdiği tavır noktasında “ilginç” gelişmeler yaşandı. “Eğer Türkiye Kuzey Irak’a girerse orası kendilerine mezar olur” açıklamasını yapan KDP lideri Barzani’ye rütbeli yetkililerinden sert açıklamalarla yanıt verildi. Barzani, ardından bu açıklamasını kulağı çekilmiş gibi hemen yumuşatarak “Hayır ben böyle bir şey demedim”i ima etmeye çalışarak ardından “Kuzey Irak’taki Türk askeri geri çekilsin” açıklaması yaptı. TC rütbelileri bu açıklamaları yine tepkiyle karşıladı. Barzani’nin ardından KYB lideri Talabani de bir açıklama yaparak “Amerika bize garanti verdi; Türkiye Kuzey Irak’a girmeyecek” diyor. Burjuva kalemler bu açıklamaya yanıt olarak “Talabani ne karışıyor? Nasıl Kuzey Irak’a Türkiye girmemiş” diyerek tepkilerini dile getirdiler. Bu açıklamaların hemen ardından Türkiye’ye gelen Talabani yaptığı önceki açıklamaların tam tersi açıklamalar yaparak “Yok ben Amerika bize garanti verdi demedim. Türkiye Kuzey Irak’a girmez, zaten Irak’ın toprak bütünlüğünü savunuyor dedim. Amerikalılar da bana bunu söyledi” diyor. Ve yine ardından “TC ordusuna mezar edilir dedikleri topraklara gelirlere çiçekle karşılız” açıklaması

yapıyor. Bununla da yetinmeyerek “Eğer Kuzey Irak’ta Kürt devleti kurulması söz konusu olursa Türk askerini Kuzey Irak’ı işgal etmesi için ben çağırırım” diyerek deyim yerindeyse önceki tavrından yüz seksen derece çark ediyor.

Her iki liderin yaptığı bu birbirini reddeden açıklamaların asıl nedenine baktığımızda karşımıza yine ABD ve uşağı TC’nin ilişkileri çıkmakta. Bu çelişik açıklamalar yapılmadan kısa bir süre önce Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Uğur Ziyala, Amerika ziyaretinde söylenen “Amerika güneyden Irak’a saldırdığında Türkiye Kuzey Irak’a girmezse, olacaktan Amerika sorumlu olmaz. Türkiye Amerika ilişkileri de büyük yara alır” tehdidinin etkisi büyüktür. Türkiye Irak’a saldırı konusuna çok sıcak bakmasa da diğer taraftan da saldırı durumunda katılmak zorunda kalacağı için pazarlığını yapmakta. Bu pazarlığın ana gündemlerini de TC’nin var olan 4.5 milyar dolarlık askeri borcunun kapanması, oluşacak zararların karşılanması ve AB konusunda daha fazla desteğin sunulması. ABD açısından Türkiye’nin stratejik önemi ortadadır. ABD’nin kukllarına yaptırdığı açıklamalar ise Türkiye’nin bu durumdaki tüm direnç noktalarını ortadan kaldırarak hiçbir itiraz nedeni bırakmayarak tam bir kukla haline getirmek. Bu konuda yaptığı açıklamalarda gittikçe pervasızlaşan ABD, seçimlerde “bize uyumlu bir hükümet çıkmazsa IMF programına desteğimiz zorlaşır” tehditlerini savurmaktan da geri durmuyor.

ABD bu açıklamalarıyla şu mesajı vermektedir; Kürtlerle sonradan savaşmak zorunda kalmayın gelin beraber girip Kuzey Irak sorununu da birlikte çözdükten sonra Ortadoğu’yu da benim istediğim biçimde planlayalım. Tüm bu planlar içerisinde TC faturayı yüksek gösterme uğraşındayken ABD ise en aşağı çekerek bu sorundan pahalıya mal olmayacak biçimde kurtulmak istemekte.

Bu dalış içerisinde “yiğit Mehmetçik” ise ister gül ile ister mayınla karşılansın o her şeye rağmen “marş marş” komutunu biliyor. Bugün dünyanın birçok yerinde ABD emperyalizminin bu savaş histerisine karşı tepkiler yükselirken yapılan protesto gösterilerinde halk ABD’ye olan öfkesini haykırıyor. Ortadoğu’da akıtılmak istenilen kanın, yarın kime ait olacağı ise yakında ortaya çıkacaktır.

saldırganlık ve bunu formüle ettiği “terörizmle mücadelenin” bugünkü somut biçimi, Ortadoğu’daki zengin pazarları ele geçirme biçiminde somutlanmakta. Irak’a saldırının meşru zeminlerini oluşturmaya çalışan ABD’nin bu konuda özellikle ön plana çıkardığı kimyasal silah üretimi tartışmalarının kamuoyunu yanıltmaktan başka bir şey olmadığı ortaya çıkartıldı. ABD’nin “ya benimlesiniz ya da düşmanımsınız” tehdidinde rağmen emperyalist ülkeler Ortadoğu saldırısında pastanın tümünü ABD’ye kaptırma niyetinde değil-ler.

Geçtiğimiz günlerde açıklama yapan İngiltere başbakanı Blair, İngiltere halkının böylesi bir saldırıyı istemediğini belirterek “halkın büyük bir çoğunluğunun

bir sadakatle aldığı uşaklık rolünü yerine getirmeye çalışan TC’nin askeri yetkilileri “ABD Irak’a operasyon düzenlerse, o dönemde hangi hükümetin iktidarda olduğu önemli değil biz işimize bakarız” diyor. Yani ABD’den önce savaşa hazır Türk ordusu.

Bu arada ABD, dünya kamuoyunu saldırıya hazırlama ve kendisinin ne kadar meşru olduğunu kanıtlama çabalarına hız verdi. Basında yer alan bilgilere göre Bush bu konuda yeni bir atak başlatma düşüncesinde. 11 Eylül saldırısının yıldönümünde yapılacak törenlerle başlatılacak kampanyada hedeflenen BM Güvenlik Konseyi ve saldırıya karşı ABD yönetiminde başlayan çatlak sesleri susturarak ikna etmek. ABD bir yandan ikna kam-

Seçimler umudu değil, umutsuzluğu pompalıyor

Erken seçim kararıyla birlikte ülkenin gündemine oturan 3 Kasım seçimleri, sistemin kaygıları ve siyaset arenasına çıkan "yeni" partiler konusunda gazeteci-yazar Ali Bayramoğlu ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Türkiye'de seçimlere ilişkin kaygı bir umudu değil tam tersi bir umutsuzluğu pompalar halde.

-Seçim gündemi içinde yapılan anketlerde ciddi bir hoşnutsuzluk olduğu görülüyor. Ve bu hoşnutsuzluk da sandık başına gitmeme veya boş oy kullanma şeklinde yansıyor. Siz de yazılarınızda bunun aslında bir sistem sorunu olduğunu belirtiyorsunuz. Seçim gündeminde bu tabloyu değerlendirir misiniz?

Türkiye'nin siyasal-ekonomik-toplumsal sistemi, buna bağlı olarak özgürlükler rejimi de demokratik rejimi de, devlet rejimi de son on yılda yaşanan en büyük tıkanıklıklarından birini yaşıyor. Bu tıkanıklığın bir dizi son derece önemli kaynağı var. Görülmemiş bir hukuk adaletsizliği, görülmedik bir ekonomik adaletsizlik, görülmemiş derecede bir etik iflas; devlette yaşanan, siyasi partilerde yaşanan, medyada yaşanan. Bütün bunların yarattığı bir kaos ortamı zaten bir on yıldır artan oranda devam ediyor. Bir de arka arkaya gelen iki büyük ekonomik kriz, az kazananın da çok kazananın da cebindeki paraları ya da iş imkanlarını götürdüğüden sonra, karşımıza çıkan tablo çok karanlık. Demokratik bir mekanizmada bu tablodan bir umut üretebilmek için bir yenilenme, bir meşruiyet tazelenmesi, politika tazelenmesi gibi işlemlerin görünmesi lazım. Se-

çimler de bunun demokratik ülkelerde araçlarından biri. Fakat görünen o ki Türkiye'de seçimlere ilişkin kaygı bir umudu değil tam tersi bir umutsuzluğu pompalar halde. Yani seçimlerin bir sistem tıkanıklığını açma, yeni siyasi partileri gündeme getirme, mevcut sorunları giderecek bir dizi politikalar geliştirmek konusunda yol açacağına dair inancın kamuoyunda çok az olduğunu düşünüyorum. Meseleye devlet ve sistem açısından baktığımızda neredeyse devlet bu seçimleri başımıza bela bir düzenleme olarak görüyor. Çünkü sandıktan çıkacak veya çıkması tahmin edilen partiler konusunda devletin ve sistemin çok ciddi kaygıları var. AK Parti başta olmak üzere arkasından baraj bir miktar düşürülürse HADEP gelmek üzere. Yani şöyle bir tabloyla karşı karşıya kalıyoruz. Türkiye'de benim çevre adını verdiğim Kürtler de, Anadolu'da yaşayan daha orta alt sınıf insanlar da, gecekondualarda yaşayan kesim de, işçiler de, daha az varlığa sahip köylüler de, bunların hemen hepsi neredeyse toplumun çevresini oluşturmaya başladı. Yani aralarındaki bütün politik farklılıklara rağmen, sorunları itibarıyla neredeyse aynı çevre hattında yer almaya başladılar. Bu belki çok politik-sosyolojik bir kavram değil ama bir anlamda baktığımızda şunu görüyoruz. Bu toplumun merkezi dediğimiz kesimin sayısal olarak giderek azaldığını, çevresi denilen kesimin git gide sayısal olarak büyüdüğünü ve bu sayısal büyümenin siyasi olarak bir geçiş yol açmak yerine siyasi olarak bir tıkanıklığa da yol açtığını fark ediyoruz. Yani sistem ya da devlet, seçimleri yenilenme değil bir tıkanıklık aracı olarak gördüğü kadar, bugün seçmen açısından baktığımızda da mevcut siyasi partilerden birinin iktidara gelmesi ya da ortaya çıkacak herhangi bir koalisyonun onlar açısından sorunları azaltabileceği/çözebileceği gibi bir umudun olmadığı bir ülke. Dolayısıyla kararsız seçmenlerin çok olması, insanların sandığa gitmek istememesi, siyasetten soğuması, ki bence en vahimi odur, bütün bunlar bu sizin sorduğunuz sorunun arkasında ki bu kaosu anlatıyor bence.

- Sistemin yenilenmesinden söz ederken, yeni siyasi partilerin de ortaya çıktığını görüyoruz. Tabi biz bunu tırnak içinde söylüyoruz. Örneğin YTP ya da AKP'nin çıkışı. Bunların yeniliklerini tartışmak gerekmiyor mu?

İşte onu söylemeye çalışıyorum. Bakın Türkiye'deki siyasi partiler çok çok partili siyasi sistem, çoğulculuğa üzerine değil çoklaşma üzerine kuruludur. Yani çoğulculuk eğer toplumdaki farklı kesimlerin taleplerini taşıyan siyasi partilerin eşit bir şekilde siyasi arenada yer almalarını ifade ediyorsa bu aslında birbirlerinden farklı taleplerin kesişmesini de ifade eder. YTP örneğine bakalım. YTP, DSP'den kopan bir dizi milletvekilinin kurmuş olduğu bir parti. Bu parti hangi toplumsal talep üzerine oturuyor? Hangi itirazlardan yola çıkıyor? Bunlarla ilgili yanıt bile yok ortada. Sağdalar mı soldalar mı belli değil. Belki soldayız, belki merkezdeyiz diyor. İstikrar ihtiyacından bahsediliyor. İstikrardan bahsettiğiniz zaman, o zaman siz devlet çeperi içinde siyasete bakıyorsunuz demektir. Dolayısıyla YTP gibi partiler bir anlamda devlet içerisindeki istikrar arayışlarının aracı haline geliyorlar veya getiriliyorlar. Yani devletin beklentisi, merkezi güçlerin sermayeden tutun da merkez basına kadar bir dizi gücün beklentisi etrafında oluşan hareketliliklerdir bunlar. Ve daha çok olağanüstü dönemlerin geçiş dönemlerinin bir siyasi partinin içini boşaltarak ortaya çıkan hamlelerdir. Bu anlamda baktığımızda ortada yeni hiçbir şey olmadığı gibi tam tersine sahici olandan biraz daha geriye giden bir tablo var karşımızda şimdi. AK Parti'ye baktığımız zaman, onun durumu aynı değil ama o da neyi temsil ediyor, neyi ifade ediyor sorusuna bir cevap verecek durumda değil. Yani AK Parti, Milli Selamet, Refah, Fazilet geleneğinin bir devamı mıdır, yoksa merkez sağın yeniden tesisi midir diye baktığımızda bu soruya cevap vermek çok kolay gözüküyor. Muhtemelen AKP bugün hem islami kesimin oylarını temsil eden hem ciddi bir şekilde dışlanmış kesimlerin, özellikle Orta Anadolu, Karadeniz'deki mu-

hafazakar kesimlerin, biraz Tayyip Erdoğan ile kurdukları özdeşlik ilişkisinden, yani evdeki amcaya benzemesi ilişkisinden, biraz cesaretle davranışından, birazcık da sisteme kafa tutar bir dili temsil etmesinden dolayı beklenen bir oy var. Bugün sabah 10'dan 12'ye kadar kendisiyleydik, uzun uzun sorular soruldu, konuşuldu. Benim gördüğüm çok yeni bir şeyi temsil ediyor mu Tayyip bey? Bence Refah Partisi'ne oranla geri bir şeyi temsil ediyor. Yani RP'yi desteklemiyorum, hiç RP'li olmadım. Onların mevcudiyetini, varlığını hep savundum ama daha geri bir durum derken daha merkezle uzlaşmaya; kendi meşruiyetini devlete, askere, sisteme kabul ettirmeye çalışan bir siyasi dili benimsemiş durumda. Muğlak, merkez muhafazakarlığın yeniden ürettiği bir siyasi dil görüyorsunuz. Bugün baktığımızda ne görüyoruz? Seçimlere doğru giderken mevcut baraj yapısıyla AK Parti'nin ve CHP'nin yarışacağı, aslında her iki partinin uzlaşmadan ve demokrasiden çok çatışmayı temsil ettikleri ve

re böyle baktığımız zaman kişiler bazında da yenilemeye inancımız gerekir. Bir sistemin kendini yenileyebilmesi için bir kere her şeyden önce siyasi alanın temizlenmesinin genişlemesi gerekir. Bu süreç başlamaksızın herhangi bir yerde, herhangi bir siyasi partiden hareketle bir yenilenme aramak zaten çok doğru bir arayış olmaz. Onun için Türkiye yaşadığı krizin içinden çıkmaya çalışan, yaşadığı krizin içinde hala debelelenen bir siyasi parti yapısıyla seçimlere doğru gidiyor.

- AKP'nin yükselmesiyle beraber, bunun önünün kesilmesi için şeriat-laiklik ikilemiyle CHP'nin yükselmesi sözkonusu. Bunun Milli Siyaset Belgesiyle bir ilgisi var mıdır sizce?

Yani muhtemelen öyle yönleri var. Zaten MSB'nin maddelerini aramaya gerek yok. Bugün Hürriyet gazetesinin, Sabah gazetesinin ve diğerlerinin yarattığı krize ve gösterdiği çabaya baktığımız zaman siyasetin tepeden dizayn edilmesini, dizayn edilirken de temelde AK Parti'nin büyümesine karşı du-

Hiçbir zaman bir siyasi alt sistem sadece partiler bazında kendini yenileyemez.

bu çatışmadan hareketle de mevcut kutuplaşmaları bir ölçüde besledikleri bir yapı çıkıyor karşımıza. Dolayısıyla sizin sorunuza geri dönecek olursak; yani yeniler yeni değildir. Çünkü hiçbir zaman bir siyasi alt sistem sadece partiler bazında kendini yenileyemez. Meselele-

Sadece HADEP değil %4'ü 5'i geçen her siyasi eğilimin mecliste temsil edilmesi gerekir.

yulan korku ve paniğin bunun içinde payı olduğunu biliyoruz. Ecevit tek başına başbakanken ve hiç sorun çıkmazken bir gün Ecevit'in artık tırnak içerisinde bunak ve yaşlı olduğu ve bu hükümetten gitmesi gerektiğini söyleyen bir kampanya başladı. Ve bu kampanyanın arkasından

ne olacağını biliyorduk, yazıyorduk da. Bir, DSP'nin içi boşaltılacak, iki, hükümet devrilecek, üç, erken seçim kararı alınacak, dört, DSP etrafında diye bekleniyordu, olmadı CHP'de oldu, AKP'ye karşı merkezi temsil edecek siyasi güce doğru bütün eforlar kanalize edilecek.

-Şimdi burada, biraz önce söylediğiniz gibi AK Parti, RP'nin de gerisinde olduğu halde, yani kendisinin farklılaştığını göstermek için ABD ziyaretleriyle, orduyla uzlaşma çabaları içindeyken böyle bir AKP'den bu kadar korku nedir böyle?

-Dün Derviş için yürütülen kampanya Tayyip Faziletteyken de onun için yürütülmüştü. Çıkış, doğal olarak da desteklendi.

Anladım, ama ben şunu söyleyeyim. Bu meselelerin iki tane yönü olduğunu düşünüyorum, her zaman. Bir, evet bir takım mekanizmalar, bir takım dizaynlar tepeden yapılmaya çalışılıyor.

yor, Cemler DSP'den kopuyor, DSP'nin içi boşalıyor. Derviş sonra CHP'ye geçiyor. Ondan önce ABD'deki toplantıda Derviş'in siyasete sokulma girişimleri. Bunları emperyalizmle ya da MGK'dan nasıl kopuk ele alacağız? Ya da bir alakası yok mu?

Bunların böyle olduğunu kabul ediyorum, yok demiyorum ben. Bunu en çok yazanlardan söyleyenlerden biriyim. Bu oluyor, bunu görüyoruz. Bu devlet tarafından yönlendiriliyor. Ama bunlar her zaman o kadar kolay başarıya ulaşmazlar. Şu başarıya ulaşır, bir duvarı yıkarın, devlet bunu yıkar, devlet kafaya koymuşsa, bu ülkede en büyük şirketi de batırır, en büyük siyasi partiyi de imha eder, parçalar. Ama onun yerine yenisini yapmak, o işte orada tıkanıyor. Diyelim ki senin dediğin gibi oldu. Yani telefonlarla, dolaylı, zımnı emirlerle Partinin içi boşaltıldı. Boşaltılır, yenisini kuramaz ama. Şimdi ben bunu üç

evrensel özelliklerini kaybetmiş, dolayısıyla bu grupları birarada tutacak mekanizmaların olmadığı zaman bu grupların hepsinin kendisi içinde siyasallaşması kaçınılmaz olmaya başlıyor. Ve o zaman mevcut kutuplaşmada bu kutuplaşmayı kullanan bir devlet, bir başka güç çok daha kolay hareket edebiliyor ama bunun belirli limitleri var. Ne oldu, YTP kurdurulmaya çalışıldı, olmadı. Kemal Derviş oraya gitmeyecekti YTP, bir anlamda işlevini kaybetti, bu işlevi CHP yüklenecelik gibi görünüyor. Şunu söylemek haksızlık olur, devlet dizaynı eşittir CHP. Devlet dizaynı CHP'yi büyütüyor demek haksızlık olur. Aynı zamanda CHP'nin de kendi kendine büyüdüğü gibi bir gerçek var. Bu ikisini biraraya getirmeye çalışan bir yapı içerisinde yaşıyoruz. Ama emin olmayalım bunun işe yarayacağından. Yani CHP %12'de kalırsa hiç kimse şaşırmasın. Çünkü seçmen ona göre oy veriyor

lerinden bir tanesi hiçbir fikirle etkileşime girmemesi, esnemesi ve değişmemesi. Ne yaptı Türk devleti? Bir Kürt isyanı olarak Güneydoğu'daki hareketi algıladı. Kürt isyanına karşı silahını, topunu, tüfeğini çekti. Arkasından büyük ölçüde Osmanlı politikalarını uyguladı. Yani nüfussuzlaştırdı, insansızlaştırdı, kırsal alanı boşalttı, köyleri boşalttı. Kendi insanını telef ederek karşı tarafı telef etti. Sonuç olarak uluslararası dengeleri de kullanarak istediği noktaya kendi açısından geldi. Yani Güneydoğu sorununu kontrol altına aldığı bir ölçüde düşünüyor. En azından askeri açıdan kontrol altına aldığı düşünüyor. Ama şimdi şunu görmek lazım, devlet bakış açısında Kürt ulusunu her zaman tehlikeli gördü. Ve bu konuda hiçbir şekilde yüzlerce yıldır taviz vermemiştir. Durmuş olduğu nokta çok açık. Faydacı bir nokta. Bu faydacı noktada Kürt ulusu sürekli kontrol altında ve

inirse HADEP'in meclise girmesi halinde bu devletin korktuğu şeye getireceği meşrutiyet çok yüksektir. Devlet açısından da böyledir, gerçekte de bu böyledir. Yani diyelim ki % 5'e indirdiler 30-40 kişi meclise girer. Bu 30-40 kişi Leyla Zana'lar gibi muhtemelen davranmazlar. Ama istedikleri kadar davranmasınlar, onlar oraya Kürt meselesini temsilen gittikleri andan itibaren o mücadeleyi orada vermeye başladıkları andan itibaren, onun orada yaratacağı meşrutiyet devletin korktuğu bir durum. Ve devlet bunu istemiyor. Muhtemelen kapatacaklar HADEP'i. Ama onun başka partileri var hazır, onlarla gireceklerdir. İttifakın olmaması için ellerinden geleni yapıyorlar. Yani Kürt meselesine yönelik tecrit hali devam ediyor.

- HADEP meclise giremezse, temsil ettiği oy potansiyeli ne olacak?

Daha önce ne olduysa o olacak. Yani çok da hayati değil

şılır. Ne bileyim RP'nin ikiye bölünmesi içinde plan hazırlanır, bu da uygulamaya konur, diğer taraftan bugün yine CHP'nin ya da başka bir partinin merkezi temsil eden parti olarak AK Parti'nin karşısına çıkması için bir plan yürütülür. Fakat bunlar kadar bir de bunların arkasındaki sosyal gerçekler de var. Yani hiçbir şekilde sadece bir dizayn çalışması CHP'yi büyütüyor. Ya da sadece bir dizayn çalışması AK Partiyi büyütüyor, RP'yi ikiye bölmüyor. Zaten öyle bir toplumsal hareket oluyor. Sağ partilerin krizi belli ve sosyal demokrasinin zamanının geldiği, buradan beslendiği merkez seçmen açısından bir gerçek. Bütün bunlar zaten vardı. Ha bir de bunun üzerine sizin söylediğiniz dizayn eklenince tabi o 5 puanı 7 puan yapıyor, kamuoyu araştırmalarında. Ama Türkiye'nin geçişi de bu.

- Peki bu bir tesadüf mü? Yani Derviş Cem'leri destekli-

aşamalı görüyorum. Birşeyi önce imha etmen lazım. Hükümeti devireceksin ve bir parti kuracaksın. İki, bir parti etrafında kümelenmen lazım. Üç, bu partiyi halka seçtirmen lazım. Bu gittide zorlaşan bir proje. Birinci kısmı yaparsın, ikinci kısmında saçmalarsın, ki bugün onu yaşıyoruz, siyasette yaşanan tamamen bu dizaynlar etrafında yaratılan sanal bir siyasi dünya içerisindeki tartışmalar. Ama üçüncüsünü yapamazsın. Üçüncüsü, eğer gerçekleşiyorsa o zaman kamuoyunun içerisinde bulunduğu genel kaygı halinden kaynaklanıyordur. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki sosyal mutabakatlarımız örselenmiş durumda. Yani Kürt, Türk, islamcı, laik bütün bunlara baktığımızda bütün bunları bir arada tutacak, bunlara eşit muamele yapacak hakim değerler yok. Laiklik kavramı örselenmiş bir kavram, vatandaşlık hukuku ve kavramı örselenmiş bir kavram, Türkleşmiş kavramlardır bunlar. Yani

demek değildir bu. Ama kutuplaşma olduğu zaman, insanlar istediği partiye oy vermekten çok, korktuğu partiyi engellemek için başka partiye oy verir hale geliyorlar. Veya bakıyorlar, en güçlü kim benim ait olduğum dünyada (laik dünyada) CHP. O zaman CHP'ye vereyim diye tepkisel seçmen eğilimleri olmaya başlıyor. Ama dediğim gibi bunun arkasında yatan neden sadece dizayn çalışmaları değil toplumun içerisinde bulunduğu kaotik durum, Türkiye'nin yaşadığı ağır sosyal ekonomik kriz vs. diye düşünüyorum.

- Peki HADEP'ten korkusu nedir sistemin? Biraz daha yumaşatmak mı istiyorlar, ne yapmak istiyorlar?

İki şey bir arada diye düşünmek daha doğru olur. Bir kere bu Güneydoğu meselesi, Kürt meselesi devlet açısından ele alındığında büyük bir değişiklik arzemediğini söylemek lazım. Yani bu devletin en önemli yön-

temkinle izlenmesi gereken bir unsurdur. Tek tek bireyler sisteme katılırlar, o başka bir şey. Koşullar ne olursa olsun böyle bir hassasiyetleri vardır. Böyle bir politik bakış yıllardır olan bir bakış. Dolayısıyla burada bir mücadelenin olduğu da ortada. Türk devleti bir mücadele veriyorken PKK'sıyla Kürt ulusu da başka bir mücadele veriyor. Bu mücadele bugün daha ılıman bir noktada; bu o gerçeği çok değiştirmiyor. Yani iki tane taraf var ve bu taraflardan bir tanesi bu konuda çok fazla politik bir değişikliğe gitme yanlısı değil. Nedir devletin şu andaki en büyük endişesi? Kürt meselesinin uluslararası düzeyde siyasallaşması. Yani Türkiye'ye yönelik AB'den Amerika'dan BM'den vs. Kürt meselesiyle ilgili bir baskı gelmesi ya da Kürtlerin Batıda resmi düzeyde temsil ediliyor olması. Bunun üstten bloke olmuş bir çatışma hali vardır. Ve HADEP'in burada mesela baraj %10'un altına

bana soracak olursanız. Çünkü HADEP var. Belediyelerde zaten hakim. O bölgeleri temsil eden siyasi parti. Bunun mecliste yer alıyor olması Türkiye'de demokrasinin kurumsal olarak gösterdiği ilerlemeye işaret eder. Böyle bir ilerleme yoksa ve HADEP zaten girdiyse, orada bir çatışma olacaksa, bir gerginlik olacaksa; bunun Kürt meselesine ne kadar hayrı olur bilemem. Bana soracak olursanız, sadece HADEP değil %4'ü 5'i geçen her siyasi eğilimin mecliste temsil edilmesi gerekir. Güneydoğu sorununun çözülebilmesi için, bu konuda yol alınabilmesi için Türk devletiyle Güneydoğu'da yaşayan insanlar arasında bir etkileşimin olması gerekir. Psikolojik blokların ortadan kaldırılması gerekir. Ama o noktada olmadığı ortada. Sezen Aksu'nun konserine bile ayağa kalkan bir sistemin varsa demek ki daha Türkiye'nin bu konuda alması gereken çok yol var.

CIA Jose Maria Sison'u kaçırmayı planlıyor

UDC'nin üst düzey politik danışmanı Sison, son 15 yıldır sürgünde ve Utrecht'te politik araştırmalar yapmaktadır. Sison Filipinler'de askeri arananlar listesinde yer alıyor ve yakalanması için 10 milyon Filipinler Pesosu ödül konulmuş durumda.

Avrupa'da Filipin, Hollanda ve Belçikalı ilerici gruplar, CIA'in UDC (National Democratic Front-Ulusal Demokratik Cephe)'nin üst politika yetkilisi Jose Maria Sison'u kaçırma hazırlığı içinde olabileceğini düşünerek alarma geçti. Sison'un kaçırılması ihtimali, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Sison'u terörist olarak adlandırmasından ve solcu liderlere karşı "kötü adam" kampanyası açmasından sonra gündeme geldi.

ABD güvenlik ve gizli operasyon ajanları, JM. Sison'u Hollanda'nın Utrecht şehrinde yakalayıp "terörist" olarak yargılanması için, eski Panamalı lider Manuel Noriega tarzında, ABD'ye getirmeyi planlamaktalar.

Filipinli ve Avrupalı ilerici kesimler, ABD ve Manila hükümetinin Sison'u Hollanda dışına kaçırpıp yargılanmasına gerekçe bulmak için kötilediklerini bildirdiler.

Avrupalı İlerici Filipinleri Koruma İnisiyatif Komitesi (AIFKIK) demecinde "Hollanda hükümetiyle işbirliği içinde olan ABD otoriteleri Sison'u ABD'ye karşı terörist olduğu için istedikleri zaman kaçırabilecekleri söylentilerini Filipinli çevreler içerisinde yaymaktadır.

İnisiyatif Komitesi içerisinde şu isimler bulunmaktadır: Hollanda-Filipinler Dayanışma Grubu'ndan Theo Droog ve Marco Verhagen; Hollanda Filipinli Siyasi Sığınmacılar Komitesinden Malu Villanueva; Bayan International'dan Rahip Cesar Taguaba; Migrante Europe'tan Grace Punongbayan; Pinay sa Holland'dan Maitet Ledesma; PRIME'dan Anne Verziji; ve Rotterdam Endonezya Dayanışma Komitesi'nden Wim Van Wijk.

Ayrıca kimliği belirsiz kişiler Utrecht'deki UDC'yi arayarak ABD Başkanı Bush'un CIA'in gizli operasyon yasağını kaldırarak Sison'a suikast yolunu açtığını hatırlattılar.

Arananlar Listesi

UDC'nin üst düzey politik danışmanı Sison, son 15 yıldır sürgünde ve Utrecht'te politik araştırmalar yapmaktadır. Sison Filipinler'de askeri arananlar listesinde yer alıyor ve yakalanması için 10 milyon Filipinler Pesosu ödül konulmuş durumda.

Filipinli üst düzey polis yetkililerinin de onayladığı daha

olması Filipin otoriteleriyle işbirliği içinde olan ABD'nin Sison'u yakalamak ve UDC operasyoncularının Avrupa'da etkisiz hale getirilmesi yönünde yeni çabalarının sinyalleridir.

Militan avukat grupları "Sison ve diğer UDC'lilerin terörist olarak ilan edilmesi onları ABD için açık hedef haline getirdi" dedi.

İnisiyatif Komitesi, ABD'nin şikayeti ve Sison'un

cepheliderlerini terörist ilan ederek ve müzakerecilerle, danışmanlarına ve UDC'nin personeline suçlamalarda bulunarak UDC ve Manila hükümeti arasındaki barış görüşmelerini başarısızlığa uğratmaya çalışmaktadır.

Hollanda, Belçika ve Norveç hükümetleri 1992 yılından bu yana barış görüşmelerine kolaylıklar sağlıyor. Bu çabalar GRP ve UDC'nin İnsan

örgüt de devlet terörizminin saldırısı altında. Bu örgütlerin liderleri üzerine haince saldırı hazırlıkları için bu kişiler kitle iletişim araçlarında ve sokak posterlerinde teşhir edilmektedir.

Filipinlerin yasal özgürlükleri de ihlal edilmektedir. Hollanda göçmenlik yetkilileri vize verimlerini geciktirmekte ve Filipinlilere Hollanda göçmen yetkilileri tarafından kötü mu-

önceki raporlar Estrada yönetimi döneminde Sison'a karşı suikast planlarının yapıldığından bahsetmektedir. Hollanda'da yerel polisin bilgisi dışında yapılan bu plan, Filipinler gizli polis operatörlerinin yardımı ile Filipinler'deki bir sol fraksiyonun firari ajanları üzerinde dönmektedir.

Buna benzer bir plan 10 yıl önce CIA tarafından Sison ve UDC liderlerini Utrecht'te gözetim altında tutmak için planlanmıştı.

UDC'nin ABD Dışişleri Bakanlığı'nın yayınladığı "yabancı terörist gruplar" listesinde

ülkeden alınıp ABD'ye sevki talebi üzerine Hollanda yetkililerinin Sison'un evini basma, bütün dokümanlarına ve bilgisayar cihazlarına el koyma ve onu davası hazırlanana kadar Hollanda'da gözaltında tutma tehlikesinin daha da belirginleştiğini söyledi.

Komite ayrıca Avrupa hükümetlerinin aralarındaki anlaşmalara göre ABD Dışişleri Bakanlığının keyfice belirlediği terörist listesindekilere baskıcı önlemleri uygulamak için ABD ile işbirliği yaptıklarını söyledi.

Washington bu planında

Haklarına Saygı Kapsamlı Anlaşması ve Uluslararası İnsan Yasasını karşılıklı onaylamalarıyla sonuçlandı. UDC ve özellikle de FKP (Filipinler Komünist Partisi) ve YHO (Yeni Halk Ordusu) bu anlaşmaların uygulanması noktasında ısrar etmektedir. FKP ve YHO'nun 'terörist örgüt' ilan edilmesi Arroyo rejiminin Filipinler'de Ulusal Demokratik Harekete karşı açtığı topyekün savaşa uyuşmaktadır. Sadece UDC değil yasal bir yapı olan politik parti Bayan Muna ve çok sektörlü ittifaklar yapısı olan BAYAN içindeki birçok

amele uygulanmaktadır.

ABD, Manila ve Hollanda otoriteleri Avrupa İnsan Hakları Mahkemesini Prof. Sison'un kalacak yer temini ve Hollanda'da sürekli ikamet etmek için yaptığı başvuruyu reddetmesi için etkilemeye çalışmaktadır.

İnisiyatif Komitesi'nin bildirisi aşağıdakiler tarafından imzalanmıştır.

Dr. Rita Vanobberghen ve Bert de belder; Els van der Sypt ve Britt Sestaerke, Belçika Filipino Grubu; ILPS-Hollanda; Halkların Uluslararası Avukatlar Birliği'nden Dünder Gürses.

Nepal'de Maoistlerin saldırısı

8 Eylül Pazar günü Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğindeki gerillaların Başkent Kathmandu'nun 85 km. doğusundaki Sindhuli bölgesinde bir polis karakoluna yaptıkları saldırıda 49 polis öldü, 10 polis yaralandı.

Nepal İçişleri Bakanı bölgeye giderek incelemelerde bulundu ve sonrasında yaptığı açıklamada 1000 kişilik Maoist grubu gece yarısından sonra saldırdığını, ölen ve yaralananların dışında 14 polisin ise halâ kayıp olduğunu söyledi. Gerillaların saldırısından önce Sindhuli'ye giden ana yolu ağaçlarla kapattıklarını söyleyen polis, ölenlerin içinde Polis Müfettişi Krishna Prasad Shrestha'nın da olduğunu ve çevrede yaptıkları araştırmalarda iki gerillanın da öldüğünü tespit ettiklerini açıkladı.

Bu saldırının ardından 9 Eylül günü de 4.000 kişilik bir gerilla grubu Arhakanchi bölgesinde bir güvenlik karakoluna saldırı düzenledi. 7 saat süren çatışmada 31 polis 17 jandarma ve 17 asker öldü.

Meksika'da iki zapatista öldürüldü

Meksika'da kontr-gerilla son süreçte belli köylerde tekrar yoğunlaşmaya başladı. 25 Ağustos 2002 tarihinde Olga Isabel eyaletinde iki EZLN (Ejercito Zapatista Liberacion Nacional-Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu) üyesi Antonio Meja ve K'an Akil katledildi.

İki EZLN üyesinin katledilmesini devlet 26 Ağustos'ta açıkladı. Meksika'da son günlerde bu tür olaylar sık sık yaşanmaya başladı. Olayların gelişimi ise her geçen gün koordineli bir operasyonun parçası olduğu kanısını güçlendiriyor. Bu bölgede Aralık 2000'den itibaren devletin askeri güçleri konumlandırılmış durumda. 29 Ağustos 2002'de de yüzlerce asker ülkenin kuzey bölgelerine gönderildi. Askerlerin konumlandığı bu bölgelerde EZLN'yi destekleyen köylüler bu tür katliamlarla yüzyüze yaşamını sürdürüyor. Zira daha önce de askerlerin gönderildiği bölgelerde ciddi şiddet olayları yaşanmıştı.

Arjantin'de halk susmuyor

Arjantin'de IMF ve Duhalde yönetimine karşı protestolar sürüyor. 30 Ağustos 2002 tarihinde, başkent Buenos Aires ve birçok şehirde eylemler düzenlendi.

Başkent çevresindeki ana yolları kapatan protestocular politik liderlerin istifasını istediler ve Duhalde yönetimine karşı "Şimdi, defol" sloganlarını attılar. Buenos Aires'in batısında protestolarına başlayan binlerce insan Kongre binasına yürüdü. Bir başka gösteri de Mar del Plata'nın Atlantik sahilinde gerçekleşti. Kuzeydoğu Arjantin'de ise binlerce protestocu, Entre Rios Va-lisi'nin istifasını istedi.

Batasuna Partisi kapatıldı

İspanya'da 30 yıldır BASK bölgesinin bağımsızlığı için mücadele yürüten ETA örgütünün siyasi kanadı BATASUNA partisi kapatıldı. Aznar hükümeti tarafından alınan kararlar Batasuna'nın kapatılmasına ilişkin nedenlerde; ETA'nın BASK bölge-

ise 295'e karşı alınan 10 aleyhte oy ile İspanya Parlamentosu Batasuna'nın "süresiz" kapatılma kararını vermiş oldu. Batasuna Partisini "terör örgütü ETA'nın maskesi" olarak tanımlayan İspanya Parlamentosu'nun bu kararının ardından partinin Pomplona

ken bunu kastediyorlar işte" diyerek kararı protesto ettiklerini bildirdi.

Böylece yaklaşan seçimler öncesi Batasuna'nın seçimlere katılması engellenirken, Avrupa demokrasisinin nereye kadar işleyeceği de ortaya çıktı. O çokça övülen Avru-

da dünya halklarının yüreğinde büyük bir sempati kazanan ETA'nın bu prestijini uzun süreden beri yok etmeye çalışan emperyalistler, son olarak ETA'yı "yabancı terör örgütleri" listesine almıştı. Amerika'nın kara listesi olarak adlandırılan "terör örgütleri" listesinde yer alan ETA ile ilgili planları doğrultusunda ETA'nın siyasi kanadı diye adlandırılan Batasuna Partisi'nin kapatılması tesadüfi olmadı. Özellikle ABD'nin direktifleri doğrultusunda birçok ülkede oluşturulan "teröre karşı güçler" ile birçok ülkede yeniden düzenlemelerle ortaya çıkan "terörle mücadele yasası" İspanya'da da 2 ay önce çıkartılarak Batasuna'nın kapatılması sağlandı. Bu durumda daha çok "Amerika'nın gönlü hoş tutulurken" İspanya halkına da "iyi bir iş" yapmanın mesajı verildi. Fakat Batasuna'nın kapatılması kararına rağmen İspanya hükümeti korkusunu gizlemiyor. Yıllardır Franco diktatörlüğüne karşı silahlı mücadele yürüterek BASK bölgesinin bağımsızlığı için savaştan ETA'nın eylemlerine hız vereceği Aznar hükümetini tedirginliğini artırıyor.

sinde gerçekleştirdiği eylemlerin Batasuna tarafından **kinanmaması** gerekçe gösterilirken, parlamento tarafından önce Batasuna'nın "siyasi partiler yasasını ihlal ettiğini kanıtlayan" bir liste yayımlandı. Bu listenin devamında yapılan meclis oturumunda

kentindeki genel merkezine baskın düzenlendi. 20 parti yetkilisi ve taraftarı binadan zorla dışarı çıkartılarak bina boşaltıldı. Batasuna Partisi sözcüsü Fernando Barrena yaptığı açıklamada; "Madrid'deki milletvekilleri demokrasi ve barıştan bahseder-

pa'nın "geniş demokrasisi" bile egemenlerin çıkarları tehlikeye girince burjuva maskesini indirmekten çekinmedi. Fakat Batasuna'nın kapatılması da tıpkı 11 Eylül sonrası dünya çapında başlatılan "terör karşıtı" operasyonlardan bağımsız değildir. 70'li yıllar-

Afganistan dikiş tutmuyor

Afganistan'da 11 Eylül sonrası emperyalistlerin uşakları aracılığıyla kurduğu hükümetin içerisinde yer alan savaş ağaları arasındaki çatışmaların devam etmesi ve Kabil'de son dönemde ardı ardına yaşanan suikast ve bombalı saldırılar Afganistan'ın geleceğinin pek parlak olmadığını gösterirken, Türkiye'nin, komutanlığını sürdürdüğü Uluslararası Güvenlik Destek Gücü (ISAF)'nün görev alanının genişletilmesi gündemde. Halen emperyalist destekli hükümeti korumakla görevli ve Kabil'de polislik yapan ISAF'ın görev alanının ge-

nişletilmesiyle ABD, Kabil dışındaki birçok bölgenin bekçiliğini de Türkiye'ye bırakmış olacak. New York Times gazetesinde yayımlanan bir habere göre Pentagon yetkilisi, Afganistan'da istenilen bir düzenin oluşmaması nedeniyle ISAF'ın Kabil dışında görev yapmasını desteklediklerini açıkladılar. Pentagon bu sayede Afganistan'da güvenliğin sağlanmasının kolaylaşacağı ve Amerikan birliklerinin bu ülkeden daha kısa sürede ayrılmasının sağlanabileceği görüşünde.

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz

Kabil'de 5 Eylül 2002 tarihinde yapılan bombalı saldırıda 16 kişinin ölmesi ve Afganistan Devlet Başkanı Hamit Karzai'ye yönelik suikast girişiminden sonra yaptığı açıklamada ISAF'ın genişletilmesinin Afganistan'a yarar sağlayacağını söyledi. ABD'li Bakan Yardımcısı Türkiye'nin öncülüğünde ISAF'ın genişletilmesi halinde diğer ülkelerin, bunu hayata geçirilmesi için gerekli kaynağı sağlamak durumunda olduğunu belirtti. Böylece emperyalistler "kaynak" sağlarken Türkiye bataklığın içinde kalmaya devam edecek.

ISAF komutasını geçen Haziran ayında İngiltere'den devralan Türkiye'nin Kabil'de 1400 askeri ve personeli bulunmakta. İngiltere, komutanlığı Türkiye'ye devrettikten sonra Afganistan'dan askerini çekmişti. Türkiye'nin ISAF komutanlığı süresi ise Aralık 2002'de son buluyor. Birçok ülkenin ISAF komutanlığını alma yanlısı olmaması Türkiye'nin ISAF komutanlığının, Aralık ayından sonra da devam edeceğini düşündürüyor. Zaten Türkiye dışında hiçbir ülke de ISAF komutanlığına talip değil.

Evrensel Bakış

Tüm saldırılara rağmen, bir halkın mücadele tarihi yok edilemez!-2

Emperyalist politikaların hayata geçirilmesinden halk birçok açıdan etkilenirken, yönetenlerin cisimleştiği hükümete, yanısıra hükümet dışındaki diğer partilere beslediği aşgari güven yerle bir oldu. Yeni bir seçim dönemine böylesi bir dönemde girilmiş durumda. Ve bu güvensizliği gidermek için yeni manevralara girişildi. AB üyeliği, halka önümüzdeki süreçte tüm bu sıkıntılarının giderilmesi için tek yol olarak sunulmaya başlandı. Bu, eski partilerin söylemleriyle değil, eski güç dengeleri içerisinde ağırlıklı yeri olan yeni bir bileşimle dile getirme zorunluluğuyla gerçekleştirildi. Yanısıra, bilinen-iktidara getirilerek denenmiş olan partilerin dışında "kurtuluş AB'dedir" korosuna, HADEP, ÖDP gibi partiler de katılmaya başladı. Bütün bu kesimler AB uyum paketinin yasallaştırılmasıyla, Türkiye'nin demokratikleşmesinin önünün açıldığını haykırmaya başladı.

Böylesi gelişmeler içerisinde KADEK'in de; akmak istediği kanala, "meşru" bir zeminde yönelmesinin koşullarının doğduğunun propagandasını yapmaya başladığını görüyoruz. Özgür Politika gazetesinde Mustafa Karasu ile yapılan röportajlar, Kürt halkının yürütüleceği güzergahı ifade ediyor. Bir yandan barış politikaları "... bu savaşın özellikle büyük devletlerin yararına olduğu, bölge halklarının yararına olmadığı daha da anlaşıldı" diyerek açıklanıyor. Bir yandan da, Irak'ta gerçekleşmesi beklenen saldırılar karşısında Kürt örgütlerine, sadece örgüt yöneticilerinin palazlanmasına hizmet eden, halkın çıkarlarını gözardı eden politikalar güttükleri eleştirilerek; "Açıktır ki toplumun, bir ulusun güçlenmesi, yarattığı demokratik devrimden geçer" biçiminde yol gösteriliyor! Bir yandan ulusal hareketin tek başına nasıl bir kadere mahkum olduğu ifade edilirken, bir yandan da devrimin zorunluluğu dile getiriliyor. Bir yandan da emperyalistlerin güdümünde

var olabilen bir devlete, TC devletine bakın nasıl çağrılar yapıyor; "Eğer Türkiye demokratikleşirse Irak sorunları daha kolay çözülür, hatta Irak da demokratikleşmek zorunda kalır. Bu durum bir müdahale gerekmeden de Irak'ın demokratikleşmesi, Kürdistan'ın özgürleşmesi gibi bir sonuç ortaya çıkarır" biçiminde önerilerde bulunuluyor. Bunların dışında Türkiye'deki tüm çıkmazlar Kürt sorununa şöyle kilitleniyor; "kitle tabanı daralmayı değil, genişlemeyi yaşadı. Bu durum, ister istemez devleti, hükümeti, Türkiye'nin siyasetini, ekonomisini, sosyal yapısını yeni krizler biçiminde besledi... Yalnız iç siyaset değil, dış siyaset de Kürt sorununun çözümsüzlüğü etrafında tıkanı." Esasta bu merkezde detaylandırılan açıklamalar da, 2 Ağustos 99'da girilen, 3. yılını dolduran yönelimin "başarılı" sonuçlarını dillendirmek üzere yapıyor.

Şimdi KADEK, tam da seçim arifesinde, ülkemizin yarı feodal-yarı sömürge olma gerçekliğini, bu gerçekliğin kaçınılmaz sonucu olan ekonomik, siyasi krizi, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısından, emperyalist ülkelerle ilişkilerinden bağımsız ele alıyor. Adeta bağımsız ve "demokratikleşmesi" bir dizi düzenlemeyle mümkün olabilecek bir ülke içerisinde Kürt ulusuna önderlik ediyor!

Böyle bir stratejik yönelim içerisinde ve egemenlerin de bu yönelimi bilerek Kürt Ulusunun demokratik taleplerini sınırlayarak ve hatta esasta yine yok sayarak (yasanın maddelerinin hiçbirinde Kürt kelimesi bulunmamaktadır) yasallaştırmış olması, önümüzdeki süreçte ne tür değişimleri beraberinde getirecek?

Kürt ulusu, yıllardır bir parti çatısı altında örgütlenerek ve savaşıyor, devleti çok yönlü tehdit eden bir güç olmayı başardı. Bu mücadele sırasında köklü bir ulusal bilinçle ve bundan güç alan bir savaş bilinciyle de donandı. Şimdi içinden geçtiğimiz dönem, kanla

yazılan bir tarihin en tehlikeli evresi. Öcalan'ın engellenmesinin ardından, yani önemli bir otorite boşluğunda dahi, "dağılır, biter, tükenir" denen Kürt ulusu bütün adımlarını, yıllardır sürdürdüğü savaşın donanımıyla ilerleyerek attı. İçinden geçtiğimiz dönemde ise KADEK'in hattı reformist bir hatı. Ulusal mücadelenin ilerici değil gerici yönlerinin damgasını vurduğu bir hatı. Şüphesiz ki, bugünkü güç kanla yazılan bir tarihin ürünüdür. Ama sorun, bu tarihin neye hizmet eder hale getirileceğidir. Egemenlerin "verdikleri" kırıntı haklar; savaş bilinciyle kuşanmış bir halkı düzene entegre ederek ve bu düzen dışına çıkmasını engelleyerek pasifize etme sürecinin önemli vuruşlarını gerçekleştirmekten başka bir şey değildir. Zorlu bir mücadele tarihi yazan bir halkın, önderliğine sırtını dönmeye ve onun kendisine sunduğu yönelimi reddetmesi kısa vadede mümkün değildir. Devrimci hareketlerin de, bu mücadele içerisinde aktifleşen Kürt ulusundan esasta kopuk bir faaliyet süreci içinde olduğu bir gerçekliktir. Tam da seçime kilitlenilerek devreye sokulan bu adımların gerçekliği, seçim sonrasında hayata geçecek politikalarla ayan beyan ortaya çıkacaktır. Demokratik Halk Devrimi'nin olmazsa olmaz bir parçası olan Kürt halkına, görkemli bir savaş bilinci ve pratiğinin ardından dayatılmak istenen, açık bir hafıza kaybetme sürecidir. Bu gerçekten de PKK'nin kuruluşundan bugüne gelinen tehlikeli evrelerden biridir. Böylesi bir dönemde devrimci hareketlerin bu halkı kucaklaması kısa zamanda mümkün değildir. Bu, uzun vadede gerçekleşmesi gereken ve gerçekleşecek bir görevdir.

Uzun vadede gerçekleşebilecek bu aşama için, bu evredeki tutumumuz oldukça önemlidir. Kürt halkına üzerinde planlanan projeleri kavratılmak üzere görevimizdir. Ancak başında ve istenilen düzeyde içinde olmadığımız bir süreçte bunu birden bire yapmamız mümkün değildir. Peki bugün mümkün olan ve kaçınılmaması gereken adımlar nelerdir? Uzun süreli bir savaş pratiğinden çıkmış olan Kürt halkı, savaşı yükseltenlere karşı kayıtsız kalamaz. Ancak halka yıllardır kabullendirilen milliyetçi anlayışın yarattığı olumsuz et-

kilerin varlığını da küçümseyemeyiz. Yani bütün bu dezavantajları avantaja çevirebilecek bir tanıtım/ geçiş sürecini, halkın şu anki talepleri, öncelikleri içerisinde ele almak zorundayız. Nedir şu anki öncelikler? Dil, eğitim ve örgütlenme gibi demokratik hakların kabulü ve HADEP gibi demokratik örgütlenmelere karşı devlet saldırılarına karşı durmak...

Küçümsemeyecek bir geçiş evresinden ve uzun vadeli hedeflerimizden söz ediyoruz. Yani kesinlikle koparıcı, tepki uyandıran bir tarzdan-yaklaşımdan uzak olmanızın zorunluluğundan söz ediyoruz. Bugün yapılması gereken budur.

Bu dönemde seçim kapsamında yapılacak propagandaların merkezine AB üyeliği ve üyeliğin gerçekleşmesi için sunulan uyum yasaları paketinin oturacağını söyledik. Sadece miadını dolduran partiler değil, HADEP dışında, ÖDP gibi partiler de bunu merkezine oturtacak. Bunların kucaklayacağı kitleyi düşündüğümüzde, ağırlıklı olarak ilerici bir kesim de bu manipülasyonlardan nasibini alacak. **Bu kesim bugün direkt silahlı mücadele içerisinde olmasa da, en basitinden düşüncelerini ifade etmeleri halinde dahi devletin niteliğine paralel gerçekleştirdiği uygulamalardan nasibini sıkça alan bir kesimdir.** Bu kesimlerin şu anda, kendilerini ifadelendirebildikleri kurumlar aracılığıyla, gelişmelerin gelecek vaat ettiği yönlü değerlendirmeler yaptığını görüyoruz. Bu kesimin de seçim sonrasında devletin politikalarını-uygulamalarını görerek, eski-bizimle ortaklaştıkları gerçeklere daha farklı bir kavrayışla ulaşması mümkündür. Bu süreçte akıma kapılmış bir biçimde gidışlerinin ters yöne çevrilemeyeceği gerçekliği, hiçbir şey yapmamak anlamına gelmez. Gösterme ısrarında olduğumuz her gerçeklik, bunun için atacağımız her adım geleceğimizin teminatıdır. Bunun bilinciyle, bu kitleyle bulduğumuz her alanda, kesip atıcı-kestirmeci yaklaşımlardan uzak durmalıyız. Bu süreci bütünlüklü değerlendirebilmeli, bu bütünlük içerisinde atılan adımları yorumlamalı, tümünden ortaklaşmayı beklemeden, anlayışta bir dizi ortak noktayı koruyarak-yaratmak olumlu bir yönelime girmeliyiz. Önümüzdeki 3 aylık dönemde ağırlıklı olarak

"Avrupa Birliği"ne girmemizin önündeki engelleri kaldırdık" yönlü propagandalar gerçekleştirilecek. Halk, dünyada ve Türkiye'de yaşanan gerçekliklerden uzaklaştırılmaya çalışılacak. Zamlar, işten atılmalar, buna paralel ses çıkaranlara devletin uyguladığı şiddet perdelenmeye çalışılacak. Ardından iktidara kim gelirse gelsin, neredeyse hergün yapılan zamları engellemeyecek. Emperyalizme bağımlı bir ekonominin köleliğiyle işten atmalara devam edecek. Şimdi olduğu gibi çıkan sesleri şiddetin binbir yöntemiyle susturmaya çalışacak. Yani "demokratik Türkiye" biçiminde yaratılan hayaller, her dönem olduğu gibi bu dönem de fiyaskoyla sonuçlanacak. AB üyeliği için -kendilerinin de laf arasında ifade ettiği gibi- ABD'nin güdümünde olan Türkiye'nin bu güç dengeleri içerisindeki yeri hesaplanarak daha yıllarca beklenecek. Kısaca özünde hiçbir şey değişmediği gibi, görüntüde yaratılanların dahi hükmü fazla sürmeyecek.

Faşizmin hüküm sürdüğü bir dönemde Demokratik Halk Devrimi'ne dek; devletin, kısa süreli etkisini bilerek, nefes borusu olarak yarattığı bu atmosferler dizisiyle hep karşılaştık, karşılaşmaya devam edeceğiz. **Tepeden turnağa değer yitimi, dolayısıyla da bellek yitimi dayatılan halklar açısından en büyük tehlike, kendi mücadele tarihlerine yabancılaştırılmalarıdır.** Dünyada birçok ülkeye emperyalistlerin gözü dönmüşçesine saldırıları gerçekleşirken, birçok ülke halkı sürekli ateş altında yaşamaya mahkum edilmişken ve birçok ülkede örgütlü-örgütsüz isyanlar gerçekleşirken, egemenlerin en büyük korkusu, iligine kadar sömürülen halkların gücünün örgütlü hale gelmesidir. Böyle bir dönemde bizim gibi ülkelerde, ekonomik-siyasi krizin sürekliliğinden dolayı devrimsiz bir ileri adım mümkün değildir. Ancak bu atmosferlerle halkın umutları, sürekli devrimci mücadeleden koparılmaya çalışılır.

Yaşamın boşluk tanıyacağı gerçekliğiyle, her süreçte, egemenlerin attığı her adıma karşı, gücümüz oranında adımlar gerçekleştirmemiz zorunluluktur. Yönelim doğru ise, atılabilecek en küçük adımlar dahi özgür bir geleceğin teminatı olacaktır.

Emperyalistler ve gerici sistemler var oldukça barış olmaz!

1 Eylül 1939; Faşist Alman Ordusu Adolf Hitler'in emriyle Polonya'yı işgal ederek 2. Emperyalist Paylaşım Savaşını başlattığı tarihtir. 10 milyonlarca insanın yaşamına mal olan ve 6 yıl süren bu emperyalist savaşın başladığı gün, sanki savaşların nedenleri değilmişçesine 1984 yılında Birleşmiş Milletler (BM) tarafından Dünya Barış Günü olarak ilan edilmişti.

Emperyalist haydutların dünyaya hakim olma hırsıyla daha da pervasızlaştığı günümüz dünyasında emperyalistler arası fiili bir savaş yoksa da çelişkileri varlığını korumaktadır. Dönem dönem derinleşen çelişkiler birbirine rakip bu emperyalistleri daha da azgınlaştırmaktadır. Başını ABD emperyalizminin çektiği bu haksız savaşlarda şimdiye kadar milyonlarca insan yaşamını kaybetmiş, sakat kalmış, evleri yıkılmıştır ya da açlıkla pençeleşmektedir. 11 Eylül'ün ardından ABD'nin Afganistan'a attığı bombaların dumanı hala tüterken bugün Irak halkına Afganistan halkıyla aynı kader yazılmak isteniyor. Yanısıra ABD'nin koçbaşı İsrail'in Filistin halkına yönelik katliamı tüm dünyaya kanık-satılmak istenen başka bir haksız savaşın faturası olarak yanıbaşımızda ödetiliyor.

Yılda 282 milyar dolarlık bir askeri harcama yapan ABD'nin Irak'ı vurmaya başladığı bugünlerde 18.si "kutlanan" Dünya Barış Günü'nün anlamı daha derindir.

Son dönemlerde muğlaklaştırılmaya çalışılan altı boş bir barış anlayışı devrimci ve komünistler tarafından netleştirilmelidir.

Egemenler saltanatlarını sürdürmek için savaşmaktan, savaşmaktan yılmayacaklardır. Ve bu haksız savaş ortadan kaldırmanın, barışı yakalamanın yoluysa anca hak-

lı savaşı geliştirmekle mümkün olacaktır.

Mao Zedung'un dediği gibi;

"Savaş, insanları birbirine düşürüp öldürten bu canavar; insan topluluğunun gelişmesiyle sonunda yok edilecek ve hem de uzak olmayan bir gelecekte yok edilebilecektir. Ama onu ortadan kaldırmanın tek çaresi vardır: Savaşa savaşa, karşı-devrimci savaşa devrimci savaşa, milli karşı-devrimci savaşa milli devrimci savaşa, sınıfsal karşı-devrimci savaşa sınıfsal devrimci savaşa karşı koymak... İnsan toplumu, gelişme akımı içinde sınıfların ortadan kaldırılmasını ve devletlerin ortadan kaldırılmasını sağladığı zaman, karşı-devrimci, devrimci, haksız, haklı diye hiçbir savaş kalmayacaktır. Bu insanlık için ebedi barış devri olacaktır. Biz devrimci savaşın kanunlarını incelerken bütün savaşları ortadan kaldırma isteğinden hareket ediyoruz. Biz komünistlerle bütün sömürücü sınıflar arasındaki fark işte buradadır."

1 EYLÜL'DE ALANLARDA EMPERYALİZME KARŞI ÖFKE YANKILANDI

Ankara: 1 Eylül Dünya Barış günü Ankara'da oluşturulan Savaş Karşıtı Platformun örgütlediği bir miting ile alanlarda kutlandı.

Tüm-Tis, DİSK, TMMOB, ÖDP vb. birçok kurumun yanısıra **Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformu** da ortak hazırlanan "**Halklara özgürlük, emperyalizme savaş**" yazılı bir pankartla katıldı.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı mitinge şair **Mehmet Özer** şiirleri ile destek verirken sunuyu KESK eski dönem sözcüsü **İsmail Sağdıç** yaptı. Sağdıç "kamu emekçi-

lerinin beklentileri IMF ve IMF programlarına, paralı eğitime, özgürlük kısıtlamalarına, anti demokratik uygulamalara karşı olmak ve savaşa karşı birlik olmaktır" dedikten sonra 1 yıl önce katledilen HADEP gençlik kolları başkanı Zeynel Durmuş anıldı. Mamak İşçi Kültür

Keskin tarafından suç duyurusunda bulunuldu. Eren Keskin, yaklaşık 500 kişinin katıldığı basın açıklamasında demokratikleşmenin her zaman olduğu gibi, yine sadece kağıt üzerinde olduğunu, bunun hayatta karşılığının olmadığını söyleyerek Vali Erol Çakır hakkında görevi

Bursa: 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla İHD Bursa Şubesi öncülüğünde, KESK'e bağlı şubeler, bazı siyasi partiler ve demokratik kitle örgütlerinin de desteklediği çeşitli etkinlikler yapıldı.

31 Ağustos günü Ressamlar Çarşısı'nda üç gün sergi-

Barış'ın haklı savaşlarla sağlanacağına en açık örnek Hitler Almanya'sının karşısında barikat olarak faşizme karşı savaşan Sovyetler'dir.

Evi'nin oynadığı tiyatro gösteriminin ardından Ankara Savaş Karşıtı Platform adına bir bildiri okundu. Eylem sloganlarla bitirildi.

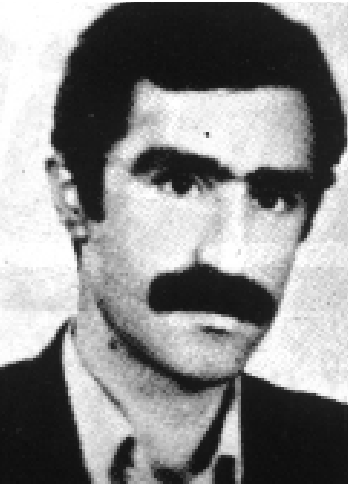
İstanbul: 1 Eylül'de İstanbul Abide-i Hürriyet Meydanı'nda DKÖ'ler tarafından yapılmak istenen "Barış Mitingi" İstanbul Valisi Erol Çakır tarafından "gersiz"(!) bulunarak engellendi. Bunun üzerine Sultanahmet Adliyesi'nde saat 13:00'de İstanbul valisi hakkında Terzip Komitesi adına İHD İstanbul Şube Başkanı **Eren**

ihmalden ve AİHM'nin ilgili maddelerine uymadığı gerekçesiyle suç duyurusunda bulundu. HADEP'lilerin yoğun katılım sağladığı açıklamada, geçen yıl 1 Eylül'de HADEP binasından polis tarafından atılarak öldürülen Zeynel Durmuş da unutulmadı. "**Zeynel yoldaş ölümsüzdür**", "Savaşa hayır barış hemen şimdi", "**Yaşasın halkların kardeşliği**" sloganlarının coşkulu bir şekilde atıldığı eylemde aralarında Eren Keskin'in de olduğu 11 kişi gözaltına alındı.

lenmek üzere birçok kurum temsilcilerinin de katıldığı, savaşlardaki katliam resimlerinin sergisi açıldı. Sergide İHD Şube Başkanı Ayşe Batumlu ve diğer kurum temsilcileri birer konuşma yaptılar.

Bursa'da ayrıca 1 Eylül günü saat 14:00'de Fomara Meydanı'nda 100'ü aşkın kişinin katıldığı basın açıklaması yapıldı. Kitle "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın halkların kardeşliği" gibi sloganlar atarak alkışlarla eylem bitirildi.

Direnci; demire tırnakla, duvara kanla yazan Komünist Önder; Süleyman Cihan

'38'de Dersim'de esen devlet vahşetinin rüzgarları Dersimli yiğitlerin direniş selamlarıyla yüklenip taşınmıştı '49'lara kadar. Ovacık Hülukuşağı köyünde henüz kabuk bağlayan yaralarının acısını unutmamak için yeminlerin edildiği bir sabah koskoca Ci-

han'ı kurtaracak bir davanın adamı direniş yüklü havadan ilk soluğunu almıştı. Adı Süleyman Cihan'dı. Daha küçük yaşlarda patron-ağa devletine karşı olan kin ve nefretiyle beslenen bilinci Süleyman Cihan'ı öğrencilik yıllarında Proletarya Partisi'yle tanıştırdı. 73-74 yıllarında özverili kişiliğiyle bir yandan halk çocuklarına öğretmenlik yapıyor, diğer yandan da Proletarya Partisi'nin toparlanma faaliyetleri içinde yer alıyordu. 1974 yılında İstanbul'da Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'ni kurarak bizzat başkanlığını yapan Süleyman Cihan, devrimci ve komünist kişiliğiyle kitlelerin göz nuru haline gelmişti.

Proletarya Partisi'nin 1. Konferansı'nda Merkez Ko-

mitesi Siyasi Büro üyeliğine ve Örgütlenme Komitesine getirildi. Halk Ordusu'nun Genel Konseyi'nde Örgütlenme görevini de üstlenen Süleyman Cihan bu dönemde aranır duruma düştü.

12 Eylül faşist cuntasıyla zulmün, baskının, işkencenin ve ölümün kol gezdiği; açlık ve yoksulluğun cirit attığı, ülkenin kan gölüne dönüştürüldüğü günlerde didik didik aranan Süleyman Cihan, tüm risklerine rağmen komünizm davasının gerektirdiği sorumluluklara dört elle sarıldı. İşte bu zorlu koşullarda PP Süleyman Cihan'ın önderliğinde Marksist-Leninist'lerin zafiriyle sonuçlanan II. Konferansı'nda sağ oportünist, bürokrat mülteci hizbini mahkum etti.

Bu konferansta MK üyeliğine ve Genel Sekreterliğe seçilen Cihan 28 Temmuz 1981 tarihinde düşmanın eline geçti. Onu yakalamak için eşinden, çocuklarına ve akrabalarına kadar birçok insanı işkencelerden geçiren devlet, o ve onun şahsında düşüncelerinden kurtulmanın yolu olarak onu katletmeyi hedeflemişti. Bu düşünceyle gözaltına alındığı üç aya yakın bir süre kabul edilmeyen Süleyman Cihan, ailesinin ve yoldaşlarının dışarıda kamuoyu yaratmak amaçlı çabalarına karşın katledildi. İbrahim Kaypakka'dan aldığı "ser verip sır vermeme" geleneğini layıkıyla yerine getiren Süleyman Cihan, 18 Mayıs '73'te yazılan tarihi tekerrür ettirmişti. Faşist cellatlarca işkenceyle

katledilip, kimsesizler mezarlığına gömülen Süleyman Cihan'ın babası, yüzüne kaplanan kapılara, sonuçsuz kalan şikayet dilekçelerine rağmen oğlunun mezarına ulaşmak için çok çaba harcadı. Kimsesizler mezarlığında bulunan cesedindeki işkence izleri onun intihar etmediği ya da bir çatışmada vurulmadığı gerçekliğini ispatlıyordu.

Proletarya Partisi'nin tarihinde işkencede katledilen ikinci Genel Sekreter olarak geçen Süleyman Cihan, Türkiye halklarının umudu olarak, tohumları işkencehanelerde de saçmıştır. İnancı, sevdayı tanıtan, demire tırnakla, duvara kanla yazan komünist önder Süleyman Cihan ölüm-süzdür.

Gerçek aydınlar yaşadıkları çağın hem tanığı hem de sanığı olanlardır

Çok şey söylenebilir onlar için, çok şey yazılabilir. Fakat bunlar, onları anlatmaya yetmeyecektir. Şunu söyleyebiliriz ki, aydın olmak; toplumun gözü, kulağı, sesi olmaktır. Görmenin, duymanın ve söylemenin yanısıra toplumun önünde giden, ona yol gösteren ve değiştirendir aydın. Her aydın düşünüşüyle, duruşuyla bir sınıfın temsilcisidir. Ezilen sınıfın, insanlığın yanında olmayı seçmek; daha başından her türlü bedeli ödemeyi göze almak demektir. Kimi zaman gözaltı, işkence, hapishanedir; kimi zaman da sokak ortasında yargısız infazdır yaşayacağı. Biraz şansı varsa bir mezarı olabilir belki. Halkın yanından çok önünde gitme sorumluluğunu taşımak elbette kolay değil. Fakat Musa Anter, Ruhi Su, Pablo Neruda (ve şu an burada adını saymadığımız daha niceleri) gibi aydınlarımız geleceğe bıraktıkları ışıkla halkı aydınlatmaya devam edecekler.

Musa Anter
"Türkiye'nin 55 yıllık girdisinin, çıktısının yeminli, canlı bir şahidiyim. Hem yalnız şahidi mi? Değil!.. Sanığıyım, mahkumuyum ve davacısıyım!.."

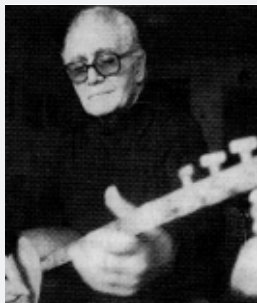
1918 yılında Amed'in Akarsu nahiyesine bağlı Zıvıng köyünde dünyaya geldi.

1956 yılında İleri Yurt gazetesinde yazın hayatına başlayan başlayan Anter, Rewşen, Welat, Yeni Ülke, Özgür Gündem ve çeşitli gazetelerde makaleler yazdı.

Egemenlerin "Bir Kürt kelimesi bile yazılmaz" dediği bir dönemde O, Birinç Reç piyesini ve devamlı Kımıl, Vakayiname adlı eserlerini kaleme aldı.

Her darbe döneminde gözaltına alınan Anter, Özgür Gündem yazarı ve Kürt Enstitüsü Başkanı, HEP'in kurucu üyesiydi.

20 Eylül 92'de kontr-gerilla tarafından Amed'de katledildiğinde 74 yaşındaydı.

Ruhi Su

1912 yılında Van'da doğan Ruhi Su Adana'da büyüdü. Türkülere olan tutkusunu çocuk yaşta başlamış, birçok başarılı esere imza atmıştır.

Yaşamı boyunca yaşadığı tüm baskıya, zulme rağmen o sanatından da dünya görüşünden de ödün vermedi. En zor şartlarda dahi türkü söylemekten vazgeçmedi. O sanatını halk için yaptı. Halk kültürünü benimseyen Ruhi Su o kültürü geliştirmek, halka ulaştırmak için yaşadı, 20 Eylül 1985 tarihinde son nefesini verdiği ana kadar. Kültürel yozlaşmanın iğrenç boyutlara ulaştığı günümüzde onun ve onun gibi onuruyla, insanlığıyla ayakta durmuş ozanların, yazarların bize bıraktığı zengin bir kültür, birikim mirasıyla yarına yürüyoruz.

Pablo Neruda

"Düşükleri yere ağıt yakmaya gelmiyorum, size koşuyorum yaşayanlara; Hepinize koşuyorum Ve göğsümü yumrukluyorum:

orum:

Sizlerden önce ölenler de oldu hatırlarda mı?"

1904 yılında Şili'nin Parral kasabasında doğan Neruda, yaşamı boyunca sınıfsız, sömürsüz bir dünyanın mücadelesini vermiş; baskılara göğüs germiş ve mücadelesinin bedelini ödemiş bir şairdir. Yaşamının önemli bir kesimini sürgünde geçiren Neruda, sınıftan yana tavrını belirlemiş her aydın gibi çağının hem tanığı, hem sanığı olmuştur.

Faşist Pinochet ve çetesinin CIA patentli askeri darbesinin olduğu günlerde -23 Eylül 1973 tarihinde- yaşamını yitirmiştir.

“Kanla yazılan tarih silinmez”

Hapishaneler tarih boyunca devlete muhalifleri korkutmak, sindirmek; sindiremediklerini ise toplumdaki tecrit etmenin aracı olmuştur. İnsan sosyal bir varlık olduğuna göre yalnızlaştırılarak, kendisine dahi yabancılaştırılabilir. Fakat ideolojik-siyasal-kültürel bir bilinç ve bütünlüğe erişmiş insanları bu şekilde sınıf savaşımının dışına çıkarmak mümkün değildi. Öyleyse katledilerek ortadan kaldırılmayıydılar. Nasıl olsa medya aracılığıyla bu durum kitleler gözünde meşrulaştırılabilir.

Ülkemiz koşullarında da faşizm, katliamcı yüzünü durdurarak bilmeyen uygulamalarıyla göstermeye devam ediyor. Fakat herşeyde olduğu gibi zulüm ve sömürü de kendi karşıtı yaratmış, direniş, her türlü zulüm ve katliama rağmen var olmaya ve büyümeye devam etmiştir.

21 Eylül 1995'te Buca'da direndi tutsaklar, insanlık adına; insani değerler adına faşiz-

min zindanlarında bir tarih yaratarak direndi. 3 can düştü, tarihin kanlı direniş sayfalarına. **Turan Kılıç, Uğur Sarıaslan, Yusuf Bağ** destanlaştı direnişin mevzisinde.

24 Eylül 1996'da Diyarbakır direniyordu bu kez. Dişile-tırnağıyla, kanıyla-canıyla direniyordu insanlık. Yaşam kazanacaktı direnişi. Yeni kazanımlarla ilerleyecekti insanlık. Tek silahları olan bilinçleriyle, yürekleriyle direnen tutsaklar, insanlık tarihine düşen şanlı bir direniş sayfası bırakıyordu; insanın diyene. İnsan olana sesleniyordu Diyarbakır. 10 can daha düştü bire bin vermek üzere toprağın bağrına. **Cemal Çam, Mehmet Aslan, Rıdvan Bulut, Hakkı Tekin, Edip İpekçi, Ahmet Çelik, M. Sabri Gümüş, Nimet Çakmak, Kadir Demir** ve Erkan Perişan direnerek yürüdüler güneşe. Katliamın ardından tüm hapishanelerde tutsaklar rehin alma, malta iş-

gali, sayım vermeme gibi fiili eylemlerle katliamı protesto ederken, Bayrampaşa Hapishanesi'nden **Hamdullah Şengüller** ve **Vedat Aydemir** isimli iki tutsak kendini yakarak selam saldı, İstanbul'dan Diyarbakır'a.

26 Eylül 99 Ulucanlar'da bu kez insanlığın hücreleştirilmesine karşı taşıyordu tutsaklar direniş bayrağını. Daha da dalgalandıyordu Buca'dan, Diyarbakır'dan ve daha nice katliam ve direnişlere tanık olan bu topraklardan aldığı bayrağı. Faşizmin bahanesi

çoktu. Maskesi de. Maskesini halka ulaştırmanın aracı ise medyaydı her zaman olduğu gibi.

Katliamlarla tutsakları korkutup sindiremeyeceğini, onları nihai kurtuluş yolundan alıkoyamayacağını artık bilen egemen güçler bu kez hücre tipi dayatmasıyla çıkıyordu toplumun karşısına, hem de türlü şekillerde süsleyerek sunuyordu topluma. Çünkü toplumdaki tecrit yetmiyordu. Önce tutsaklar arasındaki dayanışmaya, kolektif yaşama son verilmeli ve kendi içlerinde bir yabancılaşma yaratılmıyordu. Topluma medya ve çeşitli araçlarıyla işlediği bireycilik, köşe dönmeçilik, sosyal-siyasal-kültürel yozlaşma bir şekilde tutsaklara da ulaştırılmıyordu. Fakat içeride ya da dışarıda yaşamın onurlu yanı yürüyordu engel tanımadan. Umut büyümeye devam ederken, insanlık tarihin zorunlu akışı içerisinde bilinçlenmeye mahkumdu.

HALİL TÜRKER SİPERDAŞLARIYLA OMUZ OMUZA SELAMLİYOR KAVGAYI

26 Eylül '99 gecesi Ankara Ulucanlar Hapishanesi'nde, uzun süredir devam eden koğuş sorununu, idarenin çözmemesi üzerine, tutsaklar kendi iradeleriyle az sayıda tutuklunun kaldığı adli koğuşa geçmişlerdi. Sorun tutsaklar açısından çözümlenirken, devlet uzun süredir yaptığı operasyon planlarını yani F tipine geçişin hazırlıklarını hayata geçirmenin bir bahanesini bulmuş oluyordu.

26 Eylül'de gece saatler 04:00'ü gösterirken savunmasız tutsaklara saldıran eli kanlı katiller on tutsağı katlediyor-

du. Halil Türker, Abuzer Çat, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Nevzat Çiftçi, İsmet Kavaklıoğlu, Mahir Emsalsiz, Önder Gençaslan, Ümit Altıntaş ve Zafer Kırbıyık'tı ardi ardına düşen. Ve onlarca yaralı... Faşizmin “teslim ol” çağrılarında onlar parçalanmış bedenleriyle yanıt olmuşlardı. Ve bu yanıt Türkiye topraklarındaki tüm hapishanelerde yanısını bulmuş, her taraftan direnişler yükseliyordu.

Yaralılara, hastanede de işkence devam ediyor, kalanlar ise hücelere atılıyordu. 26 gün süren işkenceyle geçen Açlık Grevi ve tüm hapishanelerdeki tutsakların direniş geçmesiyle, tutsaklar koğuşlara alındı.

1973 yılında Tokat ili Aktepe köyünde dünyaya gelen Halil Türker, 93 yılında Proletarya Partisi ile tanışmış, kısa bir süre sonra da ilişkiye geçmişti. Proletarya Partisi saflarında savaşırken tutsak düşen Halil Türker, Ulucanlar'daki saldırı ve katliam sırasında yoldaşlarıyla ve siperdaşlarıyla omuz omuza savaşarak şehitler kervanına katıldı.

“...Halil Yoldaş yalnızca partili tutsakları sevk ve idare etmede, onları hata ve zaaflarından arındırıp partiye yararlı bir militan olmalarını sağlamada öne çıkmıyordu. Ayrıca düşman kavramının berrak ve net olması dolayısıyla da düşmana olan kınıyla de öne çıkıyordu. Bu kin yoldaşın düşman karşısında tereddütsüz bir militan ve savaşçı olmasını sağlıyordu.” (Bir yoldaşının anlatımından)

Sırma Boyoğlu

“Eviden ayrılıp kavgaya girdi Bir devrimciydi Duysun patron-ağa Sırma ölmedi Ölmez gerillam ölmez savaşçım Sırma yoldaşım Ektiğin tohumlar fidan olacak Nice Sırmalar var yerin alacak Tuzla köpeklere mezar olacak Ölmez gerillam ölmez savaşçım Sırma yoldaşım”

14 Eylül 78 tarihinde Tuzla'da bildiri dağıtan faşist bir grup, girdikleri bir kahvede kendilerine karşı çıkan ve içlerinde Sırma Boyoğlu'nun da bulunduğu kitleye silahlı saldırıda bulundu.

Proletarya Partisi'nin sempatisini alan Sırma Boyoğlu, ağabeyi Ali Rıza Boyoğlu'nu faşistlerden kurtarmak isterken şehit oldu.

Ali Karadağ • Aziz Süer • Murat Diri

26 Eylül 1983 tarihinde Hozat'ın Esenevler köyü mezarında faşist TC ordusuyla, Ali Karadağ komutasındaki Aziz Süer ve Murat Diri'den oluşan gerilla birliği arasında çıkan çatışmada son mermilerine kadar savaşarak şehit düştü üç halk gerillası.

Faşizmin “teslim ol” çağrılarında Partizanca yanıt olan yiğit halk evlatları; inançları, kararlılık ve feda ruhlarıyla bizimle yaşamaya ve yolumuzu aydınlatmaya devam ediyorlar.

Sezen Aksu'nun kardeşlik türkülerine tahammülsüzlük

TC'nin Zafer Bayramı olarak nitelediği 30 Ağustos'ta yapılan bu konser "Ne mutlu Türküm diyene" zihniyetiyle Türk olmayanlara ve Türkçe konuşmayanlara tahammül edemeyenlerin tepkisini çekti.

İngilizce ve Almanca bilmenin, konuşmanın çağdaşlık sayıldığı, buna karşın Ermenice, hele hele Kürtçe şarkı söylemenin yolunun mahkeme koridorlarından geçtiği ülkemizde Sezen Aksu'nun 30 Ağustos ve 1 Eylül tarihlerindeki konserleri ortalığı karıştırdı. Devletin AB'ye uyum adına "demokrasi" çığlıklarını attığı, Kürtçe yayının serbestleşme

çalışmalarına hız verdiği bir anda bu pembe tabloyu karartan, egemenlerin asıl yüzünü gösteren bu konserler olduğu müddetçe daha çok hır çıkacak gibi.

Neydi Sezen Aksu'ya bir yandan tepkiler toplayan diğer yandan ciddi bir kesimin ilgisi kazandırıp, sahiplenip getiren şey; 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle 30 Ağustos'ta

Efes Antik Tiyatro'da kendisine eşlik eden değişik milliyetlerden onlarca insanla birlikte Rumca, Ermenice, Kürtçe, İbranice vb. türküler söylemek.

TC'nin Zafer Bayramı olarak nitelediği 30 Ağustos'ta yapılan bu konser "Ne mutlu Türküm diyene" zihniyetiyle Türk olmayanlara ve Türkçe konuşmayanlara tahammül edemeyenlerin tepkisini çekti. İzmir'de yapılmasına izin verilen konsere ilişkin görüşlerini bildiren Ege Ordu Komutanı Orgeneral **Hürşit Tolon** konserin 30 Ağustos günü yapılmasında gizli bir kasıt arayarak "nedir 30 Ağustos" sorularını yöneltirken İzmir Valisi **Alaattin Yüksel** generalini yalnız bırakmadı. Öyle ya onlar için TC'nin bölünmezliğini tehlikeye sokan(!) Kürtçe ve Ermenice türküler, üstüne üstlük onların zafer bayramı ilan ettiği gün söyleniyordu. MHP'li Mehmet

Gül'ün Sezen Aksu'ya "Burası Ermenistan değil, gitsin Ermenistan'da söylesin" atıflarına karşın diyeceğimizize şu; Türk milliyetçiliği üzerinden prim yaparak bu türküler tahammül edemeyenler yıllardır ülkemizde ABD düdüğünü öttürenlere neden "gidin düdüğünüzü ABD'de öttürün" demiyorlar. Demek ki ortada açıktan bir sahtekarlık var. TC'nin gizlemeye çalıştığı ama her fırsatta da kustuğu ırkçı-şovenist ruhun meyveleri olan bu tartışmaları daha çok yaşayacağı benziyoruz.

Egemenler cephesinde olayı böyle değerlendirirken bir noktaya daha dikkat çekmek zorundayız.

Sezen Aksu'nun ezilen ulusların-halkların türküleriyle harmanlandığı konserleri elbette bir olumluluktur, sahiplenmek gerekir. Ancak dikkat çekmek zorundayız; bugün bu

konserin beslediği halkların kardeşliği yılların hatta yüzyılların sorunu ve halklar, uluslar bu konuda ağır bedeller ödemiştir-ödemektedir. Kürt halkının ödediği bedeller açısından baktığımızda şunu daha rahat söyleyebiliriz; köyleri yakılan, bombalanan, koruculaştırılan yoksul Kürt halkı dün de türkülerinin dillendirilmesine ihtiyaç duyuyordu.

Bugün AB'ye giriş tartışmalarının ortasında devletin göstermelik de olsa- Kürtçe yayını vs. dillendirdiği bir dönemde Kürtçe şarkılar söylemekte bir geç kalmışlık olsa da güzel bir olaydı. Sezen Aksu ve onun gibi aydın-sanatçılar sadece tarihin tanığı değil, sanığı olarak da görevlerini yerine getirmelidirler. Sanırız bunu beklemek çok şey değildir herhalde.

Feodal toplumlarda kadınların katledilmesine bir örnek; recm

Dünyanın çeşitli ülkelerinde özellikle de yarı sömürge ve yarı feodal ülkelerde kadınların yaşamları gerici-feodal değer yargıları ile adeta zulme dönüşüyor. Dini özelliklerin ve feodal yapının farklılaşmasına göre farklılık gösteren birçok ceza sadece aile meclislerinin kararına göre uygulanabiliyor. Bu cezaların halen uygulandığı ülkelerden biri de Nijerya. Nijerya'da suç işlemiş olarak görülen kadının cezalandırılma yöntemlerinden birisi de taşlanarak öldürülmesi yani **recm**.

Daha önceki yıllarda çok yoğun olarak uygulanan ancak şimdilerde yasalarla azaltılmaya çalışılan recm, Emine Lawal Kurami adlı bir kadının evlilik dışı çocuk sahibi olmasıyla recme mahkum edilmesi ile tekrar gündeme oturdu. Nijerya'da şu an 12 eyaletli bir federasyon, şeriat yasalarını uygulamaya sokmuş durumda. Bu bölgelerdeki mahkemeler de genelde

cinsel beraberlik ve fuhuşla ilgili davalara bakıyor. Nijerya toplumunun genel değer yargılarına göre kadın kocasının bir malıdır. Kocası tarafından çok rahatlıkla kovulabilir ve kovulduğu koşullarda da yeri, kocasından önceki sahibi olan babasının evidir. Ve şeriat yasalarına göre kocası olmayan bir kadının hamile kalması çok büyük bir suç ve ihanettir. Daha önceki yıllarda çok daha sıklıkta uygulanan recm, bugün azalmış olsa da özellikle kırsal bölgelerde halen devam etmektedir. Recm asıl olarak ailesine ve çevresine "utanç" kaynağı olan kadını acı çekterek öldürmek ve geride kalan genç kızlara ve kadınlara aynı suçu işlediklerinde karşı karşıya kalacakları sonu gösterme amacıyla taşımaktadır. Son olarak **recm cezasına çarptırılan Emine Lawal Kurami çocuğu süttü kesilene kadar yani 2004 yılına kadar yaşayabilecek**. Böylece çocuğuna bakması sağla-

nacak. Ancak sürenin bitiminde bu çağdışı yöntemle taşlanarak katledilecek.

Bunun gibi olaylar Hindistan'da da sıkça yaşanıyor. Ancak bir farkla. Hindistan'da kadının ölen kocası ile birlikte yakılması bir cezalandırma yöntemi olarak değil bir **onurlandırma** yöntemi olarak görülmektedir. Ancak bir ülkede ceza bir diğer ülkede onurlandırma olarak adlandırılrsa da bu iki olay da aynı mantığın ürünüdür. **O da kadının erkeğin malı olarak görüldüğü ve aşağılandığı dünya görüşüdür.** Hindu inançlarına göre kadının sahibi erkektir. Ve onun tek görevi kocasına ve çocuklarına hizmet etmektir. Örneğin insanlık onurunu alışıya edercesine kadının, kocasının artık yemekleri ile beslenmesi Hindu inançlarında kadının eşine bağlılığının bir göstergesi olarak algılanıyor. Zaten Hindistan'da evli erkeklerle verilen "**pati**" ismi de "**efendi**"

anlamına geliyor. Yine Hindistan'da uygulanan ve kadının kocasının ölüsü ile birlikte yakılması (**sati**) olayları son yıllarda bir azalma gösterse de devam ediyor. Ve birçok kadın bunu kocasına olan bağlılığının bir simgesi olarak gördüğü için kendi isteği ile bu zulmü kabullenmekte ve ardında kalan Hint kadınları ondan övgüyle söz edebilmektedir. Buna direnen kadınlar toplumdan dışlanmakta ve hatta direnmeye devam ederse ve kaçmaya kalkışırsa zorla ateşin içine atılarak katledilmektedir. Resmi rakamlara göre 1942 yılından sonra Hindistan'da sadece 42 defa görülen "**sati**" birçok yerde uygulanmakta ve resmi rakamlara geçmemektedir. 1987 yılında Rop Konwor isimli, 18 yaşındaki ve yalnızca sekiz aylık evli olan genç bir kızın ateşe atılıp yakılması satiyi tekrar gündeme getirdi. Daha önceki yıllarda günde neredeyse beş kadı-

nın ateşe atılıp yakıldığı Hindistan'da bu olayların son örneği birkaç ay öncesinde yaşandı. 65 yaşındaki Kuttu Bani isimli kadın kendini kocasının ölüsü ile birlikte ateşe verdi. Bu olaya engel olmaya çalışanlar ise halk tarafından dövüldü. Son dönemlerde özellikle kadınların satiyeye karşı bir tepkisi olsa da olayın en korkunç yanı birçok kadının bunu kabullenerek kendi elleri ile kendilerini ateşe vermesidir. Toplumda erkeğin herhangi bir eşyasından farklı ya da değerli görülmemeyen kadının kendisi de bu rolü öylesine benimsemiştir ki diri diri yanmayı bağlılığının göstergesi olarak seçebilmektedir. Tüm bunlar kadınların nasıl bir çember içinde sıkış-

tırılmak istendiğinin de bir göstergesi durumundadır.

Bu olaylar gibi örnekler daha çoğaltılabilir. Bugün açısından bakıldığında yaşananlar eskisi gibi kaba olmasa da aynı zihniyet hâlâ varlığını sürdürmektedir. Kadını ikinci cins olarak aşağılayan ve onu erkeğin malı olarak gören anlayış bugün de varlığını farklı şekillerde dünyanın her yerinde sürdürmektedir. Ve bu yöntemlerle kadınların yaşamı adeta çekilmez bir hal almaktadır. Oysa tüm bu yaşananlar verilecek mücadeleler ile tarihin çöplüğüne atılacak karanlık olaylardır. Ve bunların bir daha yaşanmaması için önce taşlananların, ateşe atılanların dur demesi gerekmektedir.

Batman'da kadın intiharları

Kadın intiharları ile gündeme gelen Batman'da bugün için intiharlar azalma gösterse de halen devam ediyor. İntiharların gündeme geldiği ilk dönemlerde her kesimin kendi cephesinden yorum getirdiği bu konuda devletin yorumu da kadınların terör ortamından birden bire kurtulmanın verdiği şaşkınlığı yaşadıkları ve "Vietnam sendromu" geçirdikleri olmuştu. Ancak bizler bu konu ile ilgili bir yorum yaparsak, Batman genelinde özellikle Türkiye Kürdistanı'nda yaşayan kadınlarımızın, insanlarımızın yaşadıkları ortamı, değer yargılarını, devletin baskılarını vb.'lerini de ele alarak değerlendirmek zorundayız. Çünkü ülkemizin her tarafında farklı şekillerde yaşanan kadının ikinci cins olarak görüldüğü gerçeği bir yana bu bölgelerde devletin halktan insanlara yönelik saldırıları, katliamları, koruculaştırma saldırıları da kadınların yaşadıkları sorunların boyutlanmasında çok önemli etkenlerdir. Hatta en önemli etkindir diyebiliriz.

Bu bölgelerde özellikle askerlerin veya korucuların tecavüzüne uğrayıp da bunu kimseye söyleyemeyen, daha sonra evlendiğinde ya da hamile kaldığında gerçek ortaya çıktığında çıkar yol olarak intiharı seçen kadınların sayısı oldukça fazla. Yani bu bölgelerde feodalizmden kaynaklı geri düşünceler kadınları ne kadar zora sokuyorsa devletin gerilla savaşına karşı geliştirdiği koruculuk vb. saldırıları da bir o kadar etkilemektedir. Kadınlar açısından söylenmesi, açıklanması oldukça zor olan tecavüz uzun süreler boyunca kadınlar tarafından açıklanmayınca bu da devletin işini kolaylaştırmakta ve birçok kadın yaşadıkları ile mücadele edemeyerek yaşa-

mına son vermektedir. Bunların dışında ayrıca bu bölgelerde halâ "berdel", çok eşlilik vb. uygulamalar da yaşanmaktadır. Ayrıca gelişen ekonomik kriz de evin yükünü omuzlarında taşıyan kadınlar için bir intihar sebebi olabilmektedir.

Batman'da kadın intiharlarının ardından kurulan bir merkez olan ve bu intiharların nedenlerini araştırarak engel olacağı iddiası ile or-

görüyoruz ki sadece bu tür merkezler sorunu çözmekten çok uzaktır. Tecavüze uğrayan kadınlar, yakınlarını faili meçhul cinayetlerde kaybedenler, devlet baskısı, zorla göçettirilme, yoksulluk, işsizlik bu başvuru sebeplerinin başında gelmektedir. Bazı kadınlar yakınlarına iş bulunur umudu ile BAKASOM'a başvurabilmektedir. Bölgedeki kadınların bu yaşananlardan kay-

önüne alınırca bu okuma yazma kursları önemli görülebilir. Ancak sorun tek başına şu an orada bulunan kadınlara okumayı öğretmek değildir. Ya da sadece doğum kontrol yöntemlerini anlatmak ve farklı sağlık problemleri karşısında yapacaklarını anlatmak değildir. Ve de devletin saldırıları ve gerici yargılar karşısında kadınlara psikolojik destek sunmak hiç değildir. Sorun

tecavüzüne uğrayan kadınlara destek vermek değildir **tek başına**. Eğer bir yanda bunları yaparken bir diğer yandan sorunların asıl kaynağı olan sistemle uğraşıyorsak o zaman bu çabalarımız anlamlı olur. Yoksa tek başına hiçbir ifade etmeyen ve sadece oradan oraya koşarak kadınların sorunlarını dinleyen merkezler haline gelir. Ve bu sorunların sadece Batman'da değil Türki-

taya çıkan BAKASOM adlı merkez şimdilik sadece araştırmalarla sınırlı kalan ve kadınların yaralarını saran çalışmalar yapıyor. Kadınların ise yaşadıkları sorunların çözümü noktasında yardımcı olacağını düşünerek başvurduğu BAKASOM'a ilgisi büyük. Ancak başvuruların genel olarak daha çok nelerden kaynaklı yapıldığını incelediğimizde

naklı ortaya çıkan sorunlarının boyutunu anlamak için çok fazla kafa yormaya gerek yok aslında. Ya da çok fazla araştırma yapmaya.

Bu merkezin çalışmaları arasında psiko-sosyal destek programı, okuma-yazma kursları, kadın hastalıkları üzerine eğitim dersleri vb. yer alıyor. Bölgedeki kadınların %69.7'sinin okuma-yazma bilmediği göz

bu yaşananların bir daha yaşanmamak üzere ortadan kaldırılmasıdır. Bunların yeryüzünden silinmesi de ancak asıl yaratıcısı sistemin ortadan kaldırılması ile olur. Zaten bu tür kurumlar devletin saldırıları karşısında psikolojisi bozulan kaç kadına hizmet verebilir ki? Sorun eşi hapisanede olan, oğlu faili meçhul cinayete kurban giden ya da korucu

ye'nin her yerinde yaşandığını düşünürsek daha boyutlu çalışmaların gerektiğini de anlarız. Zaten devletin bir yandan koruculuk kurumunu yaratıp da bir diğer yandan buna karşı merkezler kurarak kadınları tedavi etmek istemesi çok çarpıcı bir durumdur. Bu insanların kafasındaki suçlu devlet pozisyonundan kurtulmak istemenin de bir adımıdır.

İşçi-köylü'den

3 Kasım seçimi ve istikrar arayışları

Türkiye gündemi, 3 Kasım seçimleri ve ABD emperyalizminin Irak'a yönelik operasyonuna kilitlenmiş durumda. TC tarihinin en uyumlu koalisyon hükümeti olarak gösterilen DSP-MHP-ANAP iktidarının 3 yıllık süreç içerisinde düzenle uyguladıkları emperyalist politikaların halk kitleleri üzerinde yarattığı hoşnutsuzluk ve bunun sonucu olarak mevcut hükümete ve özellikle de parlamentoya artan güvensizliklerinin yanı sıra başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist haydutların Türkiye özgülünde uygulamaya çalıştıkları kısa ve orta vadeli programların yaşam bulması egemen sınıfları ye-

ni arayışlara itmek zorunda bırakmıştır. IMF ve DB programlarının eksiksiz uygulanması ve olası Irak savaşında ABD emperyalizminin biçtiği "tetikçilik" rolünün yerine getirilmesi, gelinen aşamada mevcut koalisyon hükümetinin devamıyla mümkün görünmediği için erken seçim ülkenin gündemine sokulmuş durumdadır.

Emperyalistler ve yerli uşakları mevcut hükümetle yürümenin mümkün olmadığını görmüşler ve düğmeye basarak çıkarlarına en iyi hizmet edecek ve geçici de olsa halkın gelişmekte olan öfke ve tepkilerini belli sınırlar içerisinde tutabilecek bir iktidar arayışına girmiş bulu-

nuyorlar. Her ne kadar bütün düzen partileri IMF politikalarını uygulamak için emperyalist efendilerine garanti vermiş olsa da emperyalistler siyasi istikrarı sağlayabilecek ve halk kitlelerinin parlamentoya olan güvensizliklerini yeniden güvene çevirebilecek oluşumları iktidara taşımayı hedeflemektedir. Denilebilir ki emperyalizm artık ipin ucunu daha sıkı tutmakta ve en ufak bir pürüz yaşamak istememektedir.

Açıkçası emperyalist haydutlar bu süreçte birbirleriyle çatışmalı, zayıf ve ömrü kısa olabilecek koalisyon iktidarlarını değil tek başına iktidar olabilecek oluşumları tercih etmektedir. Türkiye'nin mevcut siyasal tablosuna baktığımızda bu rolü oynayabilecek tek oluşum CHP olarak görülmektedir. Merkez sağın parçalanmışlığı ve AKP'nin devletin gerçek temsilcisi sayılan MGK tarafından ihtiyatla karşılanması objektif olarak CHP'yi ön plana çıkarmaktadır. Emperyalizmin

memuru olarak 2001 Şubat krizinden sonra ülkeye gönderilen Kemal Derviş'in YTP yerine CHP'yi tercih etmesi bundan kaynaklıdır. Gerek diğer düzen partilerine oranla daha az yıpranmış olması gerekse de emperyalist politikaların "sol" etiketli bir parti aracılığıyla daha rahat uygulanabilirliği emperyalist haydutları böylesi bir yönelime sokmaktadır.

Elbette ki emperyalizm hiçbir zaman tek bir seçeneğe bel bağlamaz. Birçok alternatifi el altında tutacak şekilde hazır bulundurur. Ancak gelinen aşamada emperyalist çıkarları en iyi temsil edecek olan tek partili iktidar modeli en uygun olanıdır. Seçim tarihi yaklaştıkça bu modele uygun hareket edileceği gerek kamuoyu yoklamalarından gerekse de medyanın CHP'yi daha sık pohpohlamasından rahatlıkla görülebilir. Komprador burjuvazinin ileri gelenlerinden Cem Boyner'in "elmiz mahkum bu seçimde CHP'yi des-

tekleyeceğiz" yönlü sözleri aslında birçok patron-ağanın ortak dileğini yansıtmaktadır.

Türkiye emekçi halkları CHP'yi çok iyi tanımaktadır. Kemalizmin en hararetli savunucusu olan bu partinin iktidar olduğu dönemlerde en azgın sömürü ve zulüm politikaları uygulanmış, Maraş, Çorum, Sivas katliamları bu partinin iktidarında gerçekleşmiştir. Aynı CHP düne kadar eleştirdiği IMF politikalarının eksiksiz uygulanması için emperyalistlerin emirlerini yerine getirmeye aday olduğunu şimdiden ilan etmiştir.

Emekçi halkımız bu oyunu görmelidir. Devrimci ve komünist güçler halka bu gerçeği anlatmalı, halkın gözünde meşruluğu kalmamış parlamentonun teşhirini tüm araç ve olanakları kullanarak yapmalı ve boykot taktiğini en geniş kitlelerin gündemine sokarak egemen sınıfları ve onların temsilcisi olan düzen partilerinin eriyişlerini hızlandırmalıdır.

Okmeydanı'nda bildiri dağıtan ÖDP'lilere faşist saldırı

31 Ağustos günü Okmeydanı Yücepete Gençler Kırathanesi'nde ÖDP'nin seçimle ilgili bildirisini dağıtan ÖDP üyesi **Sinan Kayış** ve arkadaşı **Yalçın Köse** polis ve

sahibi Ziya Yücepete'nin engellemeleriyle karşılaştı. Bu nedenle kırathane sahibi ve gençler arasında tartışma çıktı. Dışarı çıkan gençlere Ziya Yücepete tarafından açılan

Ziya Yücepete ertesi gün polise teslim oldu. Ülkücü çetelerle bağlantısı olan, kırathanesinde kumar oynatan, uyuşturucu kullandıran Ziya Yücepete'nin gasp, yaralama, darp suçları da olmak üzere 23 ayrı suçtan sabıkası olduğu ortaya çıktı. Mahalle halkı kırathane sahibini defalarca uyardıklarını, buraya gelenlerin faşist çetelerle bağlantısı olan ve defalarca olay çıkaran ülkücüler olduklarını, mahalle gençlerinin bu insanlarla sürekli karşı karşıya geldiklerini anlattılar. İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in "Olayın siyasi yönü yok" açıklamaları ise bu kadar açık olan faşist saldırıyı adli bir olaymış gibi gösterme çabalarının bir ürünüydü.

1 Eylül günü Kayış'ın cenazesine birlikte ÖDP binasından, Cemevine yürüyen yaklaşık 3000 kişilik kitle sloganlar atarak faşist çetelere öfkelerini haykırdı. Kitle "Faşizme karşı omuz omuza", "Sinan Kayış ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Okmeydanı fa-

şizme mezar olacak" sloganlarını atarak faşist çetelerin işledikleri cinayetlerin cezasız kalmayacağı mesajını verdiler. Polisin yoğun güvenlik önlemleri aldığı törenden sonra, Sinan'ın cenazesi memleketi olan **Sivas'ın Hafik köyüne** gönderildi. Ancak polis cenazenin köye girişine izin vermedi. Hafik köyünü ablukaya alan polis, kitlenin kararlılığı karşısında geri adım attı.

"HASAN ÖZDEMİR İSTİFA ETSİN"

Sinan Kayış'ın öldürülmesiyle ilgili olarak 5 Eylül günü Taksim'deki ÖDP binasında bir basın toplantısı yapıldı. Toplantıya ÖDP İstanbul İl Şube Başkanı **Sinan Tural**, Avukat **Erdinç Dilmen** ve Şişli İlçe Başkanı katıldı. Sinan Tural konuşmasında Ziya Yücepete'nin yaptığı savunma ve özellikle de Hasan Özdemir'in konuyla ilgili açıklamaları üzerinde durdu. Tural cinayetin işlenmesinden hemen sonra İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in

açıklama yaptığını, "adam sarhoş, olay siyasi bir vaka değildir, tamamen adli bir vakadır" dediğini, oysa herhangi bir soruşturma yapmadan bunun siyasi bir olay olmadığını nereden bildiğini merak ettiklerini, şahsın bir sürü sabıkası olan polis tarafından bilinen biri olmasına rağmen nasıl bulunamadığını sorduklarını söyleyerek Özdemir'in bu ifadesini düzeltmesini, düzeltmediği takdirde istifa etmesi gerektiğini belirtti. Tural konuşmasının devamında kahvehane uyuşturucu ve kumar barındıran bir yerdir, bu devletin, demokratların, devrimcilerin yoğun olduğu bölgelerde bilinçli bir politikasıdır. Amaç gençleri mücadeleden uzaklaştırmak ve yozlaştırmaktır diyerek Okmeydanı, Gazi, Gültepe'yi örnek gösterdi. Görgü tanığı Şişli İlçe Başkanı ise "Adam sarhoş değildi. Çünkü bir sürü insan arasından Sinan Kayış'ı seçip vurdu. Savunmasında abisine saldırıldığını söyledi, ancak böyle bir şey olmadı" dedi.

mafya ile ilişkisi olduğu bilinen kırathane sahibi Ziya Yücepete'nin silahlı saldırısına uğradı. Sinan Kayış, arkadaşı ile birlikte kırathane bildiri dağıtırken kırathane

ateş sonucu ağır yaralanan Sinan Kayış kaldırıldığı Okmeydanı Hastanesi'nde yaşamını yitirirken, Yalçın Köse tedavi altına alındı. Cinayetin ardından ortadan kaybolan

Filistin'de 2. İntifada'nın ikinci yıl dönümü; Filistin hala direniyor

Filistin'de 2. intifadanın başlamasından bu yana tam iki yıl geçti. Geçen bu süre içinde 1.600'e yakın Filistinli ve 590 civarında İsraili hayatını kaybetti.

Ortadoğu topraklarının Ortadoğu halklarının kanıyla sulandığı bu siyonist savaşın Ağustos 2001 bilançosu faturanın yine sivil halka kesildiğini gösteriyor. Ağustos ayı içerisinde İsrail askerleri tarafından öldürülen 57 Filistinli'den 38'i sivil halk.

El-Fetih, Hamas ve İslami Cihad'ın da aralarında bulunduğu 13 örgütün uzun süredir sürdürdükleri Birleşik Cephe çalışmaları çerçevesindeki "İsraili sivillere yönelik intihar eylemlerini sonlandırma" kararı İsrail'in pervasız saldırılarıyla boşa çıkarılıyor. Vahşetine intihar eylemlerini bahane eden

Siyonist İsrail, bahanesiz kalma ihtimaliyle yine yakmaya, yıkmaya, katletmeye devam ediyor.

Filistinli örgütleri yeni intihar saldırılarına adeta teşvik eden İsrail iki gün içinde 6'sı çocuk 20 kişiyi katletti.

1 Eylül'de öldürülen çocuklardan birinin Hamas diğeri İslami Cihad sorumlularının çocukları olması İsrail'in, militanların ailelerine yönelttiği saldırıların üst boyutu olarak algılandı.

1 Eylül günü El-Halil'de Filistinli işçilere pusu kurarak katleden İsrail, mülteci kamplarına yönelik rutin baskınlarını sürdürüyor.

Tüm bu vahşet tablosu ortasında Filistin yönetiminin İsrail'e karşı ürkek tavrını koruyarak resmen intifadayı bitirme çağrısı yapması ise yaralarına

tuz basılan Filistinlileri öfkelenmişti. Filistin İşçileri Bakanı El-Yahya'nın Filistinlilerden İsrail'e karşı taş da dahil olmak üzere her türden silahın kullanılmaması talebi İsrail Yüksek Mahkemesinin militan yakınlarını sürgün edebilmenin önünü açmasıyla karşılınca Filistin halkının gideceği tek yolun intifada olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Gamla adlı İsrail "düşünce" kuruluşu İsrail'in sürgün planlarını bilgisayar ekranlarına taşıyarak İsrail'in amacının yalnız militan ailelerini değil tüm Filistinlileri sürgün etmek olduğunu açıkladı. İsrail eski askeri yetkilileri ve Yahudi yerleşimcilerin oluşturduğu Gamla internet sitesinde "Transferin Lojistiği" adıyla yayınlanan plana göre İsrail vatandaşı Filistinlilerin sürgün olmama

şartları yahudiliği seçmeleri. 3-5 yıl içinde tamamlanması amaçlanan bu plan İsrail'in, efendisi ABD'den aldığı ilhamla yarın bu günden daha pervasız saldıracağı sinyaldir.

Ortadoğu halklarının ABD emperyalizmine ve siyonist İsrail'e vereceği tek mesaj ise bu andan itibaren Filistin direnişinin büyütüleceği, destekleneceği olmalıdır.

okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...okurdan...

Gazetemiz İşçi Köylü'nün amacı kitlelere Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini taşımak, Marksist-Leninist-Maoist görüşlerin yaygınlaşmasını sağlamak, ezilenlerin gerçekliğini ortaya koyarak Marksizm-Leninizm-Maoizm

Gazete gücünü kitlelerden alır

kısaca ezilen halk yığınlarının sesi olmuştur, olmaya da devam edecektir.

Günümüzdeki faşist

dünya görüşünün propaganda-sını yapmak, Marksist, Leninist, Maoist bilinçte bir kitle yaratılmasına hizmet etmektedir. Gazetemiz sadece propandayla, bilinç taşımakla yetinmeyip bunun devamında bir örgüt yaratılmasına hizmet etmektedir. Gazetemiz, işçinin, köylünün, emekçinin, işsiz

TC'nin saldırıları düşünüldüğünde gazetemizin misyonu daha fazla önem kazanmaktadır. Gazetemiz bu saldırıların gerçek yüzünü halka göstermeyi önüne görev koydu ve bunu yerine getirmeye çalışıyor. Gazete çalışanlarımız gün geldi haber yaparken dayak

yedi, gözaltına alınıp işkence gördü, hatta tutuklanarak hapisaneye götürüldü. Hemen hemen tüm sayılarımıza toplatma getirilerek halktan yalıtılmaya çalışıldı. Milyarlarca para cezaları kesilerek gazetesinin çıkması engellenmek istendi. Tüm bu entrikalara rağmen gazetemiz zamanında çıkarak halka umut olmaya devam etti.

Benim bu yazıda asıl değinmek istediğim konu ise şu: Bir gazete ne kadar kaliteli çıkarsa çıksın, ne kadar doğruları yazarsa yazsın kitlelere ulaşmıyorsa, kitlelerle bütünleşemiyorsa o gazete misyonunu yerine getiremiyor demektir. Gazetesinin kitlelere ulaşması kitlelerin elinde bir silah olarak kullanılması sadece gazete çalışanlarının görevi değildir. Bu görev her okurun, her taraftarın ve her aktivistimizin önemli görevleri arasındadır. Gazete olmadan kitleye gitmemiz, kitleyi bilinçlendirmemiz, politikamızı anlatmamız

önemli bir dezavantaj yaratmaktadır. Gazete amaca gitmemizde araç olmalıdır ve bu araç iyi kullanmamız gerekiyor. Ancak öyle görülüyor ki bu araç iyi kullanılmıyor. Gazetesinin dağıtımı gazete çalışanlarının üzerinden yürüyor. Diğer alanlardaki aktivistlerimiz gazete dağıtımını kendisinin görevi olarak görmüyor, kabullenmiyor, hatta gazete dağıtımını önemsiz görüyor. İsteddiği sayıyı alıyor, istediği sayıyı almıyor. Böylelikle kitleleri arkamıza alamayarak sınıf savaşımının birer öznesi haline getiremiyoruz. Bu pratiğiyle de kitlelerin politikadan ve siyasetten uzak kalmasına neden oluyor ve devrim mücadelesine yakınlık duymalarına, katılmalarına hizmet etmemiş oluyorlar. Gazetemiz MLM düşüncenin kitlelere ulaştırılmasında önemli bir silahtır. Bu silahın işlevli ve etkili hale dönüşmesi ise bizlere bağlıdır. Bizler gazetesinin muazzam bir örgütleyici olduğunu göremez

ve bunu kitleleri örgütlemenin bir aracı olarak kullanamazsak; gazetenin misyonunda bir eksilme, azalma olmaz, harcadığımız çaba ve emeğimiz yaşamda karşılığını bulmamış olur. Gazeteyle kitlelere gitmeyenlerin etkili bir silahtan yoksun olduklarını görmek gerekir. Gazete merkezi anlayışı yansıtmada, bir şekilleniş yaratmada, bir tarz geliştirmede "bireysel çabalardan" daha etkili olacaktır. Gazetesinin anlatılabileceklerini; bildiği ve kavrandığı oranda anlatmaya çalışması elbette ki yetersiz kalacaktır. Bunu görebilmeliyiz. Gazetemizin dağıtımını da 30. yıl kampanyasıyla birlikte ele almalı daha önce sadece kendimize gazete alıyorsak, şimdi iki gazete alıp diğerini bir arkadaşımıza okutmamız. Ancak bu şekilde gazetemizin dağıtımını artırır, kitlelerle bütünleştirebiliriz. Unutmamalıyız ki gazete ne kadar iyi çıkarsa çıksın kitlelere ulaşmayan gazete bir hiçtir.

Kartal'dan İşçi-köylü okuru

Kalkınma Zirvesi'nde herşey uluslararası sermaye için

Greenpeace örgütünün “tamamen zengin ülkelerin lehine kötü bir komedi” olarak adlandırdığı zirve tam 10 gün sürdü ve tamamen çok uluslu şirketlerin lehine kararların yer aldığı 65 sayfalık “siyasi” bir belgeyle sonuçlandırıldı.

“Bugüne dek izlediğimiz gelişme modeli çok azımız için verimli, çoğumuz içinse olumsuzdu. İnsanlığı refaha götürecekt diye benimsenen ama çevreyi mahvederek çoğunluğu sefaletle sürükleyen yol, kısa sürede hepimiz için çıkmaz sokağa dönüşecek.”

Bu sözler ne bir çevreci örgüte ne de yoksulları temsil eden bir örgütün temsilcisine ait. Bu sözler Birleşmiş Millet-

ama kendilerinin de söylediği o “çok azımız”ın yaratıcısı uluslararası sermayeye atfen “özel sektör olmadan Sürdürülebilir Kalkınmanın yalnızca bir rüya olacağını” vurgulamaktan geri durmuyor.

1992’de Rio de Janeiro’da yapılan BM-Yeryüzü Zirvesi’nden sonra yoksulluk ve doğanın tahribatına karşı en büyük toplantı olarak kabul edilen zirvenin daha ilk gününde

ve devlet başkanının yaptığı üç günlük toplantının ardından kabul edilen bildiriye soyut vaatler dışında hiçbir karar bulunmuyor. Zirvenin en önemli maddelerinden olan “yenilenebilir enerji kaynakları” da emperyalistlerin engeline takıldı. Karbon salınımının azaltılmasını öngören Kyoto Sözleşmesi de rafa kaldırıldı. İşte soyut vaatlerden, nasıl “gerçekleştirileceği” belirsiz birkaç mad-

✓ Zengin ülkelere gelirlerinin % 0.7’sini yoksullara yardım etmesi çağrısı yineleni. Yardımları almak için belli şartlar getirilmedi. ABD’nin “yolsuzluk olan ülkelere yardım yapılmaz” ısrarını yoksul ülkeler, içişlerine müdahale olarak sayıyordu.

ZİRVEYE SOKAKLARDAN PROTESTO

Yoksulluk ve doğanın tahribatına karşı en büyük toplantı olarak kabul edilen zirvenin daha ilk gününde emperyalizmin sözcüleri serbest ticaret ve özelleştirme gibi kendi gündemlerini dayattılar.

ler Genel Sekreteri Kofi Annan’ın 26 Ağustos-4 Eylül 2002 tarihleri arasında Güney Afrika kenti Johannesburg’da yapılan Sürdürülebilir Kalkınma Zirvesi’nde yaptığı konuşmadan alındı. Konuşmanın devamı ise emperyalizm ve onun kuruluşlarının gerçek yüzlerini göstermekte gecikmiyor. Zira dünya halklarını sefaletle götüren, milyonlarca insanı susuzlukla, ölümlerle yüzyüze bırakan

emperyalizmin sözcüleri serbest ticaret ve özelleştirme gibi kendi gündemlerini dayattılar. Greenpeace örgütünün “tamamen zengin ülkelerin lehine kötü bir komedi” olarak adlandırdığı zirve tam 10 gün sürdü ve tamamen çok uluslu şirketlerin lehine kararların yer aldığı 65 sayfalık “siyasi” bir belgeyle sonuçlandırıldı.

189 ülkeden 100 hükümet

de:

✓ Sağlıklı yaşam kaynaklarından yoksun 2 milyar insanın sayısı 2015 yılı itibarıyla yarıya indirilecek.

✓ Rüzgar güneş gibi yenilenebilir kaynaklardan enerji üretiminin artırılmasına karar verildi. (2010’a kadar toplam enerji üretiminin % 15’inin bu kaynaklardan sağlanması önerisi ABD ve petrol üreten ülkelerin çabasıyla reddedildi.)

Zirveye katılan çevreci örgütler ise son gün, toplantının başarısızlığını ve çok uluslu şirketlere verilen ödünleri protesto etmek için doruktan çekildi. Zirve’ye tek protesto bu değildi. 31 Ağustos’ta en kitlesel gösteri gerçekleştirildi. Sosyal Hareketler Platformu (SMI) tarafından düzenlenen gösteride, zengin ülkelerin çok uluslu şirketlerin çıkarını korumaları protesto edildi. 10 bin kişinin katıldığı yürüyüş, Jo-

hannesburg’un en yoksul ve en kalabalık semti Alexandra’dan, Zirve’nin yapıldığı zengin beyazların semti Sandton’a kadar gerçekleştirildi. Yürüyüşte ABD’nin Irak’a saldırı planları ve İsrail’in Filistin üzerindeki terörü de protesto edildi. Gösteride miting alanına kurulan ahşap platformda, isteyen herkes söz alarak görüşlerini dile getirdi. Yürüyüşü, organize edenlerden bir protestocu bu gösterinin Seattle’dakinden farklı yönünün sokağa çıkanların büyük çoğunluğunun en yoksullardan oluşması olduğunu ifade etti.

Aynı gün gerçekleştirilen bir başka gösteri ise Güney Afrika’da iktidar olan Afrika Ulusal Kongresi tarafından örgütlenmişti. Ancak gösteriye Başbakan ve bakanları, olayların çıkabileceği endişesi ile katılmadı. Kongre problemin bir parçası oldukları için katılmalarının uygun olmayacağını açıkladı.

Zirve’nin ardından 5 Eylül günü de Greenpeace, 10 yıl önce 1. Zirve’nin yapıldığı Rio de Janeiro’da bir eylem yaptı. Kentin simgesi olan İsa heykelinin kollarının arasına “Rio+10= İkinci Şans” yazılı bir pankart açan örgüt üyeleri, protestolarının nedenini Zirve’nin sonuç bildirgesinde “yenilenebilir enerji” konusuna yeterince değinilmediği olarak açıkladı.

Bu zirvenin de sonuçlanmasıyla emperyalistlerin başrolü oynadığı, ötekilerin de figüran olmaya zorlandığı bir komedi daha bitmiş oldu. Dünyanın yoksulluk ve doğanın tahribatlarıyla ilgili sorunlarının ancak yoksulların mücadelesiyle çözülebileceği teması ise tüm şatafatlı sözlerin altında bir kez daha parıldadı.